

EVANGELIZACIJA I SVEDOČENJE

April, maj, jun 2012.

Sadržaj:

1. Značenje evangelizacije i svedočenja	5
2. Služba svakog vernika	13
3. Duhovni darovi za evangelizaciju i svedočenje	21
4. Evangelizacija i svedočenje kao način života	29
5. Redosled u programu evangelizacije i svedočenja	37
6. Lična evangelizacija i svedočenje	45
7. Zajednička evangelizacija i svedočenje	53
8. Opremanje za evangelizaciju i svedočenje	61
9. Uključivanje u službu evangelizacije i svedočenja	69
10. Odgovor ljubavi	77
11. Neka i Crkva zna	85
12. Procena evangelizacije i svedočenja	93
13. Trajna služba evangelizacije i svedočenja	101

EVANGELIZACIJA I SVEDOČENJE

Autor: Džo A. Veb

Broj 2/2012.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara: Igor Bosnić

Prevod: Milan Šušljic

Lektura: Mirjana Đerić

Izdaje: TIP »PREPOROD«, Beograd

Za izdavača:

Dragan Pejovski,

11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tabele zalaska Sunca priprema mr Radomir Grujić

Štampa: »Preporod« Beograd, 2012.

Tiraž: 1300

UVOD

ZAŠTO NAŠA CRKVA?

Iako se stručnjaci ne slažu oko tačnog broja, jedno je sigurno: danas postoje mnoge protestantske Crkve. Stotine, a možda i hiljade!

To nas dovodi do sledećeg pitanja: Zašto baš Crkva adventista sedmog dana? S kojim ciljem smo nastali? Zašto smo važni?

Odgovor je jednostavan: Bog je podigao ovu Crkvu da objavi »istinu za sadašnje vreme«, trostruku anđeosku poruku iz Otkrivenja 14,6-12.

Da, postoji veliki broj Crkava, i mnoge među njima imaju veoma agresivne evangelizacione programe. Međutim, postoji samo jedna jedina Crkva koja izričito objavljuje poruke trojice anđela iz Otkrivenja 14,6-12. To je naša Crkva – i zato smo mi ovde.

Prema tome, šta god da naša Crkva još čini, prvo i najvažnije je da se trudimo da povedemo što je moguće više ljudi u večno Božje carstvo. Bilo da to nazivamo »širenjem jevanđelja«, »evangeliziranjem sveta« ili propovedanjem »istine za sadašnje vreme«, osnovna činjenica je objavljivanje istine o Isusu s namerom da Ga ljudi prihvate kao Gospoda i Spasitelja, da postanu Njegovi učenici pa i oni koji zadobijaju učenike.

Iako je većina mesnih crkava uključena u mnoštvo aktivnosti i mada su u idealnom slučaju sve te aktivnosti dobre – naša je dužnost da sve što činimo povežemo s najvažnijim poslom Crkve, da izgubljenima objavimo »večno jevanđelje« (Otkrivenje 14,6) i sve što ono sadrži.

Naravno, čak i uz pomoć savremene tehnologije, ovaj zadatak je beskraino veliki. I kad se sve kaže i učini, zadatak ipak pada na pleća miliona dobrovoljaca pokrenutih ljubavlju prema Bogu i izgubljenom ljudskom rodu – ljubavlju prema onima čije je grehe Isus prikovao na krst zajedno s našim gresima.

Iako su objavljivanje jevanđelja i svedočenje pojedinačna odgovornost svakog vernika, Crkva kao telo ima i zajedničku odgovornost. I dok svaki vernik doprinosi ostvarenju evanđeoskog cilja i naporu svoje mesne crkve, dragocene duše se obraćaju Hristu. Međutim, postoji i činjenica koja se ne može dovoljno naglasiti: ako se posao ne obavi na nivou mesne crkve, jednostavno se neće ni obaviti.

U kontekstu objavljivanja jevanđelja, važno je i razumevanje duhovnih darova. Međutim, značajno je ne samo da pozovemo vernike da otkriju koje su duhovne darove dobili već i da im pružimo priliku da upotrebe te darove. Osnovno verovanje broj 16. kaže: »Bog je svim vernicima svoje Crkve u sva vremena davao duhovne darove, koje svaki vernik treba da upotrebi u službi ljubavi na zajedničko dobro Crkve i ljudskog roda. Dati posredovanjem Svetoga Duha koji ih svakom verniku dodeljuje po svojoj volji, duhovni darovi obuhvataju sve sposobnosti i službe potrebne Crkvi da obavi svoje božanski poverene zadatke.«

Razumevanje istine jevanđelja, zajedno s ličnom vezom sa Isusom Hristom, osposobiće ljude da rade s pravim pobudama na spasavanju duša. Evangelizacija i svedočenje treba da budu nadahnuti ljubavlju prema Bogu i bližnjima, a ne strahom ili osećanjem krivice.

Kao i kod svakog proučavanja, pouke za ovo tromesečje treba da nam pomognu da uvećamo svoje poznavanje Biblije. To je dobro, ali naš cilj nije da samo povećamo svoje znanje, bez obzira koliko je to znanje prekrasno. Naš cilj je da upotrebimo stečeno znanje na dobro, a u tom smislu najveće dobro bilo bi da onima koji se suočavaju s večnom propašću otkrijemo mogućnost večnog života.

To je razlog za postojanje Crkve adventista sedmog dana. Zar bi se uopšte mogao naći neki bolji razlog?

ZNAČENJE EVANGELIZACIJE I SVEDOČENJA

Tekstovi za proučavanje: Dela 4,33; 13,48; 1. Jovanova 1,3; Dela 13,1-49; 22,2-21; 1. Petrova 3,15.

Tekst za pamćenje: »Idite, dakle, i naučite sve narode, krsteći ih u ime oca i sina i svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovijedao; i evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka. Amin« (Matej 28,19.20).

Gljučna misao: Ako treba da se uključimo u ostvarenje velikog evanđeoskog zadatka, moramo da razumemo šta znači »evangelizacija« i »svedočenje«!

Svaki službenik dobija opis svog radnog mesta. To je detaljan opis dužnosti koje se od njega očekuju.

I Biblija govori o »opisu radnog mesta«. U ovom slučaju misli se na dužnosti Božjeg naroda. U 1. Korinćanima 15,58 apostol Pavle savetuje vernicima u Korintu da napreduju »jednako u djelu Gospodnjem«. Iako Pavle ne ističe o kakvom delu je reč, sličan izraz se pojavljuje i u 1. Korinćanima 16,10 i opisuje delo koje su Pavle i Timotije obavili propovedajući jevanđelje i svedočeći za Isusa Hrista i plan spasenja. Prema tome, Pavlov poziv u 15. poglavlju sigurno obuhvata delo širenja jevanđelja.

U toku ove sedmice mi ćemo istraživati šta u stvari znači evangelizacija i svedočenje; drugim rečima, mi ćemo pokušavati da otkrijemo svoj opis radnog mesta.

EVANGELIZACIJA JE ?

Mi ćemo dobiti jasnu sliku o tome šta je evangelizacija ako budemo ispitivali delatnost prvih evanđelista. Uprkos velikoj razlici između njihovog i našeg sveta, oba sveta su grešna, pala i trošna – potrebni su im zato nada i spasenje. Pre više od stotinu godina, nemački filozof Artur Šopenhauer (bio je poznat kao filozof pesimizma) ovako je prenaplašeno opisao stanje ljudskog roda: »Nema čoveka koji je ikada živeo na ovom svetu a da bar jednom nije požalio što mora da poživi i sledećeg dana!« Malo se šta promenilo od vremena apostola i Šopenhauera, ili u naše vreme. Prema tome, osnovne karakteristike propovedanja jevanđelja u prvom stoleću moraju da budu i osnovne karakteristike propovedanja jevanđelja u naše doba.

Koje posebne teme, o kojima su apostoli propovedali, treba da budu uključene i u naše današnje propovedanje jevanđelja? Dela 4,33; 5,42; 2,36-39; 7,56; 13,48.

Biti evanđelista u bilo kom smislu te reči znači razumevati i iskusiti »večno jevanđelje«. To je jevanđelje koje donosi veru, priznanje greha, obraćenje, krštenje i učenje, ali i obećanje večnog života.

Judejske starešine su u smelosti učenika videle nešto što ih je osvedočilo da su učenici bili sa Isusom (Dela 4,13). Verovatno su glavari došli do tog uverenja kada su se suočili s grupom ljudi koja je naizgled bila nesposobna da razgovora o bilo čemu drugom osim o Isusu, Njegovom životu i učenjima. Evangelizacija i svedočenje sigurno imaju veze sa izlaganjem o životu i učenjima Isusa Hrista, s promenom koju su ta učenja izazvala u životu pojedinačnog vernika i s promenom koju Isus može da ostvari u životu svakog čoveka koji Ga prihvati kao svog Gospoda i Spasitelja.

Važno je da posmatramo evangelizaciju i svedočenje kao trajan proces umesto kao neki pojedinačni program ili događaj. Vitalni deo ovog procesa jeste utvrđivanje i negovanje. Reč »jednako« u Delima 2,42 ukazuje na činjenicu da su novi vernici od srca usvojili trajnu strategiju duhovne nege. Jasno, prva Crkva je gledala na evangelizaciju kao na nešto mnogo više od samog propovedanja jevanđelja. Njihov evangelizacioni proces nije bio završen sve dok obraćenici nisu postali učenici i temeljito uključeni u mesnu grupu vernika.

RAZMISLI: Od svih evanđeoskih obećanja, koje ti uliva najviše nade? Kako bi mogao da naučiš da se uhvatiš za to obećanje kao da je upućeno tebi, bez obzira na okolnosti u kojima se nalaziš?

SVEDOČENJE JE ?

Svedok je osoba koja daje svedočanstvo, neko ko potvrđuje nešto što mu je poznato iz ličnog iskustva. Hrišćaninovo lično svedočanstvo o Božjem delovanju u njegovom životu može da bude veoma snažno. Jednom prilikom Isus je izlečio čoveka opsednutog demonima (Marko 5,1-19). Kada je izlečeni želeo da pođe za Isusom, Isus mu je rekao: »Idi kući svojoj, k svojim, i kaži im što ti Gospod učini, i kako te pomilova« (Marko 5,19).

Nema sumnje, kratko vreme koje je Isus proveo s tim čovekom bilo je nedovoljno da mu pokaže kako da propoveda ili poučava. Verovatno je čovek bio poučen samo osnovnim istinama jevanđelja pre nego što je dobio nalog da ide i da govori.

Čitaj tekstove u Marku 5,18-20; Delima 22,15.16 i u 1. Jovanovoj 1,3. Koje važne činjenice naglašavaju svi ti tekstovi?

Bog nam je dao prednost i odgovornost da govorimo o tome kako je promenio naš život, isto onako kao što je to učinio i čoveku iz koga je u Gadari isterao demone, ali i svim svojim sledbenicima.

Svedočenje, odnosno iznošenje svog ličnog iskustva s Bogom – s namerom da se i drugi ohrabre da prihvate Hrista – ne mora da bude tako organizovano ili sa unapred utvrđenim planom kao evangelizacija preko televizije, radija i ostalih sredstava javnog izražavanja. Biti svedok može da bude veoma spontan čin, pošto se prilika da govorimo o Isusu može pružiti u bilo koje vreme i na bilo kom mestu. Moramo, stoga, uvek biti spremni i budni da iskoristimo priliku da podelimo s drugima svoje iskustvo i svoje znanje.

Što se tiče odnosa između evangelizacije i svedočenja, možemo da kažemo da su to dve bitno različite strategije za postizanje istog cilja - zadobijanja ljudi za Hrista. Svedočenje je mnogo spontanije i kratkoročnije, dok evangelizacija teži da bude dugoročnija i unapred planirana. Ponekad je i planirana evangelizacija podržana ličnim svedočenjem onih koji u njoj učestvuju, a ponekad upravo to svedočenje navodi ljude da se uključe u neki planirani program. Međutim, i evangelizacija i svedočenje su vitalne komponente ukupnog procesa propovedanja jevanđelja. Kada govorimo o tome šta je Isus učinio za nas, oni koji su otvorili svoje srce utičaju Svetoga Duha možda će poželeti da saznaju i nešto više. Osim toga, ljudima je mnogo lakše da se usprotive vašoj teologiji, vašoj doktrini i vašim verovanjima nego vašem iskustvu. Nikako nije lako ustati protiv nečega što je čovek lično doživeo.

RAZMISLI: Kada si poslednji put imao priliku da posvedočiš nekome o tome šta je Hristos učinio za tebe? Šta si kazao? Kakva je bila reakcija? Na koji način je Hristos promenio tvoj život? Šta je to u tvom životu što bi moglo da navede ljude da požele da nauče nešto više o Isusu?

BIBLIJSKI DOKAZ

Nema sumnje da su prvi hrišćani morali da se suoče s preprekama kada su želeli da se posvete širenju radosne vesti o Isusu. Svakako da nije bila mala prepreka to što nisu završili religijske škole svoga vremena, i da zato nisu uživali poverenje svojih sunarodnika, niti bili dostojni poverenja u očima svoje religijske zajednice.

Bilo kako bilo, uprkos svim tim preprekama, apostoli i ostali vernici osećali su se pozvani da nastave objavljivanje jevanđelja i svedočenje. Blagoslov oprostjenja i sigurnost u spasenje koje su sami osećali navodili su ih da propovedaju. Svedočenje je bilo prirodna posledica obraćenja.

Na koje delo je Sveti Duh pozvao Varnavu i Savla? Dela 13,1-49.

»Reč Božja« koja se propovedala na sve strane svakako je sadržavala mesijanske delove starozavetnih tekstova. Ti tekstovi koji su nagoveštavali smrt i uskrsenje Spasitelja, Njegovo delo opraštanja greha grešnicima i njihovog opravdanja pred Bogom, bili su predstavljani kao da su se ispunili u životu i radu Isusa iz Nazareta.

Novi zavet jasno otkriva da su se prvi vernici posvetili propovedanju jevanđelja i njegovom širenju. Među istine koje su redovno naglašavali svakako da je spadalo verovanje u Isusa kao Gospoda i Spasitelja, spasavanje Njegovom pravednošću, buduće Božje carstvo i obećanje o večnom životu.

Prouči tekst u Delima 6,1-7. Posebno obrati pažnju na 4. i 7. stih. Šta je osposobilo prvu Crkvu da postigne toliko evanđeoskog uspeha među profesionalnim sveštenicima u Jerusalimu?

Mnogi ljudi su poverovali u Isusa i prihvatili Ga kao svog Spasitelja zahvaljujući svedočenju vernika koji su iznosili svoje svedočanstvo o promeni života, a ne samo zato što su videli čuda koja su činili apostoli.

RAZMISLI: Bez obzira koliko su silna i uverljiva bila svedočanstva ovih prvih evanđelista, važno je da su se oni služili tekstovima Pisma da ih potvrde. Oni su se služili Biblijom da protumače svoja iskustva. Koliko ti sam poznaješ Bibliju i na koji način bi mogao da se dovoljno utvrdiš u njoj da bi se mogao poslužiti biblijskim tekstovima kao potvrdom svoga svedočenja?

ISPRIČATI SVOJU PRIČU

Kao što je već bilo rečeno, najsilnije svedočenje koje vernik može da pruži o Isusu jeste lično iskustvo. To znači govoriti o onome što je Isus učinio za mene i kako je uticao na moj život i iskustvo. Obično se lično svedočanstvo iznosi u tri posebna dela. Prvi deo je kratak pregled života vernika pre nego što je prihvatio Isusa kao svog Spasitelja. Drugi deo je objašnjenje kako je upoznao Gospoda. Treći deo je iznošenje životnog iskustva posle upoznavanja sa Isusom.

Pavlov odbrambeni govor pred saborom u Jerusalimu izgovoren je u obliku ličnog svedočenja. Koje činjenice je naglašavao u svakom delu svoga svedočanstva? Dela 22,2-21.

- Njegov život pre nego što se upoznao s Gospodom Isusom (Dela 2,3-5)
- Kako je upoznao Isusa (Dela 2,6-16)
- Njegov život posle obraćenja (Dela 2,17-21).

Iako ste odrasli u hrišćanskom domu i niste doživeli neko dramatično iskustvo obraćenja, svakako da ste imali neko posebno vreme kada ste se predali Isusu Hristu. Mislite o tom svom iskustvu i pokušajte da pronađete neke činjenice koje će vam pomoći da oblikujete svoje svedočanstvo.

- Moje iskustvo pre nego što sam se upoznao s Gospodom Isusom ili Mu posvetio svoj život.
- Kako sam se sreo sa Isusom ili šta je uticalo na mene da Mu posvetim svoj život.
- Moj život pošto sam prihvatio Isusa kao svog Spasitelja i Gospoda.

Lično svedočanstvo ne treba da bude dugačka i detaljna autobiografija. Mi smo već ranije naglasili da je svedočenje spontaniji oblik objavljivanja istine o Isusu nego što je to planirani evangelizacioni pristup. Hrišćanin treba da bude sposoban da objavi svoje svedočanstvo u kratkom vremenu, jer ne može da zna kada će mu se pružiti prilika da govori o Isusu i koliko će ona trajati. Ona se može pružiti na bilo kom neplaniranom mestu ili u bilo koje vreme. To se može dogoditi u tramvaju ili autobusu. To može da se dogodi u toku telefonskog razgovora. Na bilo koji način da nam se pruži prilika, moramo biti spremni i voljni da govorimo o svemu što je Gospod učinio za nas, koje razloge imamo da se držimo svoje vere, ali i nade koju Bog daje ne samo nama već i svima drugima.

RAZMISLI: Razmisli o neshvatljivo velikoj razlici između izgubljenih i spasenih, između večnog života i večne smrti. Dugoročnije gledano, šta bi još bilo važno?

OPIS NAŠEG RADNOG MESTA

Šta nam tekst u 1. Petrovoj 3,15. govori o svedočenju? Kako se uklapa u ono što smo do sada saznali?

Do sada smo pitanje evangelizacije i svedočenja razmatrali dovoljno opširno te možemo reći kako izgleda biblijski opis našeg radnog mesta. Nama nije potrebno da formulišemo takav opis evangelizacije i svedočenja s kojim će se svi složiti u svemu, ali moramo obezbediti da svaki opis koji prihvatimo sadrži bitne karakteristike širenja istine o Isusu i o onome što On nudi svetu.

Razmotri sledeću definiciju evangelizacije. Da li je smatraš dovoljno dobrom? Šta bi joj dodao, a šta bi izbacio?

Evangelizacija je proces jasnog i ubedljivog objavljivanja jevanđelja o Gospodu Isusu Hristu, tako da Ga ljudi mogu prihvatiti kao svog Spasitelja i slediti kao svog Gospoda, postati Njegovi učenici i pridobijati druge da postanu Njegovi učenici.

Iako definicija zadatka nije neophodno i detaljan opis radnog mesta, ipak nam pruža osnovno usmerenje. Naravno, kada je reč o svedočenju, pristup određuju pojedinačna situacija vernika i njegovo iskustvo s Bogom. Međutim, razumevanje Božje želje da se približi izgubljenima preko svoje Crkve navešće nas da usvojimo planirani pristup svedočenju i evangelizaciji.

Brzo rastenje prve Crkve može se u velikoj meri pripisati osvedočenju i predanju njenih vernika. To se opet, sa svoje strane, temeljilo na njihovom ličnom iskustvu sa Isusom i na posebnom ojačanju posle izlivanja Svetoga Duha. Učenja Isusa Hrista i uticaj Svetoga Duha ostaju osnovni i ključni temelj svakog svedočenja i svake evangelizacije.

»Hiljadama se možemo približiti na jednostavan i skroman način. Naj-intelektualniji, oni na koje se gleda kao na najdarovitije ljude i žene u svetu, često bivaju osveženi jednostavnim rečima onoga koji voli Isusa i koji može da govori o toj ljubavi tako prirodno kao što svetovni ljudi govore o nečemu za šta su duboko zainteresovani. Često reči nekoga koji se dobro pripremio i sve naučio nemaju nikakvog uticaja. Međutim, istinsko, pošteno kazivanje sina ili kćeri živoga Boga, obeleženo prirodnom jednostavnošću, imaju silu da otvore vrata srca koje je već dugo bilo zatvoreno za Hrista i za Njegovu ljubav.« (Ellen G. White, *The Colporteur Evangelist*, p. 38)

ZA DALJE PROUČAVANJE

Razmišljaj o svom svedočenju i pripremi se da svedočiš kada ti se pruži prilika.

Nađi vremena da sedneš i u tišini razmotriš na kojim područjima crkvenog života voliš da učestvuješ ili na kojima bi prihvatio da budeš aktivan kada bi te pozvali. Možda ćeš biti zainteresovan za neka evanđeoska područja na kojima tvoja crkva nije aktivna. Zabeleži ih!

Počni da razmišljaš na koji način bi mogao da učestvuješ u evangelizacionim aktivnostima svoje crkve. Ako si već uključen u neke aktivnosti a voleo bi da to činiš i u budućnosti, moli se Bogu da te i dalje blagosilja u tome. Ako trenutno nisi aktivan, moli se da ti Bog pokaže gde želi da radiš za Njega.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. U evanđeoskom nalogu u Mateju 28,19.20 nalazimo četiri glagola: idite, učinite ih učenicima, krstite i naučite. U originalu glagoli idite, krstite, učite, podređeni su zapovednom načinu »učinite ih učenicima«. Uzimajući u obzir ovaj jasn naglasak, razgovarajte šta znači biti učenik i kako se postaje učenik.
2. Razmotrite sledeći navod i onda raspravljajte o pitanju: Na koji način mi kao pojedinci i kao Crkva postajemo deo Božjeg kanala komunikacije sa izgubljenim svetom? »Za svoje predstavnike među ljudima Hristos nije izabrao anđele koji nikada nisu pali, već ljudska bića, ljude sa istim strastima kao i oni koje će želeti da spasu. Hristos je uzeo na sebe ljudsku prirodu da bi mogao da se približi ljudima. Božanskom je bilo neophodno ljudsko, jer je bio potreban i božanski i ljudski element da bi se spasenje donelo svetu. Božanskom je bilo potrebno ljudsko da bi ljudsko moglo da postane kanal povezivanja između Boga i čoveka. (Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 296 /orig./)
3. Pogledaj svoj vlastiti život. Koju vrstu primera daješ svetu? Kako tvoje reči, dela, odeća, ponašanje i držanje utiču na one oko tebe? Ukratko, koju vrstu svedočanstva pružaš svetu, čak i onda kada ne svedočiš aktivno? Na kojim područjima svedočenja bi mogao da se izrazito popraviš?

SLUŽBA SVAKOG VERNIKA

Tekstovi za proučavanje: Efescima 4,12; 2. Korinćanima 5,15-20; Jovan 4,35-41; 1. Solunjanima 1,5-8; Dela 14,27.

Tekst za pamćenje: »A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome« (1. Petrova 2,9).

Ključna misao: Suviše često se evangelizacija i svedočenje proglašavaju samo pastorovim poslom, a to je pogrešno.

Prema rečima apostola Petra, Božji narod je izabran, pozvan da zauzme položaj »carskog sveštenstva«. Pošto je sveštenicima bila dodeljena evanđeoska služba, ukoliko smo pozvani u »sveštenstvo«, dobili smo i tu službu. Međutim, moramo da razumemo da nismo pozvani samo da obavljamo službu. Pre svega, Bog nas poziva da uspostavimo odnos s Njim, a upravo nas odnos s Njim nagoni da drugima objavimo velika dela koja nam je Bog učinio i koja čini. I u tome se krije srž i suština ličnog svedočenja.

Prema tome, svako od nas ima ličnu službu koju treba da obavi, a ona obuhvata odavanje hvale Onome koji nas je pozvao »iz tame k čudnome vidjelu svome«.

U toku ove sedmice istraživaćemo zamisao o »službi svakog vernika« i posmatrati kako pojedinačno iskustvo doprinosi zajedničkoj službi Crkve. Činjenica je da svako od nas ima ulogu koju treba da vrši u delu evangelizacije i propovedanja jevanđelja.

Vrlo često slušamo hrišćane kako jadikuju da nisu dovoljno talentovani za bilo koju službu Gospodu. Iako bi Sotona svakako želeo da tako mislimo, Biblija nam kaže da je svaki hrišćanin dobio službu od Boga. Mi moramo da ustanovimo koja je to služba i da je obavljamo na slavu Bogu.

Šta Pavle kaže o službi koju je dobio svaki vernik? Efescima 4,12; 2. Korinćanima 5,15-20.

Pavle jasno kaže da svaki vernik mora da bude opremljen za službu. Svaki onaj koji se pomirio s Bogom putem žrtve Isusa Hrista dobio je i službu pomirenja i ulogu ambasadora Isusa Hrista. Ambasador je osoba koja lično predstavlja vladara ili poglavara države. Ova ideja naglašava uski odnos između Hrista i svih onih koji su se pomirili s Bogom i koji nose poruku Njegove ljubavi i blagodati u svet.

Ima mnogo nedoumica oko značenja reči »služba«. Danas se služba posmatra kao nešto što obavlja pastor, jer je on taj koji je pozvan u službu. Iako osobe pozvane u evanđeosku službu obavljaju i neke posebne stručne zadatke, Pismo izričito govori da je jedan od zadataka pastora da osposobi i uvežba vernike za ličnu službu.

Novi zavet pruža dokaze da su prvi vernici pravilno shvatali zamisao o službi svakoga vernika. Kuda god da su išli, u bilo kakvim okolnostima da su se našli, svi su propovedali o Gospodu Isusu Hristu (vidi Dela 8,1-4).

Ima još jedan način na koji Isus pokazuje da mi svi imamo posebnu službu koju treba da obavimo. On je jasno izjavio da nije došao da Mu služe, već da služi (Matej 20,28; Luka 22,27). Osim toga, jasno je rekao da i Njegovi sledbenici treba da služe (Matej 23,11; 20,26.27). Ako to nije služba, prava služba, šta je onda?

Isus nam ne naređuje da jednostavno budemo sluge; On nas vodi do razumevanja da je služba sluge posledica naše veze s Njim. Ovi tekstovi opisuju život osobe koja je uspostavila zajedništvo s napaćenim Slugom Isusom Hristom. Oni potvrđuju da biti u Hristu znači nastavljati Njegovu službu.

RAZMISLI: Koliko si spreman da služiš drugima? Da li je to tvoja prirodna sklonost ili si sklon pokušaju da od drugih nešto dobiješ umesto da im pružiš?

POTREBA ZA RADNICIMA

Ponekad nas šalju da žanjemo tamo gde su drugi orali, sejali i navodnjavali. Iako postoje i retki slučajevi kada ista osoba kopa, seje, navodnjava i žanje na istom polju, to svakako nije pravilo. U našem užurbanom savremenom svetu ljudi ulaze i izlaze iz našeg područja interesovanja i uticaja i otuda moramo biti spremni da gradimo na evanđeoskom delu koje su drugi započeli.

Iako smo često zainteresovani za fazu žetve u hrišćanskom rastu neke osobe, šta nam apostol Jovan govori o zajedničkoj radosti sa svima koji su doprineli uspehu? Jovan 4,35-41.

Kada govorimo o žetvi, obično mislimo na određeno vreme u godini kada je rod spreman za ubiranje. Za većinu plodova postoji posebno vreme žetve. Međutim, na duhovnom području, nema tačno utvrđenog vremena. Isus jasno naglašava tu činjenicu u Jovan 4,35. U rečniku poljoprivrednika, do žetve možda ima još četiri meseca, ali u odnosu na one koji su spremni da prihvate Isusa, poneki deo polja uvek je spreman da bude poŕnjeven.

Na Jakovljevom studentu, Isus je posejao seme u srce žene Samarjanke. Ona je, sa svoje strane, sejala seme u srca stanovnika Sihara, i Samarjani su krenuli prema Isusu kroz nesazrela žitna polja. Baš kao i učenike, Gospod poziva i nas da budemo spremni da u svetu žanjemo polja koja stalno i postepeno sazrevaju.

Zašto je Bogu toliko stalo da radnici krenu u polja da žanju? 2. Petrova 3,9.

Upravo zbog svoje velike ljubavi i saosećanja prema ljudskom rodu, Bog želi da radnici krenu na žetvu (Matej 9,36-38). Kada posmatramo polja u svetu danas, žetva izgleda velika dok je radnika veoma malo. Učenicima je bilo rečeno da se mole da žeteoci budu poslani na žetvu. I dok se mi, savremeni učenici, molimo za radnike, Sveti Duh će pronaći načina da učinimo ono na šta smo pozvani.

RAZMISLI: Razmisli o poslednjih nekoliko dana. Koliko si prilika imao da posvedočiš za svoju veru, da poseješ nekoliko zrna semena koje će jednoga dana doneti rod? Koliko si od tih prilika iskoristio? A koliko si ih propustio?

POJEDINAČNO, ALI ZAJEDNIČKI

Mesna crkva nije jednostavno izvestan broj nepovezanih osoba koje sede u istoj zgradi nekoliko sati jednom sedmično. Prema Pismu, Crkva je zajednica ljudi koji su usko povezani kao i delovi ljudskog tela. Međutim, postoji mogućnost da se ljudi redovno sastaju, a da ne sačinjavaju telo u biblijskom smislu te reči. Iako ta žalosna činjenica može da bude stvarnost na mnogim područjima crkvenog života, mi ćemo se usredsrediti na potrebu da budemo ujedinjeni na području evangelizacije i svedočenja.

Šta se događa na području rasteanja i delotvornosti tela ako se izgubi lakat, zglavak ili koleno? Šta nam Pavlovo poređenje govori o Crkvi kao o telu vernika, o zajednici koja je dobila evanđeosku misiju? Efevcima 4,16.

Apostol Pavle govori da Crkva kao telo raste kada svi vernici obavljaju svoj deo posla. Šta nam to govori o crkvama koje ne rastu? Naša prva reakcija može da bude da okrivimo one za koje mislimo da ne obavljaju svoj posao. To može da bude istina, ali pomislite i na ovo: koliko često crkve uskraćuju vernicima priliku da doprinesu uspehu tela? Ako starešine crkve ne razumeju načelo službe svih vernika, oni neće planski raditi na maksimalnoj uključenosti svih vernika u život i službe crkve.

Šta su vernici crkve u Solunu radili s jevanđeljem koje su dobili od Pavla? 1. Solunjanima 1,5-8.

Crkva u Solunu je primer crkve koja je primila jevanđelje i predala ga dalje drugima. I danas je Božja volja da Njegova Crkva deluje na isti način. Blagoslovi koji se primaju kada svaki pojedinačni vernik deluje u okviru planirane strategije crkve veoma su veliki. Mi ćemo se ovde usredsrediti na važno područje ohrabrenja i odgovornosti. Kada radimo kao ekipa, osposobljavamo se da sva ta područja ozbiljno shvatimo. Nedostatak timskog ohrabrenja značio je smrt mnogim važnim delatnostima vernika u crkvi. Iako pojedinci mogu da imaju posebne sposobnosti i talente, rad usmeren ka zajedničkom cilju, putem zajedničke strategije i dalje je ideal kome treba da težimo. Na sličan način, grupna dinamika potpomaže odgovornost, ne u smislu osuđivanja, već u smislu razmatranja i ocenjivanja.

RAZMISLI: Na koje bi načine mogao zajednički da radiš s vernicima svoje crkve u naporu da se približite ljudima u svetu? Zašto je tako lako da čovek postane samozadovoljan, pospan i usredsređen na samoga sebe?

RADITI ZAJEDNIČKI, SA BOGOM

Prethodnog dana istakli smo važnost zajedničkog evanđeoskog napora cele crkve. Mi moramo takođe razumeti da zajedničkim radom ostvarujemo božanske namere i ciljeve. Prema tome, kada crkva razmatra strategije evangelizacije i svedočenja, vernici treba da budu duboko svesni da rade zajedno sa Bogom koji ih pokreće, usmerava, jača i čini uspešnim.

Kakve su posledice Božjeg uticaja na pokušaje crkve da propoveda jevanđelje? Dela 2,47; 1. Korinćanima 3,5-9.

Šta pokreće i jača vernike da rade zajedno s Bogom? 2. Petrova 3,9; Titu 2,11.

Pismo obiluje dokazima Božje ljubavi prema vrhunskom delu stvaranja, prema čoveku. Dakle, uopšte nas ne iznenađuje što je On preuzeo inicijativu u delu spasavanja ljudskog roda. Zaista, sam krst pruža dovoljno dokaza koji bi nam mogli biti potrebni da vidimo koliko Bog voli ljude i koliko želi da oni postanu stanovnici Njegovog večnog carstva. Gospod je zaista pružio svoju ruku i blagoslovio nas svojom blagodaću; a ta zadivljujuća blagodat, koja se otkrila na krstu, stvara u nama želju da drugima objavimo ono što smo primili (Matej 10,8).

Iako su ponekad učenici pokušavali da rade sami (Matej 17,14-21), najveći deo njihovog iskustva govori o tome da su božanska i ljudska sila delovali zajednički.

Isus je sam pozvao prve učenike i nazvao ih je lovcima ljudi. On ih je učio i opremio, a njihovim trudom mnogi su postali vernici. Međutim, postojao je još jedan aspekt delovanja Božanstva koji im je postao neophodan posle Hristovog povratka na Nebo. Naravno, to je bio Sveti Duh, koji će osposobiti prvu Crkvu za njenu evanđeosku misiju svedočenja svetu.

Oni koji su danas uključeni u delo objavljivanja jevanđelja i dalje predstavljaju Božje saradnike na spasavanju bližnjih. Moramo se moliti da nas Sveti Duh nauči kako da predstavimo Božju ljubav i staranje, tako da se dosegne do srca onih kojima je potreban Spasitelj. Moramo da budemo svesni da ništa ne možemo činiti nezavisno od Boga i da samo verom, pokornošću, poniznošću i spremnošću da umremo sebi i da služimo drugima možemo postati uspešna oruđa u Božjoj ruci. Naše *ja* mora da bude uklonjeno da bi Gospod mogao da nas upotrebi na najuspešniji mogući način.

IZVEŠTAVANJE CRKVE

U toku ove sedmice proučavali smo neka važna područja rada vernika za Boga. Sada bismo dodirnuli i područje »izveštavanja« (o tome ćemo detaljnije proučavati u 12. sedmici). Izveštavati Crkvu o svedočenju i evangelizaciji stvara klimu ohrabrenja i blagoslova. Oni koji podnose izveštaje mogu na taj način dobiti ohrabrenje od vernika crkve, a oni koji slušaju izveštaj primaju blagoslov kada vide šta Bog čini preko svog naroda.

Šta mislite, zašto je dužnost izveštavanja uvedena u Crkvu? Dela 14,27; 15,4.

Čitanje konteksta pomenutih stihova otkriva da su izveštaji podnošeni Crkvi posle nekog dužeg perioda propovedanja jevanđelja u različitim kulturama. Ovi sastanci posvećeni izveštavanju pokazuju zainteresovanost i podršku Crkve kad je reč o širenju jevanđelja.

Cela knjiga Dela apostolska predstavlja izveštaj o ranim misionarskim poduhvatima Crkve i obiluje poukama savremenoj Crkvi. Važnost izveštavanja biva naglašena kada pretpostavimo kako bi izgledala knjiga Dela apostolska kada bi se iz nje uklonili izveštaji o evanđeoskim delatnostima.

Zašto su, po vašem mišljenju, apostoli izveštavali o tome šta su učinili za Isusa? Marko 6,30.

Iako je istina da se pojedinačno svedočenje i objavljivanje jevanđelja dešavaju spontano, takođe je istina da Crkva kao celina mora negovati svesno planirani pristup evangelizaciji. Kada radimo u skladu sa okvirnom crkvenom strategijom, to nam pomaže da zadržimo cilj pred očima i omogućuje nam logično napredovanje u radu. Ono pruža i redovne prilike da se ocenjuje postignuto i da se o tome izveštava crkva. Izveštavanje nije samo nabranjanje činjenica u vezi sa onim što smo učinili. Preko izveštaja, crkva i oni koji svedoče ponovo sagledavaju da sve što čine čine kao Božji saradnici.

Neki ljudi oklevaju da daju izveštaje jer se plaše da to ne postane oblik hvalisanja ljudskim dostignućima, ali poštenim izveštavanjem Bog se proslavlja a Njegova Crkva jača u veri. Prvi hrišćani su proslavljali Boga kada bi čuli izveštaje apostola Pavla (Dela 21,19.20).

RAZMISLI: Kada bi trebalo da izvestite crkvu o svom poslednjem evanđeoskom naporu, šta biste kazali? Šta vaš odgovor govori o vama i o tome da li su, možda, potrebne i neke promene?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Biranje službe u kojoj želimo da učestvujemo.

Prošle sedmice smo bili pozvani da razmotrimo sva područja evangelizacije i svedočenja u crkvenom životu u kojima bismo voleli da učestvujemo ili u kojima bismo učestvovali kada bismo bili pozvani. Izazov ove sedmice je da izaberemo jednu evanđeosku aktivnost i da se uključimo u nju. Sledeća područja su ključna područja na koja bi se trebalo usredsrediti:

1. Razmotri listu evanđeoskih aktivnosti u kojima bi mogao da učestvuješ. Svedi listu na dve ili tri evanđeoske aktivnosti za koje, po sopstvenom mišljenju, imaš najviše sposobnosti, i na one oblasti službe za koje smatraš da si pozvan od Boga.

2. Skrati listu uzimajući u obzir vreme koje bi svake sedmice mogao da posvetiš radu u određenoj službi. Razmotri i mogućnost da učestvuješ u službi koja će potrajati dvanaest meseci tako da prođeš i kroz fazu planiranja, primene plana i ocenjivanja rada.

3. Izaberi službu i obavesti svog pastora i vođu crkvenih delatnosti o svojoj želji da radiš na izabranom području. Zatraži sastanak s njima da im izneseš svoje ideje i snove. Raspitaj se za njihove planove o crkvenom evanđeoskom radu i odluči kako da se uključiš, ili kako bi svojom odabranom službom mogao da nadopuniš planove koje crkva već ima.

4. Skromno zatraži od svog pastora i vođe crkvenih odeljenja da ti kažu šta misle o tvojoj pogodnosti za službu koju si izabrao. Oni svakako žele da budeš uspešan u svakoj službi koju izabereš na području objavljivanja jevanđelja i svedočenja, pa ti je zato njihov savet dragocen.

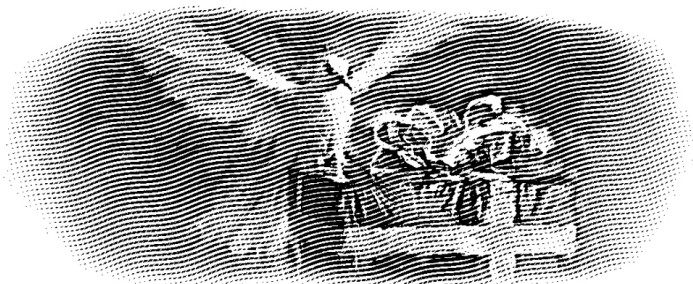
PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. **Kako sledeći citat odgovara biblijskoj istini o sveštenstvu svih vernika? Kako podržava potrebu da svaki vernik radi zajedno sa svima ostalima?**

»Božje delo na ovoj Zemlji nikada neće biti dovršeno sve dok ljudi i žene od kojih se sastoji verništvo Crkve ne pregnu na posao, dok ne sjedine svoje napore s naporima propovednika i službenika Crkve.«
(Ellen G. White, *Gospel Workers*, 352)

2. **Kao razred, razgovarajte o tome koje bi strategije vaša crkva mogla da primeni da pomogne vernicima da shvate koliko su oni sami bitni u svedočenju i evangelizaciji koje crkva preduzima. Na koji način možeš najbolje da podržiš napore za maksimalno uključivanje vernika u rad crkve?**

DUHOVNI DAROVI ZA SVEDOČENJE I EVANGELIZACIJU

Tekstovi za proučavanje: 1. Petrova 4,10; Jovan 16,8.13; 1. Korinćanima 12,28-31; Dela 2,40-47; 13,4.5.

Tekst za pamćenje: »I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne evanđeliste, a jedne pastire i učitelje da se sveti priprepe za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova« (Efescima 4,11.12).

Ključna misao: Duhovni darovi su posebne sposobnosti darovane svakom verniku Crkve da ih upotrebi na slavu Boga i za spasavanje duša.

Kao Crkva, mi smo pravilno naglasili duhovni dar proroštva, ali nismo uvek dovoljno isticali važnost ostalih duhovnih darova za službu. Ipak, veoma je važno da to učinimo. To je jasna biblijska doktrina i zato mi, kao Crkva, treba da uzmemo ozbiljno te darove tako da naši vernici mogu da budu radosni primajući i upotrebljavajući sposobnosti za službu.

Žalosno je što mnogi vernici ne koriste darove koje su dobili. Ima mnogo razloga za tako nešto. Ponekad je krivica na samim vernicima. Ponekad, možda, moglo se mnogo više učiniti da se vernici podstreknu da otkriju svoje darove i da ih upotrebe u službi i naporima Crkve pod upravom Svetoga Duha. Kakve li štete imati dar a nikada ga ne upotrebiti u svrhu za koju je bio namenjen.

Kada biste pitali vernike u svojoj crkvi, mnogi među njima morali bi da razmišljaju dugo i napeto pre nego što zaključe da imaju bilo koji dar koji Biblija nabroja, iako su mnogi od tih vernika već koristili ovaj ili onaj duhovni dar služeći Crkvi. Oni ga jednostavno nisu svesno prepoznali kao dar. Izvestan broj vernika koji se nisu formalno potrudili da otkriju svoju obdarenost obavljaju savršenu službu na područjima za koja smatraju da su pozvani i njihova crkva je priznaje. Vrlo često seminar za otkrivanje duhovnih darova jednostavno potvrđuje darove koji su se već pokazali u službi. Potpuno je jasno, prema tome, da se duhovni darovi pod upravom Svetoga Duha mogu ispoljiti i bez formalnog otkrivanja i imenovanja toga dara. Na drugoj strani tog spektra nalaze se oni kojima je teško da se uključe u bilo koju službu u crkvi jer ne smatraju sebe talentovanima u bilo kom pogledu. Važno je da ih ohrabrimo da otkriju svoju darovitost i da se potrudite da rađe u okviru svojih darova.

Šta apostol Petar poručuje svakom verniku koji je od Gospoda dobio neki duhovni dar? 1. Petrova 4,10.

Mi smo već videli da svaki vernik ima svoju službu, pa neće predstavljati iznenađenje što je Bog učinio sve sa svoje strane da ga osposobi da je obavlja. Prema tome, svaki koji prihvati veliki evanđeoski nalog kao lični poziv u službu biće osposobljen Svetim Duhom da je obavi. Što se tiče crkvenog delovanja na području spasavanja duša, Bog zna šta je neophodno u određenom vreme i na određenom mestu.

Pročitaj tekst u 1. Korinćanima 12,11. On pokazuje da je izlivanje duhovnih darova na vernike deo službe Svetoga Duha da osposobi svete za svako dobro delo (Efescima 2,10). Sveti Duh ne samo da deli duhovne darove vernicima već ih osposobljava, prema tekstu u Delima 1,8, da se služe tim darovima.

Nijedan od biblijskih tekstova koji nabrojavaju duhovne darove nije istovetan sa ostalima. To pokazuje da lista pobrojanih darova nije potpuna; naime, da postoje i drugi darovi koji se mogu dodati listi.

RAZMISLI: Razmotri pojam »dar« ili »darovi«. Šta sve podrazumeva ta reč? Šta ti govori o tvojoj odgovornosti da koristiš ono što ti je besplatno dato na upotrebu u Gospodnjem delu (a ne samo na nekom drugom području)?

SVETI DUH I NJEGOVI DAROVI

U izvesnoj meri nečiji duhovni darovi određuju i njegovo mesto u mesnoj crkvi. Drugim rečima, otkriti duhovne darove znači otkriti mesto gde Gospod želi da taj vernik deluje u okviru tela Crkve. Da li su vas ikada pozivali da delujete na području za koje nikada niste imali interesovanja ili želje? Da li poznajete vernike koji su prihvatili ponuđenu dužnost u crkvi da bi kasnije u toku godine odustali, zato što su smatrali da se nalaze na pogrešnom mestu? Najverovatnije je u takvom slučaju da su vernici bili pozvani da rade i da su pokušali da se odazovu iako nisu dobili »talanat« potreban za tu službu. Iako se to događa, to ne sme da postane pravilo.

Koji postupak je opisan u Delima 13,1-3 i šta nam se tu govori o činjenici koliko je važno da vernik bude pozvan da obavlja službu za koju je osposobljen?

Značajno je da nas upravo Sveti Duh poziva da služimo Gospodu. Sveti Duh je pozvao Varnavu i Savla i osposobio ih za službu. Drugi stih nam daje važno obaveštenje. On otkriva da su Varnava i Savle već bili uključeni u službu Gospodu pre nego što su bili pozvani na poseban zadatak. Mi znamo da je to bila posebna služba, jer Simeon i Manail nisu u to vreme dobili poziv.

Neposredno pred odlazak sa ove Zemlje, Isus je obećao da će Sveti Duh doći da nam pomogne. Deo njegovog zadatka je da nas opremi za širenje jevanđelja. Ako nam, dakle, On daje darove da ispunimo evanđeoski zadatak, onda su oni sigurno bitni i treba da ih koristimo.

Šta nam sledeći tekstovi otkrivaju o delovanju Svetoga Duha u nama i preko nas? Jovan 16,8.13; Dela 13,4; Rim. 8,11; Dela 1,8.

Kada shvatimo zašto nam Sveti Duh daje duhovne darove, vidimo i kako su oni značajni za spasenje onih kojima možemo da se približimo u Hristovo ime. Zahvaljujući pozivu Svetog Duha i njegovim darovima, svaki vernik se uključuje u različitoj meri, na različite načine, u veliko delo objavljivanja jevanđelja.

Iako ponekad proglašavamo neke darove kao važne ili posebne, u stvari svi darovi su ključni u životu i misiji Crkve. Iako ponekad podižemo talentovanog evanđelistu, propovednika ili učitelja na pijedestal, oni koji imaju dar negovanja i zadobijanja učenika isto su tako od ključne važnosti za napredovanje Crkve.

OTKRITI SVOJE DAROVE

Otkrivanje darova i nije tako teško. Vi ste uvek u stanju da prepoznate područja na kojima uspešno deluju vaš propovednik ili starešina. Treba samo da posmatrate šta rade i kako vernici odgovaraju na njihovu službu. Međutim, sasvim je nešto drugo kada je reč o prepoznavanju sopstvenih duhovnih darova.

Proces otkrivanja svojih duhovnih darova ponekad se predstavlja vrlo pojednostavljeno: načini spisak, primeni formulu i otkrio si svoje darove. Mnogi vernici su pokušali da otkriju svoje darove na taj način, ali su bili razočarani kada ih njihova mesna crkva nije stavila u položaj da se posluže svojim darovima u okviru crkve.

Odgovarajući seminar za otkrivanje duhovnih darova možda je najlakši način da bismo počeli da otkrivamo svoje »talante«. Međutim, mudro je smatrati takav seminar samo kao početak potrage, jer oni to zaista i jesu.

Šta nam Pavle u 1. Kor. 12,28-31 govori o duhovnim darovima?

Ovi tekstovi nas ne upućuju da tražimo jedan ili dva dara, kao što se obično misli. Ovde nam Pavle u stvari pokazuje da se duhovni darovi dele u skladu s potrebama određene situacije s kojom se crkva suočava na bilo kom mestu i u bilo koje vreme. Prema tome, najbolji darovi su oni koji osposobljavaju vernike da rade u mesnoj crkvi.

Kada ozbiljno razmotrimo svoje moguće darove, nemojmo potcenjivati ono što drugi vernici o tome misle. Kada vernici sede u odboru za naime-novanje da biraju službenike i odbore za sledeću godinu, oni traže ljude koji su već pokazali interesovanje i sposobnosti za neku službu. Iako odbor ne razmatra duhovne darove, on u stvari traži vernike koji su obdareni za posebna područja službe.

Kada neko iznese mišljenje da biste mogli da budete uspešni na nekom području službe, on u stvari potvrđuje da imate taj duhovni dar. Bilo bi dobro da slušate taj glas i da se molite za prosvetljenje.

Rezultati seminara za otkrivanje duhovnih darova – zajedno s potvrdom vernika, ali i ishodom probnog perioda službe na određenom području – mogu da budu jasan pokazatelj da vas je Gospod pozvao i osposobio za tu oblast službe.

RAZMISLI: Koje duhovne darove imaš, po sopstvenom mišljenju, i kako si došao do tog zaključka?

DRUGI DAROVI

Kada mislimo o duhovnim darovima i o svedočenju i evangelizaciji, skloni smo da se pretežno usredsredimo na darove evangelizacije, propovedanja i poučavanja. Iako svi darovi nisu pretežno evanđeoske prirode, ako se upotrebe u okviru potreba mesne crkve, oni će imati svoj važan uticaj na evanđeosku misiju crkve.

Nekim vernicima crkve u Jerusalimu bile su dodeljene dužnosti koje bismo danas nazvali đakonskim službama. Koje su razloge apostoli naveli u svom objašnjenju zašto ne žele da obavljaju te poslove? Kako da razumemo načelo otkriveno u ovom slučaju? Dela 6,1-4.

Novoizabrani đakoni doprineli su ukupnom evanđeoskom programu Crkve time što su oslobodili apostole nekih poslova i omogućili im da se potpuno posvete evangelizaciji i propovedanju. Prema tome, iako možda ne smatramo da je služba đakona u prvom redu evanđeoske prirode, ona je predstavljala delovanje iz pozadine. Naravno, sasvim je moguće da je služba đakona u pomaganju siromašnih udovica doprinosila da ljudi spremnije slušaju vest jevanđelja koja im se propovedala. Samo Bog zna koliko su dobra ti ljudi činili vršeći svoju ulogu.

Da bi Crkva delovala, neophodni su službenici i starešine na području organizacije, finansija i tako dalje. Oni koji služe svome Gospodu na tim područjima moraju da shvate da su deo tima i da je njihov doprinos ključan u sveukupnom evanđeoskom delovanju Crkve.

Koje duhovne darove Luka opisuje u svom izveštaju o radu u Jerusalimu, i kakvi su bili rezultati ne samo u propovedanju već i u zadobijanju novih učenika? Koje važne pouke možemo odatle izvući za sebe? Dela 2,40-47.

Reč »umnožavaše« u Delima 2,47 upotrebljena je u smislu uključivanja u društvo. Iako su novi obraćenici stvarno dodavani broju učenika, oni su primani i u zajedništvo i zbrinjavani. Prema tome, možemo zaključiti da duhovni darovi na području administracije, starešinstva, gostoljublja, pastoralne službe i ostalih službi u Crkvi treba da se ispoljavaju u Crkvi. Ovaj slučaj je dobar primer upotrebe pojedinačnih duhovnih darova na dobro cele Crkve i kao podrška evanđeoskim naporima evanđelista.

RAZMISLI: Misli o svojoj ulozi, o svojoj službi u crkvi. Kako se ona uklapa u misiju Crkve kao celine?

DUHOVNI DAROVI I ODGOVORNOST HRIŠĆANINA

Duhovni darovi se ne otkrivaju da bismo zadovoljili svoju radoznalost, već da bismo ustanovili šta Gospod želi od nas da činimo i gde se uklapamo u delatnosti tela Crkve. Naravno, to nam nameće i odgovornost da ispunimo očekivanja koja je Gospod imao kada nam je dao svoje darove.

Upoređi tekstove u Rim. 12,4; 1. Kor. 12,12 i Ef. 4,16. Šta ti tekstovi govore o duhovnim darovima i o Crkvi kao celini?

Značajno je da sva tri osnovna poglavlja koja nabrajaju duhovne darove čine to u kontekstu tela Crkve. To pokazuje da, iako i pojedinac može da bude uključen u svedočenje ili evangelizaciju na pojedinačnom nivou, kao što je to činio Filip sa Etiopljaninom (Dela 8), svi mi imamo odgovornost da svoje darove primenjujemo u okviru Crkve.

I kao što smo već videli, šta god da čini, Crkva to mora da čini pokoravajući se autoritetu Svetoga Duha i Njegovom usmeravanju. Naša je odgovornost da upoznamo Božju volju i da delujemo u skladu sa onim što nam Duh otkriva. Mi ne smemo da padnemo u zamku da prvo pravimo planove, a da tek onda tražimo božansko odobrenje. Često se pitamo: »Šta naša crkva može da učini za Gospoda?« Bilo bi bolje da otkrijemo šta Bog već čini među svojim narodom i da se uključimo u to delo.

Šta nam tekstovi u Mateju 10,19.20; Delima 13,4.5; 16,6.7 govore o tome kako su učenici bili usmeravani Svetim Duhom?

Učenici su dozvoljavali sveznajućem Svetom Duhu da usmerava njihovu službu. Ponekad su pokušavali da uđu u neko novo polje, ali ih je Sveti Duh u tome sprečio. Najverovatnije je Pavle dobio viđenje u kojem mu je Sveti Duh dao posebna uputstva gde učenici treba da rade (Dela 16,9.10).

Duhovni darovi se moraju upotrebljavati odgovorno, a najbolji način je da se održava stalna veza sa Svetim Duhom. Mi imamo odgovornost da sačuvamo jedinstvo u Crkvi. Ako nas bude vodio Sveti Duh, jedinstvo će se sačuvati. Duh usmerava pojedince, ali vodi i Crkvu. Uputstva koja daje jednom članu odnose se i na celu Crkvu. Sveti Duh nikada ne udaljava pojedinca od crkvenog tela.

Kada se posvetimo Hristovoj službi, možemo očekivati da se događaju velika dela. Ključ za nas kao pojedince a i za celu Crkvu jeste da spremno primamo ono što nam Sveti Duh daje.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Otkrijte (ili organizujte) lokalne mogućnosti za obučavanje.

Ako si se odlučio za neko područje svedočenja ili evangelizacije, ako si o tome razgovarao s pastorom i starešinama, vreme je da razmotriš svoju spremnost za posao. Svakako da želiš da na najbolji mogući način privučeš ljude Hristu, međutim, potrebna ti je obuka. Imaj na umu da će, ukoliko budeš radio kao deo tima umesto kao pojedinac, to svakako obezbediti ohrabrenje, podršku i uspeh.

1. U razgovoru s pastorom, raspitaj se postoji li bilo kakva mogućnost obuke. Sva obuka ne mora da bude u mesnoj crkvi. Ispitaj mogućnosti da prisustvuješ regionalnom seminaru ili nekom drugom seminaru koji se održava.

2. Drugi način obuke je da zahtevaš od svog pastora ili drugih učitelja da ti pruže obuku na lokalnom nivou. Ako nema dovoljno zainteresovanih u tvojoj mesnoj crkvi, organizujte regionalni seminar u tvojoj crkvi.

3. Dok prisustvuješ obuci za izabrano područje, razmotri koji ti izvori stoje na raspolaganju. Upoznati se sa izvorima i načinom njihove upotrebe predstavlja važan deo pripreme za službu.

4. Ključna za tvoje učešće u delu svedočenja i evangelizacije jeste tvoja lična duhovna priprema. Ti ćeš postati mnogo svesniji svojih ličnih duhovnih potreba kada počneš da radiš za Gospoda. Kada zatražiš i dobiješ veću silu Svetoga Duha, bićeš osposobljen i za veću službu. Moli se da te Sveti Duh usmerava i upotrebi.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. **»Bog je svojoj Crkvi darovao različite darove. Oni su dragoceni na svom pravom mestu i svi mogu da učestvuju u delu pripremanja ljudi za Hristov skori dolazak« (Ellen G. White, *Gospel Workers*, str. 481). Razmotri u kojoj su se meri duhovni darovi ispoljili u tvojoj mesnoj crkvi. Šta bi ti mogao da učiniš da se oni snažnije osete u radu crkve?**
2. **»Ne primaju svi ljudi iste darove, ali je svakom Učiteljevom sluzi obećan neki duhovni dar« (Elen G. Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, 327 /orig./). Kako bismo mogli da ohrabrimo sve vernike u crkvi da otkriju, razviju i upotrebe svoje duhovne darove? Zašto je tako važno da to učinimo?**

EVANGELIZACIJA I SVEDOČENJE KAO NAČIN ŽIVOTA

Tekstovi za proučavanje: 2. Korinćanima 3,2-3; Matej 9,36-38; 1. Korinćanima 9,20-22; Marko 5,1-19; Jovan 17,11-19.

Tekst za pamćenje: »A u Jopi bješe jedna učenica, po imenu Tavita, koje znači srna, i ona bješe puna dobrih djela i milosti-nje što činjaše« (Dela 9,36).

Ključna misao: Bez obzira da li mi to priznajemo ili ne, svi vernici propovedaju vest primerom svog života.

Često se već naglašavalo da hrišćanstvo nije samo prihvatanje niza verovanja, već da je to način života. Uostalom, ono što verujemo u krajnjoj liniji utiče na odluke koje donosimo i na način života kojim živimo.

Osim toga, istina je da one koji sebe smatraju hrišćanima ljudi veoma oštro posmatraju da vide da li je njihov život u skladu s njihovim verovanjima. Čak i kada mi to ne želimo, oni koji nas posmatraju uče se od nas. Otuda, važno pitanje ne glasi: »Da li mi utičemo na druge ljude i da li im prenosimo informacije?« nego »Kako mi utičemo na druge ljude i šta im prenosimo?«

Iako uvek moramo da imamo na umu važnost nenamernog uticaja na druge oko sebe, mi moramo i namerno da planiramo da pomognemo ljudima da načine vezu između svoje vere i svog načina života. U toku ove sedmice proučavaćemo kako hrišćaninov način života pokazuje važnost vere u svakodnevnom iskustvu.

Na koji način biste prepoznali Hristove sledbenike u prvom stoleću? Sveštenike i fariseje biste prepoznali po načinu njihovog odevanja. Na sličan način prepoznavali biste i ribara, zemljoradnika, rimskog vojnika. Ali, opet, kako biste prepoznali hrišćanina?

Prema Isusovim rečima, na koji su se poseban način mogli prepoznati Njegovi sledbenici? Šta je to značilo u praktičnom smislu? Jovan 13,35.

Isus je rekao da će nas ljudi prepoznavati kao Njegove sledbenike ako se budemo voleli međusobno. Kako će oni to saznati? Ljubav na delu će ih osvedočiti. Ljubav koju gajimo prema Isusu i drugim vernicima određiće kako odgovaramo na Božju volju i kako postupamo jedni prema drugima. Štaviše, ljubav i staranje koje pokazujemo prema onima koji se nalaze izvan Gospodnjeg stada određiće i način na koji ćemo postupati prema njima. To je propoved koju će oni moći da posmatraju i vide, i ona će im govoriti glasnije od svega što biste im mogli kazati. Mnogi roditelji su zapazili da njihova deca već vrlo rano razvijaju takozvani »detektor licemerstva« koji se usavršava i razvija dok postaju starija. Prema tome, moramo biti svesni da mnogi od onih s kojima se družimo i kojima svedočimo imaju vrlo razvijenu sposobnost da prepoznaju razliku između istinskog religijskog iskustva i formalnog ispovedanja vere.

Šta je apostol Pavle rekao o načinu na koji Bog želi da se posluži svojim narodom da bi uticao na život njihovih bližnjih? 2. Korinćanima 3,2.3.

Mi ne smemo potceniti svoj svesni a ni nesvesni uticaj na ljude oko sebe. Hrišćaninov život bi morao da bude kao pismo koje je Isus poslao svetu. Na temelju srca koje je obnovljeno božanskom blagodaću, to pismo, taj život pokazivaće silu jevanđelja da preobrazi život i time svedočiti za Gospoda.

RAZMISLI: Na koji način su na vas uticali ljudi čija su dela bila u skladu s njihovom verom? Na koji način su uticali oni čija se dela nisu slagala s njihovom verom? Kako bi mogao uvek imati na umu da tvoja dela utiču na druge, na ovaj ili na onaj način?

ISPOLJAVATI SAOSEĆANJE PREMA LJUDIMA

Svakoga dana prolazimo pored ljudi koje ne poznajemo. Prolazimo pored njih na ulici, sedimo kraj njih na klupi u parku, čekamo zajedno s njima u redovima. Ponekad čak potvrđujemo njihovu prisutnost klimanjem glave ili podizanjem obrva prilikom mimoilaženja. Iako ne možemo da se lično upoznamo sa svakim čovekom koga vidimo svakoga dana, Bog želi da Ga svi ti ljudi prihvate i unesu u svoj život. Za nekoga, negde, mi možemo postati deo Božjeg plana da ga spase.

Pročitaj tekst u Mateju 9,36-38. Iako su te reči izgovorene u posebnom i jedinstvenom kontekstu, njima izražena osećanja nisu ograničena na samo taj kontekst. Šta je to Isus rekao, i kako se te reči mogu primeniti na tvoju neposrednu okolinu?

Mnoštvo koje je Isus gledao u tom trenutku bilo je razočarano i očajno. Ljudi su bili tako žalosni da su odbacili svaki ostatak religije i religijskog iskustva koji im je preostao. Oni koje je Bog postavio da se staraju o duhovnom blagostanju Njegovog naroda zanemarili su svoju dužnost. Zbog toga, ljudi su bili rasejani i obeshabreni kao ovce bez pastira. Isus je saosećao s njima, jer je znao da im je neophodan duhovni pastir.

U mnoštvu ljudi među kojima se krećemo, mnogi su posvećeni Isusu Hristu. Međutim, još mnogo više njih oseća očajničku potrebu za duhovnim pastirom, za Isusom Hristom. Na neki način, moramo s njima da uspostavimo vezu i da ih upoznamo sa Spasiteljem.

Isus, učenici i još nekoliko Njegovih drugih sledbenika bili su uključeni u evanđeosku žetvu, ali kako je žetva postajala bogatija, bilo je potrebno i mnogo više žetelaca. Iako je Isusov poziv da se molimo da Bog izvede žeteoce na žetvu svoju verovatno imao i cilj da navede Njegove sledbenike da razmisle o svom učešću u žetvi, on predstavlja i obećanje da Bog prepozna potrebu za radnicima i da će ih poslati.

Većina crkava je okružena tako velikim žetvenim poljima da nije dobro da se žetva prepusti samo nekolicini vernika. Ako budemo imali saučesća prema ljudima koji žive u blizini naše crkve i našeg doma, a ima ih na hiljade, opet ćemo osetiti potrebu da se molimo da Gospodar žetve pošalje radnike, ali i da razmotrimo svoj doprinos koji dajemo ili možemo da damo kao radnici za Gospoda.

Kada se usredsređujemo na evangelizaciju i svedočenje, važno je da imamo pred očima svoje potencijalno lokalno polje. Ljudi koji žive oko nas, od kojih mnogi traže Gospoda, biće pokrenuti na dobro zahvaljujući saosećanju koje pokazujemo prema njima.

RAZMISLI: Šta znači za tebe reč »saosećanje«? Kako na temelju svojih patnji i svojih potreba možeš da naučiš kolika je potreba za saučesćem? Kako da naučiš da pokažeš mnogo više saosećanja prema ljudima koji žive oko tebe?

HODATI U NJIHOVIM CIPELAMA

Evo jedne važne pouke: umesto da ljudima nudimo ono što mislimo da im je potrebno, moramo naučiti da shvatimo šta oni smatraju svojim najvažnijim potrebama. Šta njih zabrinjava? S kojim problemima se suočavaju? Koje potrebe su im najvažnije?

Na koji način se Pavle približavao raznim vrstama ljudi i kako je pokazivao svoju želju da se izjednači s njihovim potrebama i brigama? Čemu se od njega možemo naučiti u svom nastojanju da se približimo ljudima koji žive oko nas? 1. Korinćanima 9,20-22; Jevrejima 4,15.

Ukoliko se nije radilo o načelima, apostol Pavle je bio spreman da ide bilo kuda i da učini bilo šta samo da bi se našao u boljem položaju da osvedoči ljude u istinu jevanđelja. Drugim rečima, bio je spreman da hoda u njihovim cipelama u pokušaju da ih razume i da pronađe najbolji način da ih zadobije za Hrista.

Činjenica je da često pokušavamo da ljudima ponudimo ono što mi smatramo da im je potrebno. Međutim, trebalo bi pre toga da shvatimo šta oni smatraju svojom potrebom. Hodati u tuđim cipelama znači da se potrudimo da razumemo život i sve njegove probleme iz njihove perspektive, da se potrudimo da razumemo njihove rane i radosti. Drugim rečima, da se sretnemo s njima tamo gde se nalaze.

Naravno, to je ono što je Isus činio. Njegov zemaljski život bio je život postovećivanja sa onima koje je došao da spase. On može da razume naše boli i borbe zato što je sve to i sam doživeo. On je prošao kroz bolna razočaranja, podneo lažne optužbe, odbacivanje, nepošteno kažnjavanje. On je bio »Bog s nama« u najpunijem smislu te reči.

Osim toga, pošto je stekao naša iskustva, On je u stanju da se približi ljudima tamo gde se nalaze. Kada čitamo Jevanđelja, otkrivamo da Isus nije imao samo jedan jedini metod propovedanja jevanđelja i svedočenja. On je prilazio ljudima u kontekstu njihovog života. Kada se našao sa Samarjanom na Jakovljevom studencu, govorio je o vodi života. Zemljoradnicima je pričao o sejanju semena, o žetvi, o vremenu. Ribarima je govorio o ribama, mrežama i olujama. Isus je imao prekrasan način da velike duhovne istine predstavi preko obične svakodnevne životne stvarnosti. Oni koji su Ga slušali saznawali su o vodi života i o potrebi da seju seme jevanđelja. Mnogi od njih zaista su i postali lovci ljudi.

GOSTOLJUBIVOST KAO NAČIN ŽIVOTA

Postoji izreka koja se često ponavlja kada govorimo o zadobijanju ljudi za Hrista. Ona glasi ovako: »Ljudima nije važno da saznaju koliko toga znamo sve dok ne saznaju koliko nam je do njih stalo.« Činjenica je da možemo da govorimo i da propovedamo koliko god hoćemo, ali ako se ljudi osećaju neshvaćeni, odbačeni i neprihvaćeni, naše svedočenje će biti onemogućeno, bez obzira koliko smo rećiti u svom propovedanju i koliko je razumno i istinito naše učenje.

To nas navodi na jednostavnu ideju o gostoljublju. Gostoljublje obuhvata i područja prihvatanja, radosnog pozdravljanja, otvorenosti, staranja, velikodušnosti, ljubaznosti i prijateljstva. Sve te vrline imaju veze s načinom na koji bi Bog želeo da se hrišćani odnose jedni prema drugima i prema onima koje žele da zadobiju za Gospoda.

Pročitaj izveštaj o čoveku opsednutom demonima u Marku 5,1-19. Šta je Isus rekao tom čoveku, što inače ilustruje načelo da su prijatelji mnogo spremniji da prime jevanđelje koje im propovedamo? Kako bismo mogli da naučimo da primenimo to načelo u svom radu na svedočenju i objavljivanju jevanđelja?

Isus je mogao da kaže tom čoveku da se vrati u svoj grad i da svakome priča o svom iskustvu isceljenja. Činjenica da mu je Gospod posebno rekao da potraži svoje prijatelje naglašava da su oni s kojima smo već uspostavili odnos poverenja mnogo spremniji da prihvate radosnu vest koju želimo da im objavimo o Njegovoj ljubavi, blagodati i izbavljenju. Ti prijatelji će onda sa svoje strane prenositi uzbudljivu novost svojim prijateljima i tako će evanđeoska poruka napredovati.

Bitno je u ovom celom procesu da imamo prijatelje izvan kruga vernika. Pošto mnogi od nas rade u svetu, prirodno je da će imati mnogo poznanika, ali poznanici još nisu bliski prijatelji. Međutim, poznanici mogu da postanu prijatelji preko onoga što se zove evangelizacija putem gostoprimstva, a takva evangelizacija je proizvod gostoljubivog načina života. Drugim rečima, evangelizacija putem gostoprimstva nije nešto što se događa izuzetno i povremeno, već je to način života kojim živimo. Vidi Luka 14,12-14.

RAZMISLI: Na koje načine bi mogao da budeš mnogo gostoljubiviji prema onima koji žive u tvojoj blizini? Kako bi mogao da naučiš da daješ od sebe da bi zadovoljio potrebe onih koje želiš da zadobiješ za Hrista?

PROŠIRITI KRUG SVOJIH PRIJATELJA

Iako se može dogoditi da neka duša pristupi hrišćaninu i da ga zapita: »Šta da činim da dobijem spasenje?«, u najvećem broju slučajeva vernici moraju da krenu u potragu za izgubljenim ovcama.

Neki kažu da se Crkva suviše izjednačuje s tvrdavom iz koje ljudi izlaze u pohod ili u misiju da prikupe obraćenike, kojima onda savetuju da se ne druže suviše sa svetom iz kojeg su bili izbavljeni. Da li je ova slika tačna ili je reč o preterivanju i nije toliko važno. Činjenica je da mnogi adventisti imaju vrlo malo, zanemarujuće malo, prijatelja izvan zajednice vernika. Iako je važno da izbegavamo nesvete uticaje, ovakva izolovanost nas u velikoj meri sprečava da se približimo ljudima i da im objavimo poruku jevanđelja.

Prouči pažljivo tekst u Jovanu 17,11-19. Šta nam ti tekstovi govore o mestu koje hrišćanin treba da zauzme u svetu? Vidi i Kološanima 4,2-6.

Na temelju ovih tekstova mogli bismo da nabrojimo sledeće istine o Isusovim učenicima i svetu:

Oni su u svetu (Jovan 17,11).

Nisu od sveta (Jovan 17,14.16)

Još ne treba da budu uzeti iz sveta (Jovan 17,15).

Isus ih je poslao u svet (Jovan 17,18).

Mi smo se rodili u ovom svetu. Dok smo ovde, Bog za nas ima posao koji treba da obavimo za Njega. Baš kao i svoje prve učenike, Isus nas je poslao u svet da koga god možemo upoznamo s Njim i sa obećanjem o spasenju koje On nudi celom ljudskom rodu.

Izazov pred svima nama je da namerno širimo svoje misionarsko polje. To može da znači da menjamo svoj način života da bismo se približili onima koji su još daleko od istine. To ne znači da ćemo odustati od svojih načela, ubeđenja i vrednosti, nego da ćemo tražiti prilike da se, čiste savesti, družimo s ljudima tako da postanemo njihovi prijatelji i kanali Božje istine.

Vrlo često mi šaljemo ljudima pozive da dođu k nama. Međutim, Isus nam je rekao da mi treba da idemo ljudima. Zapravo, trebalo bi da se pitamo: Nismo li se toliko udaljili od ljudi u svetu da smo izgubili veliki deo svoje evanđeoske uspešnosti.

RAZMISLI: Pogledaj samoga sebe: da li si sklon da se usamljuješ, da se suviše udaljuješ od ljudi u svetu? Ili si, možda, suviše sklon druženju sa svetom? Kako bi mogao da naučiš da budeš u svetu, a ipak da ne budeš od sveta?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pronađi gde se tvoja služba uklapa u opšte planove crkve.

Iako veliki deo crkvenih odeljenja može da ima dobro organizovan program i da dobro i mnogo radi, moguće je da oni koji rade u njima nemaju mnogo pojma o tome šta se događa na drugim područjima crkvenog života. Osim toga, možda i ne postoji neki opšti crkveni plan evangelizacije za koji zna svako crkveno odeljenje i u kome može da učestvuje. U svrhu ohrabrenja, podrške i procene uspeha najbolje je da vaš pojedinačni plan evangelizacije i svedočenja bude uklopljen u opštu strategiju Crkve. Da bi se to postiglo, važni su sledeći predlozi:

1. Sastani se sa svojim pastorom, starešinom ili vođom evanđeoskih aktivnosti da saznaš postoje li neki zajednički ciljevi i strategije kako da se ti ciljevi postignu. Imaj na umu, ti pokušavaš da saznaš kako da se tvoje izabrane evanđeoske aktivnosti uklupe u crkveni plan i kako da pripomognu da se dostignu postavljeni ciljevi.

2. Možda ćete ustanoviti da uprkos tome što u vašoj crkvi ima mnogo evanđeoskih aktivnosti, ipak ne postoje dokumentovani ciljevi ili strategije. Ako je to slučaj, zatražite sastanak sa pastorom, starešinama ili vođama evangelizacije, i zapitajte ih koji su njihovi lični ciljevi evangelizacije. Tokom razgovora vodite beleške. Tako ćete dobiti sliku o viziji vašeg evangelizacionog vođstva, što će vam pomoći u predlaganju ciljeva i načina da se dopre do drugih ljudi.

3. U tom trenutku ti možeš da odlučiš da se pridružiš nekoj već uspostavljenoj evangelizacionoj delatnosti. Ukoliko je tvoja izabrana služba neko novo područje evangelizacije ili svedočenja, moraćeš da okupiš grupu vernika koji dele tvoju viziju. Iznesi im svoje ciljeve i strategiju kako misliš da ih dostigneš.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. »Suviše često se događa da uticaj propovedi sa propovedaonice biva poništen uticajem propovedi koju iznosi život onih koji tvrde da zastupaju istinu« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 9, str. 21). Kakvu vrstu svedočenja daje tvoj život, i da li se slaže s verovanjem koje iznosiš?
2. Razmisli o svojoj crkvi kao celini. Koliko je ugrađena u društvenu zajednicu? Kada bi sutradan nestala tvoja crkva, do kakve bi promene došlo u društvenoj zajednici? Da li bi se uopšte osetio njen nestanak?

REDOSLED U PROGRAMU EVANGELIZACIJE I SVEDOČENJA

Tekstovi za proučavanje: Matej 25,35-40; 1. Korinćanima 3,1-3; 1. Petrova 2,2; Jovan 6,54-66; Luka 8,4-15.

Tekst za pamćenje: »Mlijekom vas napojih, a ne jelom, jer još ne možete, a ni sada još ne možete« (1. Korinćanima 3,2).

Gljučna misao: Prilikom objavljivanja jevanđelja i svedočenja važno je da najpre iznesemo jednostavnu istinu jevanđelja.

Evangelizacija koja vodi računa o redosledu događanja podrazumeva strategiju utemeljenu na saznanju da će ljudi ići iz jednog crkvenog programa u drugi ukoliko programi idu pravim redosledom. Međutim, taj redosled mora da bude valjano isplaniran, inače će od njega biti više štete nego koristi.

Naš ključni tekst pokazuje da je Pavle shvatao činjenicu da se preterivanjem sve može pokvariti. Mi možemo objaviti toliku količinu složenog materijala i uz to pogrešnim redosledom da se slušalac ili zagrcne od količine, i ne uspeva da shvati dubinu značenja, ili okleva da na sebe primeni ono što je čuo. Kao što ishrana novorođenčadi započinje mlekom i postepeno uključuje čvrstu hranu, novorođenčad u Hristu moraju dobijati hranu koju sa svojim mogućnostima duhovnog razumevanja mogu da prime.

U toku ove sedmice istraživaćemo kako se strategije i programi evangelizacije i svedočenja međusobno dopunjavaju, prepliću i podržavaju u toku crkvene evangelizacione godine.

REDOSLED U OKVIRU EVANGELIZACIJE I STVARNE POTREBE

Kao što smo već primetili u toku proteklih sedmica, otkrivanje pojedinačnih i zajedničkih stvarnih potreba imaće uticaja na naš pristup ljudima i na programe i službe koje ćemo im ponuditi. Kada razumemo stvarne potrebe ljudi i društva, sposobniji smo da planiramo redosled programa koji treba da zadovolje te realne osnovne potrebe, bez obzira da li su u pitanju pojedinci ili zajednica.

Prouči tekst u Luki 9,11. Kako nam taj tekst otkriva Isusovu želju da leči i fizički i duhovno? Kako bismo na svom području uticaja mogli pokušati da to isto učinimo za ljude do kojih nastojimo da dopremo?

Nema sumnje da su mnogi dolazili Isusu u prvom redu zbog Njegove moći da ublaži telesne patnje ljudi. Isus ih je zaista lečio telesno, ali je želeo da im pomogne i na duhovnom planu i zadovolji duhovne potrebe kojih nisu uvek bili dovoljno svesni.

Dok se trudi da zadovolji pojedinačne i zajedničke potrebe ljudi, Božji narod treba da sledi Isusov primer i da na neki način usmeri misli ljudi na večna pitanja.

Koliko ozbiljno uzimamo Isusove reči o zadovoljavanju telesnih potreba ljudi, ili ih proglašavamo samo metaforama? Zaista, kada bismo ih ozbiljno shvatali, koliko bismo se drugačije ponašali, zar ne? Matej 25,35-40.

Služiti na bilo koji način onima koje Isus voli i za koje je dao svoj život znači služiti samom Isusu. I to pokazuje koliko je Isus usko povezan s delima svoga stvaranja. Kada je neko od njih povređeno, On je zabrinut, pun saosećanja; pa zar ne bi trebalo da se i mi tako ponašamo? Tekst u Matej 25,35-40 ukazuje da zadovoljavanje stvarnih potreba ljudi uvek treba da predstavlja deo utvrđene strategije crkve. Kada se neka potreba otkrije, ona se mora zadovoljiti, bez obzira dokle je crkva stigla u svom redosledu evangelizacije. Iako će mnogi ljudi slediti programe crkve onako kako se budu događali, ima i takvih kojima će duhovna hrana biti odmah neophodna. Crkva ne treba da odbaci svoj plan i redosled programa i događanja, ali mora biti u stanju da odgovori na svaku trenutnu potrebu ljudi, imajući na raspolaganju obučene ljude i odgovarajuća sredstva u svakom trenutku.

MLEKO I ČVRSTA HRANA

Uporedi tekstove u 1. Korinćanima 3,1-3. i 1. Petrovoj 2,2. Šta mislite, o čemu govore apostoli Petar i Pavle kada spominju mleko i čvrstu hranu, kao i potrebu za rastenjem? Šta je u teološkom smislu mleko, a šta čvrsta hrana, po tvom mišljenju?

Očigledno je da vernici u Korintu nisu bili daleko odmakli u svom duhovnom razvoju od vremena kada je Pavle osnovao tu mesnu crkvu. Razumljivo je, dakle, što im apostol u svojoj poslanici upućuje poziv da se predaju Bogu i da rastu duhovno kako bi mogli da shvate duboke istine jevanđelja. Njegovo propovedanje u vreme osnivanja crkve svakako je bilo pre evanđeoske prirode, a ne doktrinarne. Pavle nije hteo da govori o dubokim duhovnim temama sve dok vernici ne budu dovoljno sazreli da ih razumeju i prihvate.

Kada mi danas radimo s ljudima, moramo biti svesni Pavlovog sistema rada. Mi moramo navesti ljude da se predaju Hristu da bismo mogli očekivati od njih da prihvate duboke istine Njegove pisane Reči, koje će prominiti njihov život.

Kada govorimo o redosledu u programu evangelizacije, može se raditi i o dugotrajnom, ali i o kraćem procesu. Kada posetioci prođu kroz određeni redosled programa i kada budu u stanju da odgovore na Božji poziv, treba ih pozvati da prisustvuju seriji evanđeoskih propovedi ili započeti niz pojedinačnih biblijskih časova s njima. Bez obzira na koje rešenje se odlučimo, načelo je uvek isto: prvo mleko – jednostavne evanđeoske teme za uspostavljanje odnosa, a zatim čvrsta hrana – duboke istine koje navode na odlučnije predanje Bogu.

Koje nam važno Isusovo načelo evangelizacije prenosi apostol Jovan? Kako bismo danas mogli da naučimo da ga primenimo u svom načinu pristupa ljudima? Jovan 16,12.

Jedan novoobraćeni vernik bio je toliko oduševljen istinama koje je čuo da je pozeleo da ih objavi svima. Prvo što je pozeleo da objasni svojim poznanicima bilo je njegovo novo saznanje o »žigu zveri«. Bez obzira koliko je bio dobronameran, njegov primer još više ističe važnost načela o redosledu u programu evangelizacije i svedočenja.

REZMISLI: Seti se neke biblijske istine s kojom si se borio i koju si teško uspevao da prihvatiš. Šta se dogodilo posle izvesnog vremena? Šta si naučio iz tog iskustva i kako ti je ono ukazalo na potrebu da budeš pažljiviji u svom pristupu bližnjima?

ISTINE KOJE NAS STAVLJAJU NA PROBU

Istina koja nas stavlja na probu je neko biblijsko učenje koje, kada ga shvatimo, zahteva značajne promene u našim verovanjima ili načinu života. Neke od njih, kao što je istina o sedmom danu odmora ili odbacivanju nečiste hrane, odnose se i na verovanje i na način života. Sve to naglašava potrebu da ljudi prvo prihvate Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda, a da ih tek onda treba poučiti da nešto čine i menjaju.

Tekst u Jevandelju po Jovanu 6,54-66 pokazuje da su se neki ljudi odvratili od Isusa kada su se suočili sa istinama koje su ih stavile na probu. Zašto se to dogodilo? Koju pouku ovde možemo izvući kao pojedinci? Koje probne istine i danas stavlja na probu tvoje predanje Isusu?

Mnogi od onih koji su slušali Isusovu propoved na planinskoj padini i učestvovali u gozbi koju im je posle toga pripremio, pošli su za Njim očekujući da će se gozba ponoviti. Kada je Isus pokušao da njihove misli usmeri na duhovnu tematiku služeći se slikom svoga tela i svoje krvi, oni su se povukli. Nije se to dogodilo zato što nisu uspeli da shvate istinu da je spasenje moguće jedino u Hristu, već zato što su odbili da prihvate tu istinu. Bilo je to vreme probe, i kada više nije bilo izgleda da će njihove pojedinačne fizičke potrebe biti zadovoljene, odlučili su da odu svojim kućama.

Zar nije i držanje Božjih zapovesti jedna od takvih istina koje nas stavlja na probu? Na koji način? Jovan 14,15.

Ovaj tekst je poziv svima koji govore da vole Isusa da ozbiljno razmotre svoje predanje Njemu. Pre ili kasnije doći će trenutak kada će nečije verovanje biti stavljeno na probu pozivom da pređe s reči na dela. Stvarnost je da ponekad, u bilo kojoj fazi evangelizacionog procesa, ljudi odlaze kada se suoče sa istinama koje ih stavlja na probu. Iskustvo je pokazalo, međutim, da ljudi mnogo lakše i pozitivnije odgovaraju na istinu koja ih stavlja na probu ukoliko su već uspostavili odnos ljubavi sa Spasiteljem. Drugim rečima, i dalje je tačno da pravilan redosled u iznošenju istina donosi najbolje rezultate.

Isus je želeo da svojim učenicima prenese mnoga od svojih učenja, ali je dobro znao da u tom trenutku još nisu spremni da ih prihvate (Jovan 16,12). Njegov obećanje da će ih Sveti Duh uputiti na svaku istinu (Jovan 16,13) odnosi se i na naše vreme i na sve one koje pokušavamo da dovedemo Hristu.

RAZMISLI: Koliko god da je dar blagodatni dostupan svima, predanje na koje nas on navodi može ponekad da bude plaćeno veoma skupom cenom. Kako biste mogli da pomognete nekome ko se bori da plati cenu predanja Hristu, na bilo kom području života? Šta si na temelju svog iskustva naučio o ceni predanja i kako bi zato mogao da pomogneš nekome ko se nalazi pred sličnim izazovom?

ODMERAVANJE DUHOVNOG RASTA

Samo zato što smo objavili neke biblijske informacije putem javnog predavanja, seminara ili biblijskog časa, ne možemo biti sigurni da smo u duhovnom smislu uticali na one koji su nas slušali. Mnogi ljudi su prisustvovali evanđeoskim predavanjima, seminaru Otkrivenja, biblijskim časovima ili čak i svemu tome. Iako su na taj način stekli intelektualno razumevanje biblijskih istina, ne znači da su naučene istine ugradili u svoj sistem verovanja i način života.

Kako onda možemo da odredimo da li su ljudi kojima smo govorili bili dirnuti istinom u tolikoj meri da promene način svog života?

Jedan važan metod kojim možemo meriti nečiji duhovni rast jeste postavljanje pitanja. Postavljanje pitanja je dobar način da procenimo dokle je neko stigao u svom duhovnom razumevanju i rasteњу. Pitanja koja ćemo im postavljati treba da budu takva da zahtevaju promišljen i opširan odgovor, a ne samo potvrdu ili odricanje. Neka od njih bi mogla da glase:

Šta mislite, šta ovaj tekst govori nama danas? Kako biste ovu biblijsku istinu objasnili nekom svom prijatelju? Kako se osećate kada pomislite da je Bog ovo obećanje uputio upravo vama? Koje biste promene, po vašem mišljenju, morali uneti u svoj život, u svoj odnos prema drugima, u svoje opšte ponašanje, zahvaljujući istini koju smo upravo proučavali? Kako vam ova istina pomaže da još više zavolite Isusa? Od svega o čemu smo proučavali, šta je na vas ostavilo najdublji utisak? Šta vam je dalo najviše nade? Šta vas je uplašilo?

Proučavanje Biblije, kao i sva druga evangelizaciona izlaganja, treba da budu logički i pravilno poređana. To znači, jednostavnije istine, koje su lakše za razumevanje i prihvatanje, treba da budu objavljene u samom početku, dok složenija proučavanja treba da stignu na red kasnije, kada proučavaoci Biblije postanu duhovno zreliji i sposobniji da ih ispravno shvate. Bitno je da se probna pitanja postavljaju u toku celog niza proučavanja i da se tako određuje i prati duhovno rasteње i sazrevanje onoga koji proučava.

Prouči sledeće tekstove i razmisli zašto bi Bog, koji sve zna, postavljaov takva pitanja: 1. Mojsijeva 3,9.13; Matej 16,13-15; 22,41-46; Marko 9,33; Luka 2,46. Šta nam to govori o činjenici da je postavljanje pitanja snažno sredstvo u pomaganju ljudima da rastu u Božjoj blagodati?

PRIPREMANJE ZA ŽETVU

Usmeravati nekoga na njegovom duhovnom putu slično je pripremi za žetvu. Oni koji su obrađivali neku baštu znaju da postoji određeno vreme i određeni redosled kojih se moramo držati ukoliko želimo da prikupimo željeni rod. Moramo kopati, ukloniti korov, posejati seme, zalivati zemlju. Neophodno je, osim toga, da se stvori neophodna okolina za biljke; neke će zahtevati više svetlosti, dok druge vole više hladovinu. Osim toga, neophodno je da se biljke zaštite od ptica i nekih baštenskih štetočina. Drugim rečima, biljka u bašti mora da se neguje od sejanja do branja roda. Za ljude na duhovnom putovanju, sličan proces započinje pre nego što se krste i mora da se nastavi i posle krštenja. U idealnom slučaju, ljudima je potrebna nega sve dok i sami ne započnu da se staraju o drugima. Ova činjenica ponovo naglašava životno značajnu prirodu planiranog redosleda, koji omogućuje pravilan vremenski prostor, pravilne korake i stvara najbolju zaštitnu atmosferu, prožetu staranjem.

Čitaj parabolu o sejaču i Isusovo objašnjenje u Luka 8,4-15. Kakvom izazovu nas izlaže ova parabola u pogledu negovanja obraćenika do zrelosti, odnosno negovanja semena koje je palo na dobru zemlju? Vidi i Jovan 16,7.8.13.

Isusovo objašnjenje parabole otkriva neke zanimljive činjenice. Dvanaesti stih nagoveštava da neke osobe počinju da veruju, ali da ih Sotona odvodi na pogrešan put pre nego što se njihova vera dovoljno učvrstila. Trinaesti stih opisuje neke koji radosno prihvataju Reč. Veruju izvesno vreme ali, kada se nađu u iskušenju, biraju drugi smer. Četrnaesti stih spominje drugu grupu koja sluša, ali koja nikada ne uzraste do hrišćanske zrelosti. Većina ljudi kreće na putovanje prema Hristu i Njegovom carstvu, ali u raznim fazama njihovog putovanja pojavljuju se prepreke koje zaustavljaju njihov duhovni rast.

Samo sejanje semena vrlo retko bude dovoljno da donese dobar rod. Naš izazov kao Crkve i kao pojedinaca jeste da sejemo seme jevanđelja, a onda da po pravilnom redosledu negujemo do duhovne zrelosti sve one koji započinju svoje duhovno putovanje ka Hristu.

RAZMISLI: Koji deo ove parabole najbolje opisuje tvoje duhovno iskustvo? Koje bi odluke mogao da doneseš u cilju poboljšanja svog duhovnog stanja?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pronađimo ciljnu grupu.

Do sada ste svakako otkrili da strategija evangelizacije koju smo pratili iz sedmice u sedmicu zahteva mnogo više vremena od jednog tromesečja da bi se ostvarila. Na primer, svakako da ne možemo očekivati da bi se lokalne mogućnosti obučavanja vernika mogle otkriti, planirati i ostvariti u toku jedne sedmice. Međutim, dok razmišljate o obuci i gde bi se vaš propovednik mogao uklopiti u opšti plan mesne crkve, važno je da razmotrite problem biranja ciljne grupe.

Sledeće činjenice svakako treba razmotriti:

1. Posle savetovanja s pastorom, starešinama i vođom evanđeoskih aktivnosti mesne crkve, odlučite koju vrstu svedočenja i programa evangelizacije želite i koja će biti vaša ciljna grupa. Izbor ciljne grupe će vam pomoći da se usredsredite na sve aspekte procesa. Na primer, ako se odlučite za program za decu, bilo bi dobro da svoj program oglašavate po školama i u susedstvu, među mladim porodicama. Druge ciljne grupe mogu da budu penzioneri, nezaposleni, studenti, i tako dalje.

2. Usredsređivanje na ciljnu grupu pomoći će vam da izaberete najbolje osoblje, mesto, vreme i vrstu rada posle evangelizacije. Ono će vam omogućiti najbolju procenu uspeha posle završetka programa, i usmeriti vas na najbolji program molitava.

3. Možda i ne morate da gledate dalje od svoje crkve kada budete birali ciljnu grupu. Uzmite u obzir prijatelje koji posećuju naša bogoslužjenja, ali još nisu kršteni i na nekrštene mladiće i devojke u crkvi.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. »Jedna istina koja se primi u srce priprema mesto za drugu istinu« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 6, str. 449). Kojim redosledom bi trebalo objavljivati istine da bi propovedanje bilo najuspešnije? Zašto Hristova otkupiteljska smrt treba uvek da bude na prvom mestu u svemu što govorimo?
2. »Hristos je privlačio srca svojih slušalaca sebi pokazujući im svoju ljubav i onda, malo-pomalo, kada su bili u stanju da razumeju i prihvate, otkrivao im je tajne svoga carstva. I mi moramo naučiti da prilagodimo svoje napore položaju ljudi – da se sretnemo s njima tamo gde se nalaze« (Ellen G. White, *Evangelism*, 57). Kako ljubav prema ljudima kojima govorimo o Božjoj Reči treba da utiče na način na koji im iznosimo biblijske istine, a posebno one tačke doktrine koje predstavljaju izazov njihovim dosadašnjim verovanjima?

LIČNA EVANGELIZACIJA I SVEDOČENJE

Tekstovi za proučavanje: Dela 4,13.14; Jovan 1,37-50; Psalam 139; 1. Petrova 3,1-15; Jovan 4,37.38.

Tekst za pamćenje: »Vi ste moji svjedoci, veli Gospod, i sluga moj kojega izabrah« (Isaija 43,10).

Ključna misao: Oni koji osećaju radost zbog sigurnosti u spasenje požeće da pomognu i drugima da steknu to isto iskustvo.

Iako će mnogi ljudi čuti radosnu vest o Isusu preko crkvenih napora da evangelizuje i svedoči, postoji i poseban način na koji uticaj pojedinaca značajno doprinosi uspehu zajedničkih crkvenih programa. U toku poslednjih decenija, istraživanja su pokazala da su prijatelji, rođaci, susedi ili poznanici – nadahnuti silom Svetoga Duha – bili najuticajniji faktor u dovođenju ljudi do odluke da svoje srce predaju Isusu. Istraživanja su pokazala da skoro 83% novih vernika kaže da je uticaj njihovih prijatelja, rođaka i poznanika bio veoma značajan. Od onih koji su prisustvovali nekom obliku javnih evangelizacionih aktivnosti pre nego što su pristupili Crkvi, 64% je došlo na bogoslužjenja na poziv svojih suseda i prijatelja.

U toku ove sedmice razmotrićemo neke biblijske primere evanđeoskog rada, svoju povezanost sa Isusom i svoj uticaj na one koji žive u našoj blizini.

Naš lični odnos sa Hristom imaće veliki uticaj na uspeh koji postizemo u svedočenju za Njega. Vrlo je lako naučiti nekoliko formula za svedočenje i objavljivanje jevanđelja i onda krenuti u svojoj navodnoj snazi i mudrosti na posao. Iako Bog može da blagoslovi naše napore, uvek moramo da podsećamo sebe da je to Njegov posao, i da ga možemo obaviti samo Njegovom snagom. Da li samo želimo da širimo znanje, ma koliko ono bilo važno, ili želimo da ljudi uspostave životvorni duhovni odnos sa Hristom? A kako bismo i mogli da drugima prenesemo nešto što ni sami nemamo?

Naravno, ima uvek primera ljudi koji su, iako sami vrlo slabi u veri, iako se i sami spotiču i na ivici su da otpadnu – postali Božja oruđa da druge dovedu Isusu. U jednom velikom gradu pre dosta godina, jedna mlada žena, pošto je postala vernica naše Crkve, neumorno je radila da obrati svoga brata. Posle mnogo godina, brat se konačno krstio. Mesec dana posle toga, sestra je napustila veru i nikada se više nije vratila u Crkvu. Iako se slučajevi slični ovome i dalje događaju, činjenica je da smo snažniji svedoci za Hrista kada je naša veza s Njim čvršća.

Čitaj tekst u Delima 4,13.14. Šta ti tekstovi otkrivaju o odnosu koji su Petar i Jovan održavali sa Isusom i šta im je taj odnos omogućio da postignu? Šta je Luka hteo da kaže kada je napisao: »A znadijahu ih da bijahu sa Isusom.« Šta to znači? Kako treba da izgleda vernik koji je upravo bio sa Isusom?

Pouka Božje Reči je prilično jasna. Kada mislimo o svojim ličnim misio-narskim poljima, kada vidimo da je pšenica već sazrela i da su hitno potrebni radnici, mi treba da dozvolimo Gospodu da nas privuče k sebi tako da uspostavimo blizak odnos s Njim, odnos koji će nam dati snage koju inače nikada ne bismo mogli dobiti.

RAZMISLI: Kako izgleda tvoj lični odnos s Gospodom? Kako tvoja prisutnost, tvoj način govora, način ponašanja, postupanja prema ljudima otkriva kakav je tvoj odnos prema Bogu? Budi bolno iskren prema sebi, koliko god možeš.

MOJE LIČNO MISIONARSKO POLJE

Dok je gledao mnoštvo ljudi pred sobom, Isus je osetio sažaljenje (Matej 9,36). Ponekad bismo pomislili da je Isus jednostavno posmatrao mnoštvo, ali, u stvarnosti, On je video svakog pojedinca u tom mnoštvu. Na isti način, i mi treba da budemo svesni svakog pojedinca u mnoštvu kroz koje se krećemo ili sa kojim živimo. Naša Crkva može da bude svesna pojedinaca u mnoštvu jedino ako vernici deluju na pojedinačnoj osnovi sa onima koji se nalaze u području njihovog uticaja.

Oni sa kojima se lično srećemo na raznim nivoima bliskosti predstavljaju, zapravo, naše lično misionarsko polje. Iz svog najužeg porodičnog kruga mi bismo mogli da krenemo prema drugim rođacima, prijateljima i poznanicima. Ponekad i drugi mogu da se privremeno nađu u sferi našeg uticaja i da privremeno postanu deo našeg ličnog misionarskog polja.

Pročitaj tekst u Jovanu 1,37-42. Zašto je Andrija, pre nego što je o tome govorio bilo kome drugom, obavestio svog brata da je našao Mesiju?

Andrija je bio učenik Jovana Krstitelja, i pošto je Jovanova služba bila da pripremi put Isusu Hristu, razumljivo je da su neki njegovi učenici postali Isusovi sledbenici. Razgovor sa Isusom toliko je uzbudio Andriju da je smesta krenuo da traži osobu koja mu je bila najbliža, svoga brata, s kojim je proveo mnoge besane noći hvatajući ribu u Galileji.

Pročitaj tekst u Jovanu 1,43-50. Šta se tu događalo? Koji se međuljudski odnosi ovde naglašavaju? Na koji način je Filip odgovorio na sumnjičavost Natanaila? Koju pouku možemo da izvučemo iz ovog događaja, pouku koja nam može pomoći da shvatimo kako se odigrava lično svedočenje?

Rano hrišćanstvo izgleda da je dobilo zamah zahvaljujući društvenim vezama u okolini Kapernauma i Vitsaide. Primetite da se Filip nije prepirao kada je Natanailo izrazio sumnju da Mesija može doći iz malog, neznatnog, zabačenog sela. On samo upućuje jednostavan poziv: »Dođi i vidi!«

RAZMISLI: Kome bi u svojoj neposrednoj okolini mogao da posvedočiš o Isusu? Koliko bi morao da se žrtvuješ da bi postao uspešniji i bolji svedok za Hrista?

MOJE LIČNE MOGUĆNOSTI

Kada nas vođa evanđeoskih aktivnosti u crkvi pozove da se uključimo u evangelizaciju i svedočenje, često mislimo da su drugi mnogo bolje osposobljeni i talentovaniji za taj posao od nas. Drugi nam izgledaju mnogo samopouzdaniji i spremniji. Međutim, Biblija nam otkriva da Bog ne traži, bar ne uvek, one koji su najosposobljeniji već one koji su voljni da budu upotrebljeni, bez obzira na svoje darove i talente.

Dobar primer toga je Mojsije kada je bio pozvan da oslobodi svoj narod iz ropstva u Egiptu. Mojsije je mogao da navede mnogo razloga zašto bi neko drugi bio mnogo podobniji da obavi delo koje je Bog zatražio da se obavi (2. Mojsijeva 3,11; 4,10). U svojim mislima, Mojsije je mogao da navede dovoljno izgovora da ne prihvati posao koji mu je Gospod nudio.

Odgovarajući na poziv da se uključe u neku evanđeosku delatnost, mnogi ponavljaju Mojsijeve izgovore: »Ko sam ja da budem predložen za takvo odgovorno mesto?«, »Šta ako mi ljudi budu postavljali teška pitanja?«, »Nisam dovoljno dobar kao govornik.« Mi se možemo nasmešiti na Mojsijevu misao da Bog ponovo treba da razmotri svoju odluku o izboru osoblja, ali je Bog znao Mojsijeve mogućnosti i uprkos njegovom strahovanju i brigama, on je bio najbolja osoba za taj posebni zadatak.

Mojsijevo pozivanje da vodi Božji narod treba da nas osvedoči da nas Bog poznaje mnogo bolje nego što mi sami sebe poznajemo. Bog se ne usredsređuje na naša pređašnja dostignuća, nego na naše lične skrivene mogućnosti. Svaki vernik ima neslućene snage i sposobnosti koje može da uloži u Gospodnje delo.

S druge strane, moramo se čuvati da ne istrčavamo suviše samopouzdanu pre nego što nas Gospod pozove. Iako je istina da treba da ispitujemo svoje srce da bismo ustanovili gde se nalazimo na duhovnom planu, moramo uzeti u obzir da je ljudsko srce više nego prevarno kada je reč o ocenjivanju samoga sebe. Zato je dobro da tražimo od Boga da nas ispita i da nam pokaže naše pravo stanje, jer naše stanje ima veliki uticaj na naše mogućnosti.

Pročitaj Psalam 139. Zašto David traži od Boga da ispita njegovo srce? Kakva se pouka tu krije za nas, ne samo na području svedočenja već i u celokupnom našem odnosu prema Gospodu? Šta bismo iz ovog psalma mogli odmah da uzmemo za sebe? Kakva se uteha, nada i ohrabrenje kriju u njemu za nas? U isto vreme, šta nam on govori o promena koje treba da unesemo u način života kakav sada vodimo?

SVEDOČANSTVO PRAVEDNOG ŽIVOTA

Da li dela zaista govore glasnije od reči? Da, tako je. Prema tome, istina je da se poruka može uputiti i delima bez reči, mada je istina da se snažna poruka isto tako može uputiti i rečima bez dela. Ipak, ima nečeg veoma moćnog u poruci koja obuhvata i dela i reči u međusobnom skladu. Govoriti da voliš Boga, a onda se ponašati kao da nije tako, svakako da predstavlja licemerje. Najgore svedočanstvo koje se može dati jesu reči koje se ne slažu s delima, ili dela koja se ne slažu s rečima.

Doslednost govori veoma glasno. Iako može izgledati da vaša porodica ili poznanici ne slušaju ono što govorite, oni veoma pažljivo posmatraju da bi ustanovili da li su vaše reči u skladu sa onim što činite, sa životom kojim živite.

Pročitajte tekst u 1. Petrovoj 3,1-15. Šta nam ovi stihovi govore o sili hrišćanskog života i njegovoj moći da zadobije nevernike za Boga? Zamislite snagu koja bi pratila naše svedočenje kada bismo živeli onako kao što piše u ovim stihovima. Koju poruku nam posebno upućuje 15. stih u celokupnom kontekstu našeg ličnog svedočenja? Vidi i Matej 5,16.

Možemo da zamislimo problem koji bi nastao kada bi neka neznaboškinja prihvatila Hrista dok bi njen muž i dalje ostao neznabožac. Njena odgovornost za njegovo spasenje mogla bi je navesti da postane nezadovoljna zbog njegove upornosti i da mu počne prigovarati i gundati na svakom koraku. S druge strane, kao što Petar predlaže, ona bi mogla da ostane verna svome Bogu i da se moli da njen pobožni život zadobije njenog nevernog muža za Učitelja. Drugim rečima, ona bi mogla da svojim postupcima u svakodnevnom životu dosledno i snažno svedoči u prilog svoje vere.

Dopustiti da naša svetlost sija znači iskoristiti sve mogućnosti da pozitivno utičemo na izgubljene ljude i žene. Oni koji žive oko nas ne smeju samo da čuju naše reči, oni moraju da vide naša dela, jer će samo u tom slučaju shvatiti da Božja sila deluje preko nas, a Sveti Duh će delovati da prepoznaju blagoslove Božje prisutnosti u našem životu i mogućnosti da se to ostvari i u njihovom. Ljudi moraju biti osvedočeni da hrišćanstvo nije samo ime koje nosimo već i odnos s Bogom koji smo uspostavili. Korišćenje primera je važna metoda poučavanja, a hrišćani su primer bez obzira da li to žele ili ne žele. Mi svedočimo onim što činimo čak i više nego onim što govorimo da verujemo. Iako ta misao zvuči zastrašujuće, veoma je istinita.

MOJ DOPRINOS CELINI

U toku ove sedmice razmatramo svoje lično misionarsko polje i svoje mogućnosti svedočenja i propovedanja jevanđelja. Međutim, važno je i da shvatimo istinu da lični napor svakog vernika doprinosi ukupnom evanđe-oskom naporu cele Crkve. Da li znate kojim se metodama služi vaša crkva u svom radu da zadobije ljude za Hrista? Vi možete pozivati ljude iz vašeg ličnog misionarskog polja da prisustvuju programima vaše crkve. S druge strane, da li vođe evangelizacije u vašoj crkvi znaju šta vi radite u svom ličnom misionarskom polju? Oni bi mogli da vas podrže svojim molitvama i raznim sredstvima.

Čitaj tekst u Jovanu 4,37.38. Koje ohrabrenje možemo da izvučemo iz Isusovih reči da jedan seje, a drugi žanje? Šta je On želeo time da kaže i kako se ta istina pokazala u tvom životu i radu?

Veoma je verovatno da je Isus ovde govorio o semenu jevanđelja koje je posejao On sam, ali i o semenu koje su sejali Jovan Krstitelj i žena Samarjanka. Učenici su žnjeli tamo gde su drugi sejali, i zaista je došlo vreme da se sejači i žeteoci zajednički raduju.

Kada je rekao: »Drugi je koji sije, a drugi koji žnje«, Isus nije hteo da naglasi da smo mi kao ljudi ili sejači ili samo žeteoci. Iako su naše crkve mnogo više naglaska stavljale na žeteoce, velika je istina da bi žeteoci uzalud čekali žetvu da nije bilo sejača. Mi smo svi pozvani i da sejemo i da žanjemo, i u svakoj crkvi treba da bude mnogo naizmeničnih delatnosti sejanja i sabiranja ploda. Može se lako dogoditi da ono što smo posejali u svom ličnom misionarskom polju crkva zajednički požanje kao plod svog evanđeoskog programa. Može se dogoditi da seme koje su drugi posejali bude požnjeveno kada se pojavi u našem ličnom misionarskom polju.

Dok razmišljamo o tome kako svaki pojedinac doprinosi uspehu celine (1. Korinćanima 12,12-27), moramo imati na umu da je pre sejanja neko morao da očisti i poore zemlju.

Jasno je da su sejanje i prikupljanje ploda delovi procesa koji se nastavlja pošto novoobraćenik bude primljen u Crkvu. Žetva ne sme da bude ostavljena u polju, već mora da bude prikupljena u žitnice.

RAZMISLI: Kako bi se mogao aktivnije uključiti u proces sejanja i prikupljanja roda u svojoj crkvi? Na koje načine i tvoja vera jača kada radiš na spasavanju bližnjih? Šta misliš, zašto je to tako?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Duhovno pripremanje za ličnu službu.

Iako ne možemo potceniti važnost poznavanja Biblije i dokazanih metoda svedočenja i propovedanja jevanđelja, moramo biti i vrlo pažljivi da ne zanemarimo lično duhovno pripremanje. Bitni činilac u ličnom duhovnom rastenju je svakako Sveti Duh, a da bismo iskusili silu Svetoga Duha u svom svedočenju moramo Mu dozvoliti da uđe u naš život.

Kada hrišćani počnu da služe svom Bogu, postaju svesniji i svojih duhovnih potreba. Kada zatraže i dobiju veću silu Svetoga Duha koji stanuje u njima, oni dobijaju snagu za trajnu službu.

Ključ je svakodnevno predanje sopstvene volje Božjoj volji, svakodnevna spremnost da umremo sebi, svakodnevno primanje Hristove blagodati u svoj život, svakodnevno podsećanje na sve što nam je Bog dao u Hristu i na sve što On traži da učinimo u znak odgovora na Njegovu milost i ljubav.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. U vezi sa zadobijanjem ljudi za Hrista, Duh proroštva ističe sledeći izazov: »Vaš uspeh neće zavisiti toliko od vašeg znanja i dostignuća koliko od vaše sposobnosti da nađete svoj put do srca ljudi« (*Gospel Workers*, str. 193). Koja se važna istina ovde naglašava? Uostalom, koliko smo samo puta doživeli da ljudi odbacuju snažne i uverljive dokaze koje im iznosimo u prilog svoje vere. Tako često sama doktrina – bez obzira koliko je biblijska, logična, oplemenjujuća i razumno objavljena – ne uspeva da utiče na osobu koja je zatvorila svoje srce. Kako, onda, da prodremo u to srce? U ovom kontekstu, koliko je važnije da živimo onako kako govorimo nego da samo govorimo?
2. Razmislite o sledećem citatu dok razmatrate kako da svoje duhovno iskustvo podelite s drugima: »Poslednji zraci milosrdne svetlosti, poslednja poruka milosti koja će biti upućena svetu biće otkrivenje Njegovog karaktera ljubavi. Božja deca treba da prikažu Njegovu slavu. U svom vlastitom životu i karakteru ona treba da pokažu šta je Božja blagodat učinila za njih« (Elen G. Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 415.416 /orig./). Postavlja se pitanje: Kako mi na svakodnevni i praktični način »prikazujemo slavu Božju«? Koliko često smo u poslednja 24 sata prikazali Božju slavu, Njegov karakter, u svom životu? Kakvu vrstu svedočanstva o vašoj veri otkriva vaš način života? Kako bi vaša mesna crkva kao celina mogla da pokaže Božju slavu?

ZAJEDNIČKA EVANGELIZACIJA I SVEDOČENJE

Tekstovi za proučavanje: Propovednik 4,9-12; Psalam 37; Filipljanima 1,5-18; Efescima 4,15.16; Kološanima 1,28.29.

Tekst za pamćenje: »I što si čuo od mene pred mnogijem svjedocima ono predaj vjernijem ljudima koji će biti vrijedni i druge naučiti« (2. Timotiju 2,2).

Ključna misao: Sejanje Gospodnje istine nije ograničeno samo na propovednike. Istinu treba da šire svi koji tvrde za sebe da spadaju u Hristove učenike.

Kao što smo videli, važno je da svi vernici prepoznaju svoje bogomdane sposobnosti i mogućnosti. Biblija navodi mnogo primera vernika koji su se služili svojim darovima dok su pod upravom postavljenih starešina učestvovali u zajedničkom evandeoskom poduhvatu.

U Delima 13,13 Luka, spominjući Pavla i »njegovo društvo«, nagoveštava da je apostol Pavle bio priznati starešina jedne misionske grupe u koju je bio uključen i Varnava (Dela 13,1). Izveštaji u Delima pokazuju da su Pavle i Varnava radili zajedno (Dela 13,50; 14,1).

Ponekad je nekome teško da se uključi u program evangelizacije i svedočenja u mesnoj crkvi zato što starešine nisu uvek spremne da potraže sposobne ljude i da ih pozovu da rade zajedno s njima.

Prošle sedmice smo razmatrali doprinose pojedinačnih vernika zajedničkom programu crkve u svedočenju i evangelizaciji. Ove sedmice ćemo proučavati neka pitanja povezana sa zajedničkim programima crkve i kako pojedinci mogu da budu obuhvaćeni njima.

DA ZNAJU I DESNICA I LEVICA

Većina vernika u crkvi je veoma zaposlena; drugi, iz raznih razloga, čine srazmerno malo. Bilo kako bilo, vernici često ne znaju šta njihova crkva kao celina planira da radi pa, prema tome, ne mogu ni da vide kako bi kao pojedinci mogli da doprinesu ostvarenju zajedničkih planova.

Kako Solomun naglašava važnost zajedničkog rada? Kako nam njegove reči mogu korisno poslužiti i u drugačijim uslovima? Propovednik 4,9-12.

Ovi tekstovi naglašavaju važnost uzajamnog pomaganja, podrške i staranja, bez obzira na situaciju. Ono što je dobro za dvojicu ili trojicu, dobro je i za celu mesnu crkvu. Da bi se blagoslovi, navedeni u pomenutim stihovima, mogli dobiti, svaki vernik mora da bude obavešten o aktivnostima drugih. Ako neko nije obavešten šta drugi rade ili planiraju da rade, kako bi mogao da zna kakva se podrška očekuje i kada? Ako razmatramo ove tekstove imajući u vidu program svedočenja i evangelizacije u svojoj mesnoj crkvi, opet dolazimo do istog zaključka da većina vernika, ako nije obaveštena o svemu što se događa, ne može da pruži podršku i pomoć kada se za to ukaže potreba. To je žalosno, jer oni koji se nalaze u prvim redovima svedočenja i objavljivanja jevanđelja upravo zbog nedostatka podrške mogu da pomisle da nikome nije stalo do svedočenja i evangelizacije, iako je u stvari reč samo o tome da drugi ne znaju šta se događa ili planira.

Sledeći tekstovi opisuju vernike koji podržavaju posebne delatnosti u crkvi. Kako su, po tvom mišljenju, upravo te delatnosti doprinosile uspehu ukupne misije širenja jevanđelja? Dela 16,14.15.33.34.

Ono što na prvi pogled možda izgleda kao potpuno nepovezano s programom crkve u pogledu svedočenja i propovedanja, može se kasnije pokazati kao bitno za uspeh celog procesa. Oni koji obezbeđuju hranu i stan putujućem evanđelisti obavljaju isto tako važnu misiju kao i oni koji vode evanđeoske sastanke. Mnogi vernici bi se javili da pomognu kada bi znali šta se događa i šta se očekuje, i kada bi bili sigurni da je njihov doprinos sastavni deo celokupnog programa crkve. U tom kontekstu, dobro je da levica tačno zna šta radi desnica.

RAZMISLI: Razmisli nekoliko trenutaka o delatnostima svoje crkve na području svedočenja i evangelizacije. Da li znaš sve šta se događa u crkvi? Da li znaš u kojoj fazi se delo upravo sada nalazi u okvirima godišnjeg programa? Kako bi se mogao potpunije uključiti u delovanje svoje crkve na evanđeoskom planu?

PLANIRAJTE ZAJEDNIČKI

Često u planiranju svedočenja i evangelizacije učestvuje vrlo mali broj vernika. A potom, kada se planovi načine, tih nekoliko vernika počinju da nagovaraju druge da učestvuju u njihovom ostvarenju. Bilo bi mnogo bolje da je veća grupa bila uključena u rad od samog početka. Upravo zato Pravilnik crkve kaže da je osnovni zadatak odbora crkve da planira i unapređuje evangelizaciju u svim njenim fazama.

Šta nam apostol Pavle kaže o neophodnosti planiranja? Na koje posledice nedostatka pravilnog planiranja Pavle istovremeno ukazuje? 1. Korinćanima 14,40.

Crkva može da načini izvestan broj grešaka kada razmatra svoje delovanje na području svedočenja i propovedanja jevanđelja. Može se desiti da ona postavi ciljeve, ali da ne pronađe i metode kojima se ti ciljevi mogu ostvariti. S druge strane, ona može da sledi određene metode rada ne postavljajući sebi određene ciljeve. Ili, može da planira i da radi, ali da zatim ne ocenjuje uspehe i propuste u svom radu. Ciljevi i planovi idu ruku pod ruku, ali su ciljevi uvek na prvom mestu; posle toga se pristupa planiranju kako da se postavljeni ciljevi i ostvare. Osim toga, proces ocenjivanja treba da pomogne crkvi da ostane na pravom putu i da oceni koliko je napredovala prema cilju.

Svaka mesna crkva mora da bude svesna da oni koji su učestvovali u postavljanju cilja na neki način sebe smatraju »vlasnicima« toga cilja. Oni koji su učestvovali u planiranju delatnosti obično se smatraju pozvani da usmeravaju i sam proces. Zato je neobično važno da što je moguće više vernika učestvuje u svim fazama planiranja i rada da bi se što širi krug vernika uključio u njegovo ostvarivanje. Ako se to ne dogodi, onda će dobro zamišljeni dugoročni planovi pasti na pleča izabrane male grupe, koja će se starati o njihovom ostvarenju dok će svi ostali stajati po strani. U takvom slučaju, malo je verovatno da će uslediti uspeh.

Čitaj Psalam 37. Koje obećanje o uspehu dela svedočenja i evangelizacije možemo naći u ovom tekstu? Koja načela i obećanja se takođe nalaze u ovom psalmu?

RADITI U GRUPAMA

Logično je misliti da je bilo situacija kada je svaki od učenika propovedao svoju veru pojedinačno i pojedincima, ali najveći deo vremena mi ih vidimo kako rade zajednički s drugim učenicima ili uz podršku drugih vernika. Ima nečeg posebnog kada se deluje u okvirima sveopšteg plana i kada se oseća podrška i ohrabrenje drugih pripadnika grupe.

Biblija nam daje plan uspešnog svedočenja i evangelizacije i zato ne bi trebalo da budemo iznenađeni što Bog, i danas, kada podigne nekoga i dodeli mu značajnu odgovornost, nadahne takođe i grupu da se okupi oko tog predvodnika.

Prouči tekstove u Mateju 10,2-4; Marku 3,16-19 i Luki 6,12-16. Koju jednostavnu pouku možemo izvući iz tih stihova?

Nema nikakve sumnje da su prvi vernici radili zajednički, po grupama. Naravno da to ima mnogo smisla. Osim što svako od nas poseduje talente i sposobnosti koji drugima nedostaju, svi se osećaju mnogo sigurniji kada nastupaju zajedno. Dalje, tu je i svest o odgovornosti, jer vas drugi posmatraju, ali mogu i da vam pruže pomoć, da vam pomognu da ne skrenete s puta i da ne načinite neku tragičnu grešku. Čvrsto povezana grupa braće i sestara od kojih svako čuva onog drugog, koja ima zajednički cilj zadobijanja duša za Gospoda, predstavlja idealno sredstvo da se dopre do drugih ljudi.

Na koji način Pavlov opis rada vernika u Filibi pokazuje da su oni zajednički pristupali radu na propovedanju jevanđelja? Filibljanima 1,5-18.

U početku svoje Poslanice Filibljanima Pavle govori o zajedništvu vernika u delu jevanđelja (Filibljanima 1,5). Oni su branili jevanđelje i potvrđivali njegovu verodostojnost (Filibljanima 1,7). Izgovarali su Božje poruke bez straha (Filibljanima 1,14). Pavle izražava svoju radost što se Hristos bez prestanka propoveda (Filibljanima 1,15-18). Imajmo na umu da Pavle piše crkvi, a ne pojedincima. Naravno, moralo je biti i pojedinaca koji su propovedali jevanđelje, ali već sama činjenica da Pavle izriče pohvalu crkvi govori da je ovo propovedanje jevanđelja bilo zajednički poduhvat.

RAZMISLI: Da li ste ikada bili u iskušenju da krenete pogrešnim putem u propovedanju jevanđelja, ali vas je uticaj grupe sačuvao od toga? Zašto je neophodno da pokažete skromnost i odgovornost kada radite zajedno s grupom vernika?

SVAKO OBAVLJA SVOJ DEO POSLA

Kada se jedinstvena crkva usredsredi na svoj evanđeoski zadatak, Gospod blagosilja njene sjedinjene napore. Pažljivo proučavanje Biblije pokazuje koliki je deo Novog zaveta napisan da pokaže hrišćanima kako da žive i rade zajednički i složno. Napominjanje zajedništva stalno se ponavlja na stranicama novozavetnog teksta. Vernicima je zapovedeno da vole jedni druge (Jovan 15,12), da opraštaju jedni drugima (Efescima 4,32), da se mole jedni za druge (Jakov 5,16). Osim spominjanja zajedništva vernika, ima i mnogo tekstova koji govore o crkvi kao zajednici, o radu koji ona obavlja i o njenom rastenju.

Kako zajedništvo u radu doprinosi rastu i izgradnji crkve? Efescima 4,15.16.

Pavle nam kaže da je Božja volja da rastemo u Isusu Hristu. Time pokazuje da se svi nalazimo na duhovnom putovanju. Međutim, tekst objašnjava da razvoj svakog pojedinca utiče na rast Tela i brojčano i duhovno.

Kada vernici rastu u Hristu, događa se nešto prekrasno, čak natprirodno. Oni su »sastavljeni i sklopljeni« zahvaljujući svojim pojedinačnim doprinosima Crkvi kao celini. Vrhunac uspešnosti svaka crkva dostiže kada svaki njen deo obavlja svoj deo posla. Prema tekstu u Delima 1,12-14, šta su prvi vernici činili dok su čekali u Jerusalimu na izlivanje obećane sile Svetoga Duha? Odgovor može da nam kaže mnogo o tome šta znači zajedničko bogoslužjenje. Zaista, sve dok se sila Svetoga Duha nije izlila na vernike, oni nisu bili spremni da obave svoj evanđeoski zadatak. Ova grupa, oko stotinu i dvadeset duša, bila je združena u istrajnoj molitvi. Nema sumnje da ih je Isusovo obećanje Svetoga Duha sjedinilo u molitvi dok su čekali silu koja će ih osposobiti da ispune Gospodnji nalog. I mi, kao Crkva, treba da činimo to isto.

RAZMISLI: Dok razmišljate o svojoj mesnoj crkvi, postavite sebi ovo pitanje: Koliko vremena i truda ulaže moja crkva, kao sjedinjena celina, u svedočenje, evangelizaciju i propovedanje, a koliko vremena troši na svoje unutrašnje probleme, u vezi sa liturgijom, oblikom bogoslužjenja, muzikom i sličnim stvarima? Porazgovarajte o svojim odgovorima u subotu.

POTREBA ZA SJEDINJAVANJEM NAPORA

Dobro je rečeno da hrišćanstvo koje ne počinje s pojedincem, uopšte i ne počinje, i da hrišćanstvo koje završava s pojedincem, tu i završava. Ova rečenica naglašava važnost svakog novog vernika koji se uključuje u telo Crkve. Kao i kad su u pitanju svedočenje i evangelizacija, podjednako je tačno da se uključivanje u zajedništvo ne može prepustiti samo nekim izabranim pojedincima. Uključivanje u zajedništvo je posao cele crkve.

Koje posebne ciljeve je Pavle postavio svim novoobraćenim vernicima? Kološanima 1,28.29.

Hrišćanska zrelost, rastenje do pune mere rasta u Hristu (Efescima 3,19), predstavlja pravi cilj mesne crkve. Rad na sazrevanju novih vernika isto je tako važan kao i napor da prihvate Hrista i da se pridruže crkvi. U stvari, rad crkve na uključivanju u zajedništvo doprineće da njeni evanđeoski napori ne ostanu bez ploda, da ne predstavljaju gubljenje vremena. Obično, pre nego što se bilo koji projekat svedočenja i evangelizacije pokrene, treba uložiti i vremena u pripremanje crkve. To je i vreme kada se bavimo pitanjem prevoza, staranja o deci, službi pozdravljanja, molitvenim grupama, grupama za posećivanje. Apostol Pavle bi svakako želeo da se usredsredimo na uključivanje u zajedništvo kao na važan deo pripreme crkve. Razmotrite i sledeća pitanja:

Šta je važnije pitati, i zašto: Kako bi se novi vernici mogli uključiti u crkveni život i programe crkve? Kako da se crkva uključi u život novih vernika i kako da im pomogne da sazre? Da li su obe ove zamisli međusobno povezane, i na koji način?

Vrlo često smatramo da je postevangelizacioni rad i uključivanje u zajedništvo vernika zadatak koji treba da obavi onaj koji je novog vernika doveo Isusu Hristu. Međutim, treba samo razmisliti koliko je apostolu Pavlu bilo nemoguće da neguje sve obraćenike koje je doveo Hristu u toku svoje duge evanđeoske službe, pa shvatiti kako ta ideja nema biblijski temelj. Postevangelizacioni rad nije samo zadatak jednog ili dvojice evanđelista, već je to delo cele crkve. Suviše često jadikujemo nad činjenicom da obraćenici ulaze u crkvu na prednja vrata, a izlaze na zadnja vrlo brzo posle ulaska. To je zaista tragedija s većnim posledicama.

RAZMISLI: Seti se novih vernika u svojoj mesnoj crkvi. Kako bi mogao upravo ti – ne pastor, ili starešina ili đakon - već upravo ti da se uključiš u delo pomaganja tim vernicima, kako bi se učvrstili u Crkvi i u njenim učenjima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Postaviti realne evangelizacione ciljeve.

I kao crkva i kao evanđeoska ekipa treba da se potrudimo da svaki napor u svedočenju i objavljivanju jevanđelja seže ka ostvarivim ciljevima. Navodimo nekoliko područja razmišljanja na koja treba posebno da obratimo pažnju:

U okviru mogućnosti. Finansije imaju važnu ulogu u mnogim današnjim naporima Crkve. Treba razmotriti troškove oglašavanja, prevoza, poštarine, osveženja, da spomenemo samo neke od troškova evanđeoskih aktivnosti.

U okviru dostižnosti. Da li su postavljeni ciljevi zaista ostvarivi? Da li zaista imamo novca, vremena, podrške, opreme i osoblja da postignemo postavljene ciljeve? Bolje je da započnemo skromno, a da izvođenju većeg projekta pristupimo kada se i ostali pridruže timu, jer se trenutno ključna podrška daje ostalim važnim oblastima.

U okviru podrške. Ako je neka evanđeoska delatnost uspešna, vredna je da se ponovi. Ako je vaša služba samo deo šire aktivnosti crkve, tada treba da se potrudite da joj osigurate podršku u budućnosti.

Potreba za ocenjivanjem. Potrudite se da ocenite sve aspekte službe, osoblja, finansija, obuke, rezultata, da navedemo samo neka područja. Za trajne službe, treba odrediti redovno vreme ocenjivanja i držati ga se. Osim toga, ocenite koliko vaša služba doprinosi opštem uspehu evangelizacionih napora vaše crkve.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. Zašto crkve koje su rastržane unutrašnjim sukobima vrlo retko ulažu napore da propovedaju jevanđelje? S druge strane, u kojoj meri bi zajednički napor da se propoveda jevanđelje mogao da ujedini i ojača takvu crkvu? Kako bi ti mogao da pomogneš svojoj crkvi da prestane da se bavi sobom i da se posveti delu objavljivanja jevanđelja drugima? Zašto je to toliko važno?
2. Dok budeš razmišljao o sledećem citatu, imaj na umu svoju mesnu crkvu. U kojoj meri su njeni vernici zauzeti svedočenjem i zajedničkim radom na području evangelizacije? Šta ti misliš o timskom radu?
»Radeći u mestima gde već ima onih koji su u veri, propovednik se ne bi smeo u prvom redu baviti obraćanjem onih koji ne veruju, već nastojanjem da obuči vernike za prihvatljivu saradnju.« (Ellen G. White, *Gospel Workers*, str. 196).

Koliko vernika tvoje mesne crkve ima i najmanju ideju o tome kako treba raditi na obraćanju duša? Ako ih nema mnogo, na koji način bi takva situacija mogla da se promeni?

OBUKA ZA EVANGELIZACIJU I SVEDOČENJE

Tekstovi za proučavanje: Matej 4,19; 11,1-11; 10,1-14; 1. Petrova 5,8; 2. Petrova 3,9.

Tekst za pamćenje: »I reče im: hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim« (Matej 4,19).

Gljučna misao: Mi prvo moramo da budemo utemeljeni u svom odnosu sa Hristom pa tek onda možemo biti »opremljeni« da uspešno svedočimo za Njega.

Skoro da je nemoguće da neko ko nije osvedočen u svoje spasenje bude u stanju da vodi drugoga u blizak spasonosni odnos sa Isusom Hristom, iako se to ponekad zaista može dogoditi. Takvi mogu da ubede nekoga da poveruje u neke biblijske doktrine, činjenice i hronologije. Takva osvedočenja i verovanja mogu navesti ljude da unesu značajne promene u svoj način života. Međutim, pošto se dobra dela mogu činiti i bez Isusa Hrista, neophodno je da svako obučavanje u pogledu svedočenja i širenja jevanđelja sadrži u sebi i doktrinarne i duhovne elemente. Da bi mogao da bude pravi evanđelista, vernik mora da bude čvrsto utemeljen u »večnom jevanđelju« i da stiče iskustva u njemu. I upravo to jevanđelje na kraju donosi veru, priznanje, obraćenje, sigurnost i učenishvo.

U toku ove sedmice ustanovićemo da je duhovno i valjano obučavanje vernika za delo svedočenja i evangelizacije utemeljeno na biblijskim načelima i da moramo učiniti sve što do nas stoji da ono postane stvarnost u našim mesnim crkvama.

POTREBA ZA OBUČAVANJEM

Isus je upozorio svoje učenike (Matej 9,37) da je žetva preobilna, ali da nedostaju žeteoci. Danas je žetva daleko veća, a radnika i dalje ima malo. Postoji velika potreba da se pošalju u polja žeteoci koji su temeljito obučeni i opremljeni. Iako ostaje večna istina da je uticaj Svetoga Duha osnovni činilac uspeha u svedočenju i propovedanju jevanđelja, i dalje je važno da oni koje je Bog pozvao u svoju službu budu obučeni i teoretski i praktično. U skladu s tekstom u Efescima 4,11.12 treba uložiti ozbiljne napore da se vernici obuču za razne vidove službe.

Bog je obećao da će blagosloviti starešine nekim određenim darovima koji će ih osposobiti da budu predvodnici i učitelji vernika, koji će im omogućiti da obučavaju vernike za evanđeosku službu. Nikada se ne može dovoljno naglasiti činjenica da pastori, evanđelisti i učitelji ne slede biblijske smernice ako celi posao obavljaju sami i ne trude se da i druge obuču za službu. Svaki vernik koji je obučen za delo svedočenja i objavljivanja jevanđelja mora da gaji čvrsto uverenje da je Božja volja da svet bude spasen od greha, da je On sam odredio da Crkva propoveda radosnu vest izgubljenom svetu, da je Božja volja da Njegova Crkva u svetu raste.

Čitaj tekstove u Mateju 4,19 i Marku 1,17 imajući na umu tekst u Mateju 28,19. Zašto je tako značajno što je Isusova prva zabeležena zapovest glasila: »Hajdete za mnom i učiniću vas lovcima ljudskim«? Šta ta zapovest znači nama, današnjim hrišćanima, koji dobro razumeju poruke trojice anđela iz Otkrivenja? Koliki deo naših napora predstavlja »bacanje mreža«, a koliki je posvećen samo »negovanju sopstvenih čamac«?

Značajno je da Isus nije samo pozvao svoje učenike da budu »lovci ljudi«. On nije rekao: »Hajdete za mnom i budite lovci ljudi.« Ne, On je naglasio: »I učiniću vas lovcima ljudi.« Već u samom početku svoga druženja sa Isusom ovi ljudi su morali da shvate da se upisuju u posebnu školu, da počinje važna obuka. Isus ih je pozvao da se uključe u atmosferu učenja u kojoj će biti obučeni za delo na koje ih je On pozvao. Učenici će imati priliku da uče posmatranjem i ponavljanjem. Tek kada u lokalnim prilikama budu naučili šta da čine i kako da to čine, Isus će ih poslati u daleki svet. Bez odgovarajuće obuke, poučavanja, ličnog duhovnog uzrastanja, delo objavljivanja jevanđelja bližnjima izgledalo je nemoguće.

UČENJE POSMATRANJEM

Postoje dve vrste znanja koje treba da steknu oni koji žele da rade za Gospoda, a jedno vodi drugome. Na prvom mestu je upoznavanje sa Isusom, a na drugo mesto dolazi znanje kako da Hrista pokažemo drugima, kako da drugima otkrijemo šta On nudi celom grešnom ljudskom rodu.

Pročitaj tekstove koji govore o tome kako je Isus nahranio 5 hiljada ljudi (Matej 14,13-21; Marko 6,30-44; Luka 9,10-17; Jovan 6,1-14). Šta je trebalo da Isusovi učenici nauče iz tog događaja? Kako im je on mogao poslužiti kao obuka za njihovu buduću službu? Šta misliš, šta su još mogli da primete, a što nije izričito navedeno u Bibliji? Šta Duh proroštva dodaje ovim izveštajima? Čeznja vekova, 39. poglavlje.

Kako je moralo biti uzbudljivo ne samo slušati najvećeg Propovednika svih vremena već Ga i posmatrati dok govori o Gospodnjem carstvu (Luka 9,11) na takav način da je čeznju za tim carstvom razbuktao u svakom srcu.

Načelo učenja posmatranjem može se primeniti na svakoga. Učenje iz knjiga ili slušanje pouka učitelja uvek mora da bude utemeljeno na posmatranju i uključivanju. Isus je očekivao od učenika Jovana Krstitelja da uče na temelju onoga što vide i posmatraju.

Šta su učenici Jovana Krstitelja imali priliku da posmatraju i šta je Isus očekivao od njih da kažu Jovanu? Koju pouku je Isus time uputio ne samo Jovanu već i svojim učenicima? Matej 11,1-11.

Jovan Krstitelj je prethodno predstavio Isusa kao Jagnje Božje koje uzima na sebe grehe sveta. Međutim, kada je bio bačen u tamnicu, bez mogućnosti da propoveda, Jovan je dobijao samo izveštaje o Isusovom radu, i to iz druge ruke. Izgleda da ga je tamnovanje navelo da u izvesnom stepenu posumnja u Isusa. Kada se sumnje pojave, moramo se obratiti Isusu, a upravo to je i Jovan učinio. Isus je Jovanove učenike poslao natrag njihovom učitelju da kažu šta su videli i čuli. Pošto su njihovi izveštaji ohrabрили Jovana, ostaje nam da se upitamo kako je ono što su videli i čuli uticalo na njihovo sopstveno svedočenje i evanđeosku službu.

RAZMISLI: Mi u najvećem broju slučajeva ne možemo da činimo ču-da kakva je Isus činio. Ali, ako smo spremni da umremo sebi i da živimo za bližnje, šta možemo učiniti u sopstvenom delokrugu, a što bi podsećalo na dela koja je Isus činio?

Bez obzira koliko knjiga neko može da pročita o svom omiljenom sportu, bez obzira koliko takmičenja može da posmatra, ako želi da bude učesnik, mora da se obuče i da izađe na igralište. Mi to nazivamo neposrednim iskustvom, učenjem na temelju primene znanja, a bez toga niko neće biti osposobljen da obavi zadatak. Ova sveopšta istina se odnosi i na hrišćansko svedočenje i evangelizaciju. Ponekad čujemo ljude kako govore da još ne žele da se uključe u delo svedočenja, jer nisu potpuno spremni. Takvi moraju da shvate da je aktivno učestvovanje najvažniji deo osposobljavanja. Započeti skromno, ići korak po korak, uzrastati u iskustvu - to je put kojim se mora ići. A pošto nas vodi Sveti Duh, naše sposobnosti, naše iskustvo i sigurnost polako rastu.

Tekst u Mateju 10,1-14 opisuje kako Isus obučava svoje učenike i kako ih onda šalje na posao. Ma koliko je stanje u svetu danas različito od onoga u Isusovo vreme, šta ipak možemo naučiti iz slanja učenika na posao i kako nam upravo to pokazuje da je slanje predstavljalo važan deo njihove obuke?

Isus je poučavao svoje učenike u »učionici«, da se tako izrazimo. Međutim, izvodio ih je i u prirodu i tamo su mogli da uče posmatrajući Njega kako radi. I pošto im je dao vlast da leče bolesnike, da podižu mrtve, da isteruju demone (Matej 10,8), poslao ih je same u polje. Isus ih je poučio šta da propovedaju, koja čuda da čine, šta da ne uzimaju sa sobom, kod koga da stanuju, i kada da napuste mesto u kome nisu postigli željene uspehe. Možemo pretpostaviti da su dobili i druga uputstva. Samo u dodiru s drugim ljudima mogli su da nauče mnoge bitne pouke. Ovaj tekst na najbolji mogući način opisuje kako izgleda obuka na radnom mestu. Oni nisu mogli da posluže onima s kojima nisu dolazili u dodir; to je činjenica koju nikada ne smemo da zaboravimo.

Koje sličnosti se mogu ustanoviti između pouka koje je Isus dao dvanaestorici i sedamdesetorici? Koja načela možemo izvući iz tih pouka? Luka 10,1-11.

Iako je u početku Isus poslao sedamdesetoricu u mesta u koja je i sam želeo da dođe (Luka 10,1), On je dobro znao na kakve će teškoće naići i učenici i ostali misionari kad budu pokušavali da sami propovedaju jevanđelje posle Njegovog uznesenja. Pouke koje je davao sedamdesetorici prilikom slanja na posao ukazuju da ih je Isus pripremao i za delo koje će mnogo kasnije morati da obavljaju.

RAZMISLI: Kojim se izgovorima služiš da ne propovedaš jevanđelje kada ti se ukaže prilika? Koji izgovor se najčešće pojavljuje?

UČITI NA GREŠKAMA

Ponekad se dešava da ne postignemo nikakav uspeh u nekoj evanđeoskoj delatnosti. Da li to znači da smo potpuno promašili? Svakako da ne. Bez obzira na metode kojima se služimo da bismo zadobili izgubljene, uvek ćemo doživljavati i uspehe i neuspehe. Na primer, ako ne uspemo da ispunimo cilj u krštenjima, možda smo postavili nedostižne ciljeve; ili, možda nam je ta delatnost poslužila kao sejanje umesto kao žetva. Ukratko, koliko god da mislimo da je polje zrelo za žetvu, možda se ono nalazi tek u fazi sejanja. Nismo uvek u položaju da to otkrijemo.

Koja sila se protivi našim nastojanjima da zadobijemo ljude za Božje carstvo? Kako nam to saznanje pomaže da se bolje pripremimo za svedočenje i evangelizaciju? 1. Petrova 5,8.

U svim svojim pokušajima da zadobijemo ljude za Hrista, mi se borimo protiv natprirodnog neprijatelja koji je veoma aktivan u usmeravanju ljudi protiv jevanđelja. Ponekad, kada za trenutak ispustimo ruku Svemogućega, neprijatelj može da nam prouzrokuje probleme u našem radu za Gospoda. Naša odbrana je potpuno predanje Hristu u svakom trenutku našeg života.

Kao što se dogodilo sa Adamom i Evom u Edemu, neuspeh može ponekad dovesti do toga da počnemo da tražimo krivca među bližnjima. Ovakvo ponašanje je jedan od najuspešnijih Sotoninih pokušaja da unese neslogu među pripadnike Božjeg naroda. Umesto da tražimo na koga da prebacimo krivicu, pozabavimo se ozbiljnim, poštenim, pažljivim ocenjivanjem situacije, imajući na umu da čak i Isus, najveći propovednik i evanđelista na svetu, nije zadobio za nebesko carstvo svaku osobu s kojom je razgovarao.

Uporedi tekstove u Luki 10,17 i Mateju 17,14-20. Šta su učenici činili kada su se suočili s neuspehom u svojoj službi?

Umesto da se prepustimo žalosti zbog svojih neuspeha, treba da učimo od učenika. Iako su dobili silu da isteruju nečiste duhove, iako su zaista bili uspešni u tome, očigledno je da su ponekad doživljavali i neuspehe. U takvim prilikama, oni su dolazili Isusu i tražili od Njega da im objasni razloge neuspeha (Matej 17,19). Tu se krije načelo koje treba da zapamtimo; to je važan deo naše potrage za razlozima neuspeha, našeg nastojanja da budemo bolji: situacije na koje nailazimo u svedočenju i evangelizaciji treba da redovno iznosimo Gospodu.

RAZMISLI: Šta ste naučili iz svojih neuspeha u propovedanju? Šta bi vam od toga moglo poslužiti u budućim pokušajima? Koliko puta vas je zadržao strah od odbacivanja?

UČITI NA TEMELJU USPEHA

Postoje dva područja u kojima možemo učiti na temelju uspeha. Postoji područje koje bismo mogli da nazovemo praktičnim, proceduralnim* i područje koje bi se moglo nazvati područjem duhovne saradnje. Iako bi se s pravom moglo kazati da oba područja sadrže i duhovnu komponentu, mi ćemo se njima baviti odvojeno da bismo bolje naglasili čemu se možemo naučiti na temelju uspeha.

Praktično, proceduralno područje je područje gde učimo od onoga što stvarno činimo. Na primer, mi otkrivamo najprihvatljiviji redosled iznošenja biblijskih istina u svojoj oblasti. Otkrivamo koji je način propovedanja najbolji, kakvo oglašavanje privlači najveći broj ljudi i još mnogo drugih činjenica koje nam omogućuju da se što bolje prilagodimo lokalnim potrebama i uslovima.

Područje duhovne saradnje naglašava činjenicu da je Bog usko povezan sa svedočenjem i objavljivanjem jevanđelja od strane vernika. Uostalom, upravo je Bog taj koji želi da se svi ljudi spasu.

Koje ključne pouke možemo izvući iz Petrovih reči da Bog želi da se svi ljudi spasu? Kako one treba da nas nadahnjuju u našim evanđeoskim aktivnostima? 2. Pet. 3,9. Vidi i 1. Kor. 3,6.

Nema nikakve svrhe sejati ako niko neće dolaziti da zaliva seme. Slično tome, nema nikakve svrhe zalivati zemlju u kojoj nema semena. Ali, čak i u slučaju da su sejač i onaj koji zaliva dobro obavili svoj zadatak, neće biti žetve ukoliko je Bog ne podrži. Kao što vidimo, treba da naučimo važnu pouku da nam samo Božji blagoslov može doneti uspeh. Treba da naučimo da se više oslanjamo na Njega. Treba da naučimo da nam samo tesna duhovna saradnja s Bogom može omogućiti da dosegne duše za koje je Hristos umro, zato što *nema osobe kojoj svedočite za koju Isus nije umro i koju On ne želi da vidi spasenu*. Kako je važno da nikada ne zaboravimo tu značajnu istinu.

Kako da praktično primenimo Isusove reči iz Jovan 15,5 u svom životu, a posebno u svom radu svedočenja i propovedanja jevanđelja? Kako kao pojedinci i kao grupe možemo zaista iskusiti ostvarenje ovih Isusovih reči? Šta bi trebalo da menjamo da bismo ostvarili takvu vezu s Njim?

* proceduralan – koji se vrši tačno utvrđenim postupkom

ZA DALJE PROUČAVANJE

Formulisati strategije za objavljivanje jevanđelja.

Dok se tvoja mesna crkva trudi da obavi svoj deo evanđeoskog posla, uvek imaj na um sledeće:

1. U najmanju ruku, uključite sve evanđeoske grupe u planiranje evanđeoskog pristupa. Idealno bi bilo da cela crkva učestvuje u postavljanju ciljeva.

2. Za početak, napravite plan delatnosti za sledeću crkvenu godinu. Plan za narednih dvanaest meseci je dovoljno dobar kao početak. Kasnije, možete dodavati nove planove i strategije koji će ići dalje od prvobitnog planiranja.

3. Posvetite veliku pažnju nastojanju da odgovorne ličnosti tačno znaju šta se očekuje od njih i kada se to očekuje. Kada ljudi nisu sigurni šta treba da čine, kada treba da to čine i kako da to čine, napredovanje crkve prema ciljevima može da bude usporeno ili zaustavljeno.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. »Svaka mesna crkva treba da postane škola u kojoj će se obučavati hrišćanski radnici.« (Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 149 /orig./) Koliko je tvoja crkva odmakla na tom području? Ako nije dovoljno, šta bi se moglo učiniti da se izvrše odgovarajuće promene?

2. »Sotona svakoga dana sprovodi svoje namere, izvesne akcije koje zatvaraju put onima koji svedoče za Isusa Hrista. Prema tome, ako oni koji su živa oruđa u Hristovoj službi nisu ponizni, krotki i smerni u srcu, budući naučeni od Hrista, potpuno je sigurno da će podleći iskušenju, jer je Sotona koji ih posmatra vešt i lukav, pa će se, ako se stalno ne mole, naći nespremni. On se prikrada kao lupež i zarobljava ih. Zatim utiče na misli pojedinaca da bi izvrnuo njihove ideje i izmenio njihove planove. Ako braća uoče opasnost, i o njoj progovore, takvi misle da im je naneta lična uvreda i da neko pokušava da oslabi njihov uticaj. Tako jedan vuče na jednu, a drugi na drugu stranu.« (Elen G. Vajt, *Evangelizam*, 84.85)

Kako bismo mi, dok se trudimo da obavimo delo evangelizacije i svedočenja, mogli izbeći opasnost koja nam je tako živo predstavljena? U čemu je naša jedina odbrana?

3. U razredu razgovarajte o nekom evanđeoskom programu koji je postigao uspeh. Šta se može naučiti iz njega? Kako da naučimo da prihvatimo ono što bi moglo da bude uspešno i na našem području, shvatajući da je svako područje posebno i da ono što je uspešno na jednom ne mora da bude uspešno i na drugom?

POSLANI U SLUŽBU

Tekstovi za proučavanje: 2. Mojsijeva 18,13-26; Matej 7,17.18; Dela 6,1-8; Jovan 4,36; Dela 15,36-40.

Tekst za pamćenje: »A kako će propovijedati ako ne budu poslani? Kao što stoji napisano: kako su krasne noge onijeh koji donose glas za mir, koji donose glas za dobro« (Rimljanima 10,15).

Gljučna misao: Nije dovoljno da vernici budu samo obučeni za delo svedočenja i evangelizacije; oni treba da aktivno rade u delu zadobijanja duša za Hrista.

Mnogi vernici su žalosni što ih, kada se vrate sa seminara obuke za svedočenje i evangelizaciju, niko ne poziva da se aktivno uključe u programe svoje crkve. U skladu s tim, mnoge crkve koje nisu posebno aktivne u svedočenju i evangelizaciji, nisu ni svesne da u svojoj sredini imaju dobro obučene ljude. Povremeno, neko i ponudi svoju službu, ali većina to ne čini, jer smatra da nije potrebna niti poželjna. Najuspešniji način da se obeshrabri učestvovanje vernika u bilo kojoj delatnosti crkve jeste da im se onemogućí učestvovanje na područjima za koja su obučeni. Prema tome, odgovornost svake mesne crkve je da otkrije gde i kako svaki njen vernik može da doprinese ostvarivanju njenih evanđeoskih programa. Svako ko hoće, treba da dobije svoje radno mesto. Ključno je samo da se pronade to mesto.

U toku ove sedmice proučavaćemo zamisao o namernom slanju evanđeoskih radnika na posao i o načinima da maksimalno uključivanje vernika doprinese sveukupnoj harmoniji i duhovnom i brojčanom rastu crkve.

Mnogo puta je inače posvećeni vođa crkve izgubio svoju efikasnost ili je u najboljem slučaju umanjio zato što je nerado delio teret svoje službe sa drugima. To nije neki novi problem s kojim se suočava naše zahuktalo savremeno društvo. Čak je i veliki starozavetni starešina Mojsije morao da se suoči s tim problemom i da uvidi potrebu za podeljenom odgovornošću. Mi možemo mnogo da naučimo iz njegovog slučaja i iz saveta koji mu je dao njegov tast Jotor.

Pažljivo pročitaj tekstove u 2. Mojsijevoj 18,13-26. Koje značenje vidiš u rečima »oni neka« u 22. stihu?

Možemo samo da nagađamo koliko bi dugo Mojsije bio u stanju da izdrži ovaj nerealan plan rada. Na sličan način, možemo samo pretpostaviti do koje je mere Mojsije uopšte bio svestan raspoloživosti sposobnih pomoćnika. Međutim, izveštaj ipak otkriva da je bilo mnogih, sposobnih i voljnih, da mu pomognu. Trebalo je samo da on oseti potrebu da neke svoje odgovornosti prenese na njihova pleća.

Služba koju crkvene vođe treba dragovoljno da podele sa drugima jeste služba svedočenja i objavljivanja jevanđelja. Načela pravilno organizovane i podeljene odgovornosti koja izvlačimo iz Mojsijevog iskustva neprocenjivo su dragocena u našim naporima da zadobijemo duše za Božje carstvo.

Koje značenje pridajete činjenici da je Mojsije birao ljude posebnih sposobnosti (2. Moj. 18,21) i poveravao im razne stepene odgovornosti (2. Moj. 18,25)? Kako se ta načela mogu primeniti u današnjim crkvama prilikom planiranja evanđeoske delatnosti?

Možda je upravo duboko duhovna priroda Mojsijevog zadatka da govori u Božje ime učinila da on okleva da podeli svoje odgovornosti. I mi, takođe, osećamo veliku odgovornost da govorimo ljudima o Bogu i u Njegovo ime. Naše svedočenje i naša evangelizacija su ozbiljan duhovni posao. Mi smo potpuno svesni da je u pitanju večni život. Iako to mora i treba da učini da budemo veoma pažljivi u planiranju svakog koraka, uvek moramo biti spremni da svakoga ko to želi i može uključimo u svoj program svedočenja i evangelizacije.

Čitaj ponovo tekst u 2. Mojsijevoj 18,21.22. Zapazite da su novopostavljene starešine učinile da njihova služba bude dostupna ljudima u svako doba. Tako i mi uvek moramo biti spremni da damo odgovor o nadi koja je u nama.

Vernici naših crkava imaju neizmerno veliki evanđeoski potencijal. Mnogi sa oduševljenjem gledaju na mogućnost da budu uključeni u evanđeoske poduhvate svoje crkve, iako su starešine nekada uzdržane kada je reč o tome da ih pošalju na rad. Iza gledišta da samo profesionalci mogu da obave posao krije se i strah da bi vernici mogli da kažu ili učine nešto pogrešno, da navedu ljude da se odvrte od Hrista i Njegove Crkve. Nažalost, taj otpor prema učestvovanju vernika je tako duboko ukorenjen da se pojavljuje čak i onda kada su vernici na odgovarajući način obučeni za rad. Sveti Duh i obećanja koja On donosi nisu namenjeni samo propovednicima, već svima koji su voljni da se predaju Bogu u veri i pokornosti, svima koji su spremni da se odreknu sebe i da rade u delu spasavanja bližnjih.

Koje Isusovo načelo, objavljeno u Mateju 7,17.18, treba da odagna strah zabrinutih vođa? Na koji način određujemo razliku između dobrih i loših rodova i kako vođstvo Crkve kao celina treba da bude uključeno u taj proces? Takođe, kako da to radimo, a da ne osuđujemo druge?

Ako svako zdravo drvo donosi dobre rodove, onda vođe crkve treba da se bave uzgajanjem zdravog drveća. Kao i u svemu što se tiče našeg odgovora na evanđeoski poziv, prvo moramo biti uz Isusa da bismo mogli da budemo uspešni u radu za Njega. Ako posvetimo dovoljno pažnje da pomognemo ljudima da uspostave značajan i dubok odnos sa Isusom, Sveti Duh će učiniti da oni donesu dobar rod. Naša uloga je da vodimo, da učimo, da obučavamo. Božja uloga je da blagoslovi našu i njihovu službu. Moramo imati poverenja u Boga i u njih. Ako posvetimo dovoljno pažnje duhovnom rastu i praktičnim veštinama, treba da imamo poverenja u Boga da će vernici donositi dobar rod evanđeoskog uspeha. Naravno, uvek postoji izvestan element rizika kada započinjemo neki evanđeoski poduhvat, element rizika zavisno od preduzete službe i nivoa obučenosti, ali uvek moramo imati na umu da čak ni učenici, koji su primili obuku od najboljeg Učitelja koji se ikada pojavio na Zemlji, nisu uspevali da zadobiju svaku dušu s kojom su radili.

RAZMISLI: Da li ste ikada osetili da vaši talenti i vaše sposobnosti nisu dovoljno cenjeni u vašoj sredini? Šta bi mogao da bude uzrok? Ispitajte sebe i ocenite da li se greška nalazi u vama, u nekoj vašoj osobini ili stavu, a ne negde drugde?

BIRATI RADNIKE PREMA VRSTI ŽETVE

Kada ljudi pokažu zainteresovanost da nauče nešto više o Bogu i o Crkvi, moramo biti veoma pažljivi pri izboru osobe koja će preuzeti dužnost svedočenja. U multikulturalnom društvu, dobro ćemo učiniti da nađemo nekoga iste narodnosti ili jezika kao i osoba kojoj treba svedočiti, nekoga po mogućstvu sličnog starosnog doba. Osim toga, treba da uzmemo u obzir duhovnu zrelost, biblijsko znanje, veštinu komuniciranja, iskustvo u spasavanju radnika koga šaljemo. Drugim rečima, treba da se ozbiljno potrudimo da nađemo osobu koja može da bude odgovarajući partner onome za koga radi.

Kada se radi o svedočenju i evangelizaciji, onda nema ni govora da jedan broj cipela odgovara svima. Ima nečeg jedinstvenog u životnom putu svakog čoveka. Međutim, iako ta jedinstvenost postoji, ima i sličnosti u iskustvima ljudi, pa je zato vrlo mudro potražiti odgovarajućeg partnera za svaku osobu koja zatraži našu pomoć u proučavanju.

Čitaj tekstove u Delima 6,1-8. Koji su zadaci ovde navedeni? Kakvi su se rezultati pokazali kada su za svaku službu i sposobnost pronađene odgovarajuće osobe?

Zapazite progresiju u zbivanju ovih događaja: vernici su skrenuli pažnju apostola na određene probleme. Apostoli su zatražili od vernika da pronađu sedam sposobnih vernika koji će se pozabaviti problemom. Vernici su doneli svoj spisak izabranih pred apostole. Apostoli su ih postavili u službu polaganjem ruku. I broj vernika je počeo da se veoma umnožava.

Iako su Stefan i ostali đakoni bili određeni da služe kod stolova, izgleda da osposobljenost za tu službu nije tražila samo veštinu organizovanja i podele hrane. Vernici su tražili Duhom nadahnute ljude, jer je njihova služba udovicama, koje su govorile grčki, zahtevala da to budu ljudi sposobni da svedoče i organizuju i evanđeosku delatnost u crkvi. I tako, vidimo da su novoizabrani đakoni bili ključni ljudi u prvoj Crkvi u delu širenja jevanđelja tako što su oslobodili apostole za javnu službu i podupirali njihovo delo svojim radom (Dela 6,8). I ponovo naglašavamo misao da bez obzira na koju službu se vernici biraju u crkvi, ona će uvek posredno ili neposredno doprinosti svedočenju i evangelizaciji, odnosno najvažnijim delatnostima Crkve kao takve.

Iako su prirodni talenti, duhovni darovi i posebno obučavanje važni za uspeh službe crkve, pojedinačno držanje je čak još važnije. Zapazite da u Delima 16,1-5 i u Delima 4,36.37 i Timotije i Varnava čine sve što je u njihovoj moći da podrže evanđeosku delatnost Crkve. Varnava je prilagao i svoja sredstva, a Timotije se podvrgao obrezanju da ne bi uvredio Jevreje. Pouka za nas je zaista očigledna.

* multikulturalan – koji obuhvata kulture više raznih naroda

DUHOVNI RAST ZAHVALJUJUĆI UKLJUČIVANJU U SLUŽBU

Duhovno rastenje se događa jedino kada se povežemo sa Isusom. Ljudska bića ne mogu učiniti da duhovno rastu jednostavno obavljajući određene zadatke, pa čak ni zadatak svedočenja i evangelizacije. Crkva ne može da »programira« duhovnost svojih vernika. Međutim, velika je istina da kada se vernici odazovu Božjem pozivu da budu učenici, njihovo druženje sa Gospodom se produbljuje i njihova vera jača. Iako se ne možemo uključiti u delo svedočenja i evangelizacije samo da bismo duhovno uzrasli, kada ove delatnosti obavljamo iz iskrene ljubavi prema Bogu i izgubljenim dušama, one nam donose mnogobrojne duhovne blagoslove.

Čitaj tekst u Jovanu 7,17. Šta nam ovaj tekst kaže o povezanosti između ispunjavanja Božje volje i većeg duhovnog rasta?

Postavlja se pitanje: »Kako neko ko traži istinu može da bude siguran da je našao pravu istinu?« U sedamnaestom stihu Isus objavljuje istinu koja može da pomogne svakome ko želi da sledi Gospoda. Oni koji su spremni da čine Božju volju mogu da znaju da li je neka nauka od Boga ili nije. Kako to može biti? Očigledno je da povezanost sa Bogom dovodi do duhovnog rastenja. Isus u stvari kaže da će oni koji žive prema primljenoj biblijskoj istini dobijati novu, veću svetlost.

Postoji snažna veza između slušanja i poslušnosti (Otkrivenje 1,3). Oni koji ispunjavaju Božju volju, bez obzira koliko od Božje volje znaju, biće blagosloveni produbljivanjem svog hrišćanskog odnosa što će, uz proučavanje Božje Reči i molitvu, voditi većim otkrivenjima istine i uzbudljivog duhovnog rasta.

Koja se duhovna plata dobija uključivanjem u žetvu duša? Koje duhovno zajedništvo uživaju oni koji seju i oni koji žanju? Jovan 4,36.

Mnogi komentatori naglašavaju da su učenici žnjeli tamo gde su Jovan Krstitelj i Isus sejali. I sama žena Samarjanka očigledno je posejala seme jevanđelja u srca svojih sugrađana. Kako su se morali radovati kada je bogata i zrela duhovna žetva bila prikupljena za carstvo nebesko! Uspeh putem zajedničkog rada na svedočenju i evangelizaciji stvara vezu između Boga i nas i između nas kao vernika. Kada se odazivamo Božjem pozivu da radimo na zadobijanju duša za Hrista, ta veza, ta duhovna bliskost i rastenje u Hristu, cvetaju kao prirodna posledica učestvovanja u Božjoj radnoj ekipi.

RAZMISLI: Kako je tvoja vera ojačala zahvaljujući ličnom svedočenju, bez obzira na uspeh ili neuspeh? Kako je svedočenje uticalo na tvoj odnos prema Gospodu?

ZAJEDNIČKI RAD DONOSI SKLAD

Postoji jedna pojava koja se teško može objasniti, ali koja se najbolje može opisati kao »kružni uticaj«. Kada su u pitanju sklad među vernicima i njihova uključenost u rad, »kružni uticaj« deluje ovako: podstičući vernike da rade unapređujete sklad među njima, a sklad među njima navodi ih da se prihvate rada, a rad sa svoje strane unapređuje sklad. Tako se taj kružni uticaj vidi na delu. On je jasno prikazan starom izrekom da oni koji veslaju nemaju vremena da ljuljaju čamac.

Neke ključne odluke morale su se doneti tokom razvoja prve Crkve, odluke koje su mogle da dovedu do velikih sukoba među vernicima; međutim, pažnja vernika bila je usmerena samo na ono što će učiniti da se na najbolji način obavi zadatak koji im je Gospod poverio, pa nisu imali vremena da raspravljaju o ličnim sklonostima.

Razmotri važan proces izbora za službu, zabeležen u Delima 1,15-26. Iako danas više ne bacamo kocku, koja ključna misao je vodila učenike u tom trenutku, misao koja bi se morala primenjivati i danas u našoj službi propovedanja jevanđelja?

Naravno, kada god ljudska bića rade zajedno, javlja se i mogućnost sukobljavanja. Svakako da s pravom pomišljamo da to Sotona deluje kako bi potkopao uspešnost vernika. Prema tome, bilo bi pošteno da spomenemo, bar ukratko, jedan događaj u evanđeoskoj službi prve Crkve kada je došlo do stvarnog sukobljavanja.

Prouči tekst u Delima 15,36-40. Šta je izazvalo razliku u mišljenjima između Pavla i Varnave? Kakve posledice je imalo njihovo neslaganje? Šta bismo mi mogli da naučimo iz toga?

U toku prethodnog misionarskog putovanja Jovan Marko je napustio Pavla i njegovog saradnika i vratio se u Jerusalim. Izgleda da je taj događaj naveo Pavla (Dela 13,13) da odbije da povede Jovana Marka na ovo putovanje. S druge strane, Varnava je smatrao da će biti dobro i za Jovana Marka i za misionarski poduhvat da uzme Jovana Marka sa sobom. I tako je Pavle izabrao Silu kao svog pratioca, dok je Varnava pošao s Jovanom Markom kao svojim pomoćnikom.

Nije bilo nikakvog sukoba o tome koje misionarsko delo treba da se obavi i da lične razmirice ne bi onemogućile misionarsko delo, oni su obrazovali dve misionarske grupe. Iako su Pavle i Jovan Marko kasnije uspešno zajednički radili (2. Timotiju 4,11), nisu dozvolili da lične razlike u mišljenju u tom trenutku ometaju njihovu misiju.

RAZMISLI: Seti se nekoga s kim se upravo sukobljavaš u crkvi. Koliko će ti poniznosti, umiranja sebi, spremnosti da oprostiš i da okreneš i drugi obraz biti potrebno da bi došlo do pomirenja?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Postaviti stvarne vremenske okvire za službu propovedanja jevanđelja.

Kao što je spomenuto prošlog petka, dvanaest meseci je odgovarajuća dužina vremena za planiranje. Zavisno od toga koji program evangelizacije i svedočenja planirate, postavljeni vremenski rokovi će se razlikovati već prema različitim ciljevima i prioritetima. Međutim, evo nekoliko važnih tačaka koje valja razmotriti:

1. Zapišite sve što želite da postignete u toku tih narednih dvanaest meseci. Opišite ciljeve povezujući ih sa osobama i učeništvom, a ne samo sa ostvarenjem programa.

2. Zapišite očekivani vremenski raspored svake aktivnosti. Tu možete ići u pojedinosti koliko god želite, ali se ipak postarajte da ne budete suviše kratki. Vremenski raspored treba da obuhvati osnovno vreme obuke, datum početka i završetka programa, ali i vreme kada će se ocenjivati i vrednovati postignuti uspeh odnosno neuspeh.

3. Kada naznačite osnovne faze programa, gledajte da spomenete i koje su osobe ili timovi odgovorni za pojedine faze i održavanje vremenskog rasporeda.

4. Objasnite kako se vaš program uklapa u sveukupni program svedočenja i evangelizacije koji sprovodi vaša crkva. Navedite kako će i gde drugi crkveni programi podupirati vaš, i kako će vaš program poslužiti kao potpora programima crkve. To će vam pomoći da imate na umu da ste deo većeg tima i da postoji potreba za zajedničkim radom.

5. Ozbiljno razmislite da li vaš program treba da bude trajne prirode ili će biti ponovljen sledeće godine. To će vam pomoći da utvrdite da li će biti potreban i trajan program obuke vernika i pronalaženja saradnika. Ako je vaš program razvojnog karaktera, na svakoj sednici za procenu stanja treba odvojiti i vreme za razmatranje o budućim aktivnostima.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. Sledeći citat otkriva da Bog očekuje službu od svakog vernika i da je svakom verniku odredio i radno mesto. Šta misliš, šta Bog očekuje od svoje Crkve na području obučavanja i opremanja vernika za delo svedočenja i evangelizacije? Šta crkva može da učini kako bi pomogla vernicima da shvate Božja očekivanja? Dok se budete bavili dalje navedenim citatima, zapitajte se koliko se oni odnose na vas lično.

»Bog očekuje ličnu službu od svakoga kome je poverio poznavanje istine za ovo vreme. Ne odlaze svi kao misionari u strane zemlje, ali svi mogu da budu misionari u svojoj zemlji, u svojoj porodici i susedstvu.« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 30)

»Svakome koji postaje učesnik u Njegovoj blagodati, Gospod određuje delo koje treba da obavi za druge. Kao pojedinci, mi treba da ustanemo na svom mestu i da kažemo: 'Evo mene, pošlji mene!'« (Ellen G. White, *Prophets and Kings*, str. 222 /orig./)

ODGOVOR LJUBAVI

Tekstovi za proučavanje: 1. Jovanova 4,18.19; Rimljanima 3,19.20; Jovan 15,13; Rimljanima 5,6-8; Jovan 6,28.29.

Tekst za pamćenje: »Ako imate ljubav k meni, zapovijesti moje držite« (Jovan 14,15).

Glavna misao: Mi treba da radimo da bismo zadobijali duše za Hrista; pitanje koje moramo da postavimo sebi glasi: Šta nas pokreće da upravo to i činimo?

Iako se uglavnom smatra da naš tekst za pamćenje govori o Deset zapovesti, ima i drugih zapovesti. Svakako da od njih nije najmanja ona zapovest koja govori: »Idite, dakle, i naučite sve narode« (Matej 28,19.20). Jedan bolji prevod glasi: »Idite, dakle, i u svim narodima stvarajte meni učenike.«

Naš motiv za svedočenje i evangelizaciju treba da bude prvenstveno Božja blagodät, a ne osećaj krivice, neke obaveze ili duga. Nije potrebno da budemo psiholozi da bismo znali da najveći deo onoga što kao ljudska bića činimo, u stvari činimo kao odgovor na neki podsticaj. To bi moglo biti tačno i za naše uključivanje u delo svedočenja i evangelizacije. Mi možemo da otkrijemo svoje pobude ako se jednostavno zapitamo zašto činimo to što činimo. Zašto smo se uključili u crkvene programe svedočenja i evangelizacije? Ili, zašto se nismo uključili?

U toku ove sedmice istraživaćemo ispravne pobude za uključivanje u Gospodnje delo, ali i opasnosti koje nam prete ako delujemo na temelju pogrešnih pobuda, kao što su osećaj obaveze, krivice ili stida. Istraživaćemo zašto svedočenje i evangelizacija treba da budu naš odgovor ljubavi na Božji dar spasenja.

POKRENUTI LJUBAVLJU

Da li ste se ikada pitali zašto je tako teško da pokrenemo ljude da se dugoročno uključe u crkvene projekte? Možda se odgovor može pronaći razmišljanjem o nekim drugim poduhvatima za koje je potrebno da ljudi pokažu veliku meru predanosti i odanosti. Šta to pokreće roditelja da ponudi svoj bubreg da bi spasao život svom detetu? Zašto očevi i majke troše celo malo bogatstvo da bi svojoj deci osigurali najbolje moguće obrazovanje? Da li oni to čine zato što bi se osećali krivi kada to ne bi učinili? Smatraju li, možda, da su dužni svojoj deci da to učine? Svakako da ne.

Iako roditelji osećaju odgovornost za dobro svoje dece, ljubav je sigurno najveća pokretačka snaga. Oni čine to što čine zato što vole svoju decu. Nikada se ne može dovoljno naglasiti da treba da *činimo za Boga sve što činimo zato što Ga volimo i što znamo da i On nas voli.*

Pročitajte pažljivo tekst u 1. Jovanovoj 4,18.19. Šta u stvari znače te reči? Izrazite njihovo značenje svojim rečima.

Naša ljubav prema Bogu treba da se temelji na Njegovoj ljubavi prema nama. Bog postoji od večnosti i On nas voli beskrajnom ljubavlju još od stvaranja ljudskog roda. Ljubav može da se pojavi jedino kao posledica ljubavi ili kao odgovor na ljubav. Poslušnost velikom evanđeoskom nalogu iz bilo kojeg drugog razloga osim ljubavi je bezrodna. Upravo zato je duhovna priprema tako važna dok se trudimo da postanemo deo programa svedočenja i evangelizacije u svojoj mesnoj crkvi.

Naša ljubav prema Bogu i naša spremnost da radimo zajedno s Njim u delu spasavanja duša zavisi od znanja koje imamo o Njemu. Nije uobičajeno da volimo ljude koje ne poznajemo. Prema tome, da bismo bili poslušni Bogu iz ljubavi, moramo Ga dobro upoznati.

Šta nam sledeći tekstovi otkrivaju o ljubavi prema Bogu i o pobudama da Mu budemo poslušni i da radimo za Njega? Isus Navin 22,5; Luka 7,41-43; Jovan 14,23; 2. Korinćanima 5,12-18.

Ljubav i poslušnost su neraskidivo povezane sve dok se pojavljuju u tom redosledu. Istinska ljubav prema Bogu uvek dovodi do poslušnosti Njegovoj otkrivenoj volji, dok poslušnost ne mora uvek da vodi ka ljubavi, iako je i to moguće. Ako želimo da ljudi rade za Isusa, moramo im pomoći da s Njim uspostave odnos ljubavi.

RAZMISLI: U kojoj te meri ljubav prema Bogu pokreće da činiš ono što činiš? Šta ti tvoj odgovor kaže o odnosu koji si uspostavio s Njim, ili o potrebi da se nešto menja?

NE IZ OSEĆAJA KRIVICE

U toku mnogih stoleća svest o krivici korišćena je da pokrene ljude na akciju. Evanđelisti su nas upozoravali da nam je Bog dao odgovornost i da se moramo služiti svojim talentima i darovima. Rečeno nam je da Bog i Crkva zavise od nas. I ako je Bog učinio tako mnogo da nas spase, kako bismo, onda, mogli da se ne uključimo u delo spasavanja svojih bližnjih? Svi ti pokušaji pozivanja na aktivno učešće činjeni su, nema nikakve sumnje u to, iz najboljih namera, obraćali su se našoj svesti o odgovornosti, o krivici, o dugovanju pred Bogom. Izgledalo nam je da nas ništa ne može pokrenuti na rad ukoliko smetnemo s uma šta je Bog učinio za nas i šta mi moramo učiniti za Njega.

Šta je apostol Pavle mislio kada je rekao da je celi svet dužan Bogu? Šta je time hteo da naglasi? Rimljanima 3,19.20.

Način na koji apostol Pavle ovde upotrebljava reč »kriv« ukazuje u stvari na odgovornost. On je već izjavio u Rimljanima 3,10 da »nijednoga nema pravedna, nijednoga nema razumna«, a u 19. stihu potvrđuje da zakon čini da »sav svijet bude kriv Bogu«. Uloga zakona se vrlo često upoređivala sa ogledalom koje otkriva naše grešno stanje, ali koje ne može da nam obezbedi sapun i vodu očišćenja. Gledajući Božji zakon, postajemo svesni svoje grešnosti i u isto vreme se okrećemo Spasitelju da bismo od Njega primili oproštenje i očišćenje.

Pošto dođemo Hristu, nismo više pokrenuti svešću o krivici, jer je ona oprana, pokrivena Hristovom pravednošću. Mi stojimo u Njemu, savršeni, bez krivice, pomilovani. Da, mi smo grešnici, ali nam je krivica oproštena, dobili smo pomirenje sa Bogom i sada – zahvaljujući spasenju koje je postalo naše u Hristu – pokrenuti smo da svedočimo drugima o svemu što je Hristos učinio za nas.

Prouči tekst u Jakovu 2,10. Šta to Jakov želi da naglasi u ovom tekstu? Kako biste objasnili ovaj stih nekome ko je upravo poverovao u Hrista?

Činjenica da greh u jednoj stvari čini čoveka krivim za sve, jer je time odbacio Boga koji je dao celi zakon, naglašava uzaludnost nastojanja da se stekne Božja naklonost držanjem zakona. Kršenje zakona, čak i u maloj meri, razotkriva našu nesvesnu želju da činimo svoju volju umesto Božju.

RAZMISLI: Priznavanjem svoje krivice mi je predajemo Hristu, oslanjajući se na Njegovu pravednost, na oproštenje koje smo dobili od Njega, na Njegovu blagodat, bez obzira koliko smo je nedostojni. I da se ne varamo, mi smo je mnogo nedostojniji nego što to možemo zamisliti. Kada ne bi bilo tako, onda spasenje više ne bi bilo od blagodati, nego bi predstavljalo dug koji nam Bog vraća (Rimljanima 4,1-4). Mislite li stvarno da nam je Bog nešto dužan?

POKRENUTI DA SLUŽIMO

Šta biste pomislili o nekome ko stalno naglašava da je pokrenut da nešto čini, a nikada ništa ne čini? Šta biste mislili o nekome ko tvrdi da je posvećen nečemu, ali nikada ne pokazuje kome ili čemu je posvećen? Kao što smo već videli, ljubav je naj snažnija pobuda; ali samo govoriti o ljubavi, pa i ljubavi prema Bogu, ne znači ništa ukoliko ne delujemo u skladu s tom ljubavlju. Drugim rečima, mi svi očekujemo da se ljubav pokaže delima. U tom smislu, ljubav je aktivna reč, jer se pokazuje delima ljubavi.

Pročitajte tekstove u Jovanu 15,13 i u Rimljanima 5,6-8. Šta nam ti tekstovi otkrivaju o Isusovoj ljubavi, koja se ispoljila u Njegovim delima? Kako da prihvatimo ovde otkrivena načela i da ih pokažemo u svom životu?

Kako je prekrasan Spasitelj koji je namerno i voljno dao svoj život iz velike ljubavi prema nama! To je vrhunski primer kako onaj koji voli prosto mora da deluje u korist onih koje voli. Šta bi se dogodilo da nam je Isus zvanično obećao svoju ljubav, a da je ostao na Nebu? Šta bi se dogodilo da je objavio svoju ljubav prema nama, a da nam nije uputio nijedno obećanje ili da se nije postarao za nas i za naše potrebe?

Šta nam Jovan otkriva o ljubavi na delu, o Isusovoj i o našoj ljubavi? Jovan 14,21.

Mi ovde ne govorimo samo o ljubavi; mi govorimo o odnosima ljubavi. U svakom odnosu ljubavi mi smo pokrenuti da ugodimo onome koji je predmet naše ljubavi. Isusovo odlučno spasonosno delovanje u našu korist bilo je pokrenuto jedino Njegovom ljubavlju prema ljudskom rodu koji je raskinuo svoju vezu sa Bogom. Sve što činimo za Boga i što ne proističe iz iste pobude pokazuje da nismo stvarno razumeli šta znači uspostaviti odnos ljubavi sa Bogom. Bog ne želi da se uključimo u svedočenje i evangelizaciju zato što mislimo da smo obavezni, dužni da to učinimo. Umesto toga, On želi da naša povezanost s Njim bude takve prirode da nas navodi da činimo ono što je Njemu ugodno, što je u skladu sa onim što je Njemu važno. Bog želi da Ga toliko volimo da ćemo krenuti da spasavamo ljude koje On voli.

RAZMISLI: Kako možemo biti sigurni da sve što činimo za Boga činimo iz pravih pobuda? Možemo li biti na blagoslov drugima iako su naša dela rezultat pogrešnih pobuda? Ako je tako, na koji način? Da li su dobra dela iz pogrešnog razloga i dalje dobra dela? Porazgovarajte o tome u svom razredu.

ZAMKA LEGALIZMA

Ima jedna engleska poslovice koja glasi: »Ne postoji besplatan ručak.« Ako dobiješ nešto besplatno, to u stvari i nije besplatno, jer ćeš negde, nekada, nekako morati da platiš ili uzvратиш. Teorija da ništa nije stvarno besplatno nekako je prodrila i u hrišćanski način razmišljanja u tolikoj meri da mnogi pokušavaju da zasluže spasenje poslušnošću Božjoj volji.

Legalizam u hrišćanskom rečniku opisuje ponašanje onih koji veruju da će njihova poslušnost nekako navesti Boga da ih opravda, da ih učini prihvatljivim u Njegovim očima. Iako Božja blagodati ne poništava Njegovo očekivanje poslušnosti, spasenje je utemeljeno samo na blagodati i ni na čemu drugom, i svakako ne na nečemu što bismo mi mogli da učinimo.

Šta sledeći tekstovi otkrivaju o pogrešnom shvatanju spasenja, shvatanju koje se ukorenilo u mnogim srcima? Na koji način i mi sami možemo pasti u zamku da prihvatimo takav način razmišljanja? Zašto je tako lako pasti u tu zamku?

Rimljanima 10,1-4. _____

Rimljanima 11,5.6. _____

Galatima 2,16. _____

Legalistička religija navodi vernika da se usredsređuje na svoja dostignuća, a često i na dostignuća drugih, umesto na evanđeoski nalog. Legalistički stav može da navede na oholost i osionost kod onih koji su postali toliko obuzeti sobom da su sebe proglasili dovoljno svetima da budu spaseni. Ili, što je isto tako loše, legalistička religija može navesti vernika na obeshrabrenje i očajanje kada shvati kako je daleko od ispunjenja božanskih merila. U oba smisla, legalizam je zamka koja se mora izbeći, posebno u Crkvi kao što je naša, koja smatra da je poslušnost zakonu tako važna u našem razumevanju prave sadržine jevanđelja.

RAZMISLI: Pročitaj tekst u Jovanu 6,28.29. Kako Isus u ovim stihovima otkriva istinu o spasenju verom? Šta znači »verovati u Onoga kojega je On poslao«? Kako se to verovanje mora ispoljavati u našem svakodnevnom životu? Kako pokazuješ to verovanje kada te niko ne posmatra?

SLOBODAN DA BI POSTAO SLUGA

Biblija jasno pokazuje da smo nekada bili robovi greha, ali da smo se zahvaljujući Hristu oslobodili tog robovanja (Rimljanima 6,6), da smo oslobođeni (Galatima 5,1), izbavljeni (1. Solunjanima 1,10), usvojeni (Rimljanima 8,15) i nanovo rođeni (1. Petrova 1,23).

Uspešan radnik za Boga je onaj koji je svoju prošlost predao Hristu, koji je prihvatio Njegovu snagu da radi u sadašnjosti i u budućnosti. Drugim rečima, oni koje je Hristos izbavio mogu da budu Njegove sluge. Ako ne razumemo tu istinu, biće nam čudno da oslobođenje vodi služenju, ropstvu, ali to je isto tako tačno kao i izreka: »Da bismo se duhovno ispunili, moramo se stalno prazniti« ili »Put prema pobjedi je put stalnog potčinjavanja«.

Čitaj tekstove u Filibljanima 1,1; Jakov 1,1; 2. Petrova 1,1. Šta Pavle, Timotije, Jakov i Simon Petar hoće da kažu kada označavaju sebe kao sluge ili robove Boga i Isusa Hrista? Kako da razumemo te ideje i primenimo ih na sebe?

Obično kmetovi ili robovi pripadaju nekome i moraju da rade pod upravom nekog nadzornika. Rad za Učitelja u hrišćanskom smislu te reči je dobrovoljni izbor. Bog nas suviše voli da bi nas primoravao da nešto činimo. Kada Timotije, Jakov i Simon Petar upotrebljavaju te reči, oni ukazuju na činjenicu da su se potpuno poistovetili sa Hristom i Njegovim delom. Oni naglašavaju svoju spremnost na bezuslovnu službu svome Gospodu. Oni odbacuju svoju nezavisnost da bi se i drugi mogli usredsrediti na Hrista. U ovoj slici ropstva mi vidimo odane vernike koji time izražavaju svoju predanost i posvećenost nesebičnoj službi.

Šta nam Jovan govori o robovanju grehu i o načinu da ga se oslobodimo? Jovan 8,34-36.

Isusovi slušaoci su veoma dobro znali da robovi nemaju nikakve sigurnosti. Oni su mogli da budu prodati po volji svoga gospodara, dok je sin gospodara bio uvek potpuno siguran u njegovom domaćinstvu. Ovde se Isus služi stanjem u društvu da bi objasnio važnu duhovnu istinu. Ako vas Božji Sin duhovno oslobodi robovanja grehu, onda ćete zaista biti slobodni. Bilo bi neobično da se oslobođeni robovi dragovoljno vrate u ropstvo, ali u duhovnom smislu upravo se to događa kada se ljudi - oslobođeni robovanja grehu - stavljaju na raspolaganje Hristu kao Njegovi robovi (Rimljanima 6,17.18). Mi smo se oslobodili onoga što nas je navodilo da se usredsređujemo samo na sebe, mi smo slobodni da razmišljamo o drugima i o tome šta bismo mogli da učinimo za njih zahvaljujući onome što nam stoji na raspolaganju. I u tome se krije suština života službe.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Ostati na stazi.

Baš kao što će svako motorno vozilo konačno stati zbog nedostatka redovnog održavanja, tako će mnoga dobra crkva sa svojim službama skrenuti s puta usled nedostatka redovnog namernog održavanja.

Da biste svoju službu i zdravlje održali na ispravnom putu, razmotrite listu redovnog održavanja:

1. Negujte svoj lični odnos sa Bogom. Često sebe podsećajte da se nalazite u saradničkom odnosu sa Gospodom.

2. Negujte svoju ličnu viziju. Da li si i dalje svestan važnosti svoje misije? Da li su tvoji ciljevi isto tako jasni i privlačni sada kao i onda kada si se prvi put uključio u službu?

3. Redovno izveštavanje je isto tako važno kao i trajni napor. Ljudi su zaposleni, moraju se stalno podsećati kako radi misija u kojoj učestvuju i kako mogu da daju svoj lični doprinos njenom uspehu.

4. Negujte svoje oduševljenje. Istinita je poslovice da ništa tako ne jača oduševljenje kao samo oduševljenje. Stalno ispoljavajte oduševljenost svojom misijom, pa će se to preneti i na druge.

5. Sačuvajte svoje usmerenje. Nemojte dozvoliti da vas druga zaduženja u crkvi i izvan nje skrenu s puta dužnosti i spreče da vreme i energiju posvetite svojoj službi.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. Kao razred, pogledajte svoje odgovore na poslednje pitanje u delu pouke za utorak.
2. Kako nam sledeći citat objašnjava odnos između ljubavi prema Bogu i služenja Njemu? »Budan hrišćanin je hrišćanin koji radi, koji se revnosno trudi da učini sve što je u njegovoj moći da bi unapredio delo jevanđelja. Ljubav prema njegovom Otkupitelju se povećava, ali i ljubav prema bližnjima.« (Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 261/orig./)
2. »Oni koji nikada nisu iskusili nežnu, privlačnu Hristovu ljubav ne mogu da vode druge na izvor života. Njegova ljubav u srcu je sila koja nagoni, koja navodi ljude da Njega prikazuju svojim razgovorima, nežnim, sažaljivim duhom, uzdizanjem života onih s kojima se druže. Hrišćanski radnici koji uspevaju u svojim naporima moraju poznavati Hrista; a da bi Ga upoznali, moraju upoznati Njegovu ljubav« (Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 550.551/orig./). U razredu, iznesite svoja iskustva s Božjom ljubavlju i kako ste uspeali da je lično upoznate.

NEKA I CRKVA SAZNA

Tekstovi za proučavanje: Dela 4,1-31; 21,19-25; 1. Korinćanima 9,19-23; 4. Mojsijeva 13,17-33; Dela 11,1-18.

Tekst za pamćenje: »I skupiše se apostoli k Isusu, i javiše mu sve što učiniše i šta ljude naučiše« (Marko 6,30).

Ključna misao: Kao izveštaj o misionarskim naporima prve Crkve, knjiga Dela apostolska puna je pouka za nas danas.

Neverovatni rast prve Crkve naveo je mnoge da proučavaju knjigu Dela apostolska. U skladu s tim, mnoga područja crkvenog života bila su ispitana u svetlosti te knjige – područja kao što su rast Crkve, misije u stranim zemljama, crkvena administracija i evangelizacija. Iako se iz te knjige moglo prikupiti mnogo podataka o pomenutim delatnostima Crkve, ima i drugih područja, kao što je izveštavanje, koja nisu dobila onoliko pažnje koliko su zasluživala.

Izveštavanje u knjizi Dela apostolska nastavlja se na izveštavanje u Jevanđeljima i pokazuje da je ta važna delatnost crkvenog života imala značajnog uticaja na uspeh svedočenja i propovedanja jevanđelja. Jednostavno, nama je neophodno da znamo šta se dešava, šta je uspešno, a šta nije.

U toku ove sedmice istraživaćemo kako su prvi evanđelisti izveštavali svoje starešine i Crkvu kao celinu. Naš je cilj da razumemo važnost izveštavanja i da vidimo gde ono može da unapredi svedočenje i evangelizaciju u našoj mesnoj crkvi.

Čim neko pomene izveštaje, mi zamišljamo listove papira ispunjene činjenicama i statističkim podacima koji neće uspeti da učine mnogo više od skupljanja prašine. Međutim, izveštavanje nije savremeni pronalazak određen da dovodi do očajanja one koji su zaokupljeni svedočenjem i iznošenjem jevanđelja. To je biblijsko načelo. Kao što naš tekst za pamćenje pokazuje, kada su se apostoli vratili sa svog misionarskog putovanja, izvestili su Isusa o svemu što su učinili i šta su propovedali. Izgleda da je ovakvo izveštavanje centralni deo evanđeoske delatnosti.

Iako ne možemo da ukažemo na neki biblijski tekst koji bi govorio: »Izveštavanje je neophodno«, imamo dovoljno dokaza da je izveštavanje bilo važno i u Starom i u Novom zavetu. Izveštavanje je aktivnost u lancu događanja. To znači, neko priprema izveštaj, neko prima izveštaj, izveštaj se ocenjuje, a onda se odluke donose i delatnosti planiraju kao odgovor na ono što je u izveštaju navedeno.

Prouči tekst u Delima 4,1-31. O čemu su Petar i Jovan izvestili svoje saradnike u delu, i šta je taj izveštaj naveo Crkvu da učini? Kakve pouke se u tome kriju za nas danas?

Uzmite u obzir da je bez novina, radija i satelitske televizije izgovorena reč bila prvenstveni način širenja radosne vesti o Isusu Hristu. Da su ti prvi vernici popustili pod pritiskom pretnji koje su im bile upućene, njihov uticaj za Boga bio bi veoma umanjen. I tako, oni bi se okupili, saslušali izveštaje i onda odlučili da učine ono što će im omogućiti da ostanu verni svom evanđeoskom pozivu.

Osnovno u svemu tome, naravno, bile su njihove molitve i njihovo pručavanje Pisma. Ako ne uzmemo ništa više iz ove priče, dovoljno je da shvatimo važnost molitve i oslanjanja na Božju Reč. Ni danas ne bi smelo da bude drugačije.

Iako nemamo podataka o tome šta su planirali, 29. stih pokazuje da su uprkos pretnjama koje su im bile upućene odlučili da nastave da propovedaju o Isusu.

RAZMISLI: Pismo je bilo citirano i pred starešinama u Izrailju i pred vernicima iz jevrejstva, što pokazuje koliko im je ono bilo važno u njihovoj veri i u njihovom svedočenju. Koliko je Pismo danas bitno u tvom svakodnevnom životu? Znaćeš odgovor kada se zapitaš koliko vremena provodiš uz Pismo.

Stalno se podsećamo da je u najvećem broju područja u životu uspešna komunikacija ključ razumevanja i sloge. Kada razmišljamo o crkvenoj porodici, vidimo da je izveštavanje o delatnostima i njihovim rezultatima bilo važan deo unutrašnjih komunikacija. U mnogim crkvama obavlja se mnoštvo delatnosti, ali samo oni koji su uključeni u pojedinačne aktivnosti znaju šta se događa. Otuda oni koji upravljaju službama imaju osećaj da u širim krugovima crkve nema mnogo interesovanja za ono što se događa. Takav osećaj ne iznenađuje ukoliko vođe nikada ne objavljuju pred crkvom svoje ciljeve i programe, nikada ne izveštavaju šta se dogodilo i kakve su uspehe postigli.

Čitaj tekst u Delima 21,19-25. Kada je slušala Pavlove izveštaje sa misionarskih putovanja, kako je to uticalo na crkvu? Istovremeno, uprkos dobrim izveštajima, izgleda da je došlo do podele među braćom. Kakvi su se problemi pojavili, kako je Pavle odgovorio, i koje se pouke za nas danas mogu iz toga izvući? Vidi i 1. Korinćanima 9,19-23.

Trativši se u Jerusalim sa svog misionarskog putovanja, Pavle je izvestio Jakova i ostale starešine kako je Bog blagoslovio njegovu službu među neznaoćima. I dok je Pavle navodio mnoge uspehe evanđeoskih napora, starešine Crkve su odgovorile hvaljenjem i slavljenjem Boga. Međutim, u isti mah, došlo je do podela i zabune, čak i za vreme slušanja dobrih vesti koje je Pavle saopštavao.

»Mnogi od Jevreja koji su prihvatili jevanđelje i dalje su gajili poštovanje prema ceremonijalnom zakonu i bili suviše spremni na nemudru popustljivost, nadajući se da će tako steći poverenje svojih zemljaka, da će ukloniti njihove predrasude i zadobiti ih za veru u Hrista kao Otkupitelja sveta. Pavle je shvatio da će sve dotle dok gaje predrasude protiv njega, mnogi od vodećih pripadnika crkve u Jerusalimu neprestano raditi da osujete njegov uticaj. Osećao je da će, ako uspe da ih nekim razumnim popuštanjem zadobije za istinu, ukloniti veliku prepreku za uspeh jevanđelja na drugim mestima. Međutim, Bog mu nije odobrio da popusti onoliko koliko su oni tražili.« (Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 405 /orig./)

RAZMISLI: I danas se borimo s razmimoilaženjima u vezi s tim kako da se na najbolji način približimo ljudima. Koje su to razlike koje se zapažaju u vašem delu sveta i kako ti možeš da pomogneš da se one uklone?

VAŽNOST IZVEŠTAVANJA

Važnost izveštavanja o aktivnostima svedočenja i evangelizacije nije uvek bila dobro sagledana, niti je izveštavanje sprovedeno na pravi način. Na svim područjima našeg savremenog ubrzanog poslovnog života, pojavama se pridaje onoliko važnosti koliko se smatraju vrednima. Ono što se proglašava gubljenjem vremena i truda obično ne dobija mnogo naše pažnje. Prema tome, na značaj izveštavanja se mora ukazati. To znači da vernici crkve moraju da vide koje posledice donosi vrednovanje izveštaja o događanjima u crkvi i oko nje.

Postoji velika razlika između jednostavnog izveštavanja o hladnim činjenicama i iznošenja kako su delatnosti koje te brojke predstavljaju uspešan deo napora crkve da zadobije ljude za Hrista. Zato su oni koji izveštavaju odgovorni da prenesu i uzbuđenje i radost zbog uspeha, koji su plod učestvovanja u službama o kojima se izveštava.

Kada bismo uklonili sve izveštaje o evanđeoskim aktivnostima iz knjige Dela apostolska, koje bismo uzbuđljive i ohrabrujuće podatke pustili da saznamo? Dela 5,14; 8,4.12; 11,21; 14,21.

Zadivljujući rast Crkve o kome se govori u knjizi Dela apostolska nije se jednostavno događao. Ojačani Svetim Duhom, imajući na umu Isusova obećanja o uspehu, vernici su se uključili u delatnosti koje su donele te uspehe. Oni su se usredsredili na ono što su hteli da postignu i na najbolji način da to ostvare. Kaže se da je propovedanjem jevanđelja mnoštvo ljudi i žena prihvatilo Gospoda i bilo kršteno kao deo procesa tokom kojeg su postajali Njegovi učenici.

Time se ponovo naglašava važnost izveštavanja o rezultatima i aktivnostima sa onoliko pojedinosti koliko je u tom trenutku moguće dati. U stvari, biblijski izveštaji o rezultatima svedočenja i evangelizacionih delatnosti daju nam i više nego detaljnu sliku svega što se zbivalo. Oni prvi misionari pošli su u sva mesta do kojih su mogli da dopru, propovedajući o Isusu i o Njegovom carstvu. Zbog zabeleženih izveštaja o rezultatima njihovog rada, pretpostavljamo da su upućivali snažne pozive svojim slušaocima. To neprestano propovedanje i pozivanje dovelo je do dramatičnih rezultata u rastu Crkve, zabeleženih u knjizi Dela apostolska.

RAZMISLI: Svakako da je ohrabrujuće kada slušamo izveštaje o uspesima evanđeoskih napora. Međutim, kako odgovaramo i reagujemo kada sve ne ide kako valja, kada izgleda da naši planovi ne donose uspehe, kada naši naponi ne donose nikakvog dobra? Kako bi trebalo da reagujemo? Razgovarajte o tome u razredu.

IZVEŠTAVANJE I MOTIVACIJA

Kada govorimo o motivaciji, mi govorimo o duboko ukorenjenim razlozima zašto nešto verujemo ili činimo. To se odnosi i na izveštavanje. Kada izveštavamo, mi to činimo iz jednog ili više razloga. Naš razlog može da bude pokušaj da ubedimo neki odbor da nastavi da nam odobrava sredstva. Ili, možemo izveštavati na takav način da ubedimo ljude da treba da prekinemo program ili da zamenimo rukovodeće osoblje. Kada se informacije prenose ili naglašavaju selektivno*, možda odluke donesene na osnovu procene takvog izveštavanja neće uvek biti najbolje. Upravo zato naše izveštavanje mora da bude pošteno i tačno.

Čitaj tekst u 4. Moj. 13,17-33. Svih dvanaest uhoda je videlo iste činjenice; zašto su samo dvojica odgovorila onako kako je trebalo? Koje pouke možemo izvući iz tog događaja za nas danas?

Iako je Gospod obećao da će sinovi Izrailjevi sigurno zauzeti zemlju, neki među uhodama nisu bili u to sigurni. Isus Navin i Halev dali su povoljne izveštaje o zemlji i predložili da narod smesta krene u pohod protiv njenih stanovnika. Drugi, koji su zajedno s njima uhodili zemlju, dali su nepovoljan izveštaj, naglašavajući prepreke i predlažući da se narod vrati nazad u Egipat.

Dok pripremamo izveštaj, mi to moramo činiti imajući na umu otkrivenu Božju volju, a i u svetlu Njegovih blagoslova. Mi nećemo samo izveštavati kako dobro napredujemo već i u kojoj meri ispunjavamo Božju volju (vidi Matej 7,21). Uvek postoji mogućnost da se oduševimo najnovijim modelima evangelizacije i da odmeravamo svoje uspehe po tome koliko smo uspešno primenili njihova načela u odnosu na druge crkve. I dok izveštavamo o svojim prividnim uspesima, možda ćemo biti više zainteresovani da se pokažemo kao uspešni, nego da ispunimo Božju volju i da se pokorimo Njegovoj blagodati. To je izazov za naše crkve danas, kada smo izgleda bombardovani uvek novim »boljim« načinima propovedanja jevandolja. U izveštaju o uhodama, Isus Navin i Halev su svakako videli i prepreke i teškoće, ali su poznavali i Božju volju. Prema tome, važan deo njihovog izveštaja uveravao je narod da je zauzimanje zemlje moguće. S druge strane, one uhode koje u svom razmišljanju nisu obraćale pažnju na Božju volju, donele su potpuno negativan izveštaj, sračunat da ubedi narod da je povratak u Egipat najbolje moguće rešenje.

RAZMISLI: Kako da stvorimo ravnotežu između življenja po veri, prihvatanja Božjih obećanja, i postupanja po njima – kao suprotnost življenju po svojim željama i prihvatanju nemudrih rešenja pod izgovorom da nas Gospod vodi na takav način, samo zato da bismo opravdali svoje odluke? Kako da činimo prvo, a izbegnemo drugo?

* selektivno – zasnovano na određenom izboru

Neki ljudi oklevaju da podnesu uspešne izveštaje, jer se plaše da bi to moglo biti oblik ljudskog hvalisanja sopstvenim uspesima. U stvari, Bog se proslavlja vernim izveštavanjem, a Njegova Crkva jača u veri i odlučnosti da nastavi da radi za Njega. Iako je istina da povremeno neko može da podnese izveštaj nadahnut manje časnim pobudama, to ne sme da zaustavi skromne vernike da ne govore o moćnim delima koja je Bog učinio preko njih i kako ih je osposobio da budu svedoci i evanđelisti za Njega. Ako se izveštaj podnosi skromno, oduševljeno i s ljubavlju prema dušama, izveštavanje može veoma da ohrabri ostale vernike u crkvi da se i oni uključe u delo objavljivanja jevanđelja i zadobijanja duša za Gospoda.

Čitaj tekst u Delima apostolskim 11,1-18. Kako su starešine i vernici u Jerusalimu odgovorili na Petrov izveštaj o radu među neznabošcima? Kako se ovde otkrivena načela mogu pokazati bitna i za nas danas?

Neki su kritikovali Petra i ostale koji su se usudili da svedoče i propovedaju izvan jevrejskih krugova; međutim, kao posledica Petrovog izveštaja Jerusalimskoj crkvi, kriticizma je nestalo a ostali vernici iz jevrejstva slavili su Boga.

Iz naše današnje perspektive nije lako razumeti probleme koji su se tada pojavljivali. Naravno, jevanđelje se moralo propovedati svima, Jevrejima i neznabošcima – iako prvo Jevrejima (Rimljanima 1,16). Svi su to znali. Ipak, u kontekstu knjige Dela apostolska, ideja o zavetnim obećanjima koja će se proširiti i na neznabošce morala je da dovede do velike promene u jevrejskom načinu razmišljanja. Međutim, zbog izveštaja o Božjim delima i blagoslovima, vernici Crkve stekli su novo razumevanje Božje želje da spase sve ljude, iako je od samog početka Božji plan bio da spase sve koji se mogu spasti (Efescima 1,1-4; Isaija 53,6; Jevrejima 2,9).

Za prosečnog čitaoca biće potrebno oko dva minuta da pročita Petrov izveštaj u Delima 11,1-18. Možemo sa sigurnošću pretpostaviti da je njegov izveštaj, zajedno s pitanjima i kasnijim objašnjenjima svakako potrajao mnogo, mnogo duže. Osim toga, iako Petar u svom izveštaju govori o sebi, i mada su neki vernici mogli da kažu: »Odlično, Petre, dobro si učinio« – sva slava u izveštaju pripisuje se Bogu; vođe Crkve bile su, pak, ohrabrene, pošto su sada bolje razumele da bi evanđeoski nalog o propovedanju jevanđelja celom svetu mogao postati stvarnost.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Izveštavati o svojoj službi.

Kao što smo videli u toku ove sedmice, drugi moraju da znaju šta radimo. Posebni izveštaji, kao što je prisutnost i finansijske brojke, svakako da su neophodni. Važno je osim toga da se izveštaji podnose na odborima za evangelizaciju i crkvenom odboru. Dok usmeni izveštaj može ukratko da iznese osnovne činjenice, pisani izveštaj treba da sadrži onoliko pojedinosti koliko god je to moguće.

Ne samo da će ovakvo izveštavanje učiniti da vernici ostanu zainteresovani za vašu službu i da ćete lakše moći od njih da zatražite da učestvuju, nego će i neposredno podupreti vrednovanje i planiranje i usmeravanje za budućnost.

Potrudite se da vaši izveštaji ponude i osvrt na opšte planove evangelizacije cele crkve. Objasnite na koji način je vaša služba postala deo programa i kako doprinosi naporu da se dostignu planovi koje je crkva sebi postavila.

Postavite sebi pitanje šta vas pokreće da izveštavate. U kojoj meri ste usredsređeni na Božju volju za vašu mesnu crkvu i na njen udeo u spasavanju duša.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. Vratite se na poslednje pitanje u delu pouke za utorak. Kako izveštavamo o »lošim vestima«? Sasvim je prirodno da volimo da govorimo o uspesima koje smo doživeli. Ljudi to čine i na svetovnom području života. Ali, šta da kažemo o delu evangelizacije? Šta činimo kada program crkve ne uspeva? Kako da se o tome raspravlja i razmatra tako da se usvoje neophodne promene? Osim toga, razmotrite i sledeće pitanje: Ako uspeh u propovedanju pripišemo Gospodu, koga da krivimo ako sve ne ide kako valja?
2. Razmislite o promeni ponašanja jevrejskih vernika u vezi sa radom među neznabošcima. Pogledajte malo svoju mesnu crkvu, kulturu i društvo. Koliko god da dogmatski potvrđujemo svoje verovanje da je jevanđelje namenjeno svima u svetu, na koji način naše kulturne i društvene predrasude moraju da dožive isti oštri zaokret koji su doživeli neki od prvih jevrejskih obraćenika?
3. Iako je kontekst pouke za ovu sedmicu bio izveštavanje o evanđeoskim aktivnostima, razmislite o celokupnoj ideji davanja bilo koje vrste izveštaja. Kako se možemo osigurati da uvek budemo poštteni i istinoljubivi, tako da ne prilagođavamo informacije svojim potrebama i željama? Zašto je tako lako popustiti sopstvenim željama i potrebama, i zašto je tako lako da varamo čak i sami sebe dok to činimo?

VREDNOVANJE SVEDOČENJA I EVANGELIZACIJE

Tekstovi za proučavanje: 2. Korinćanima 13,5,6; Jevrejima 10,24,25; 5. Mojsijeva 10,12,13; Matej 23,15; Otkrivenje 14,6,7.

Tekst za pamćenje: »Pitomom je duhu mudra opomena kao zlatna grivna, kao nakit od zlata« (Priče 25,12 - Bakotić).

Gljučna misao: Pogrešno je ako se uključujemo u Božji veliki zadatak evangelizacije bez uspešnog vrednovanja i ocene onoga što činimo.

Suviše često smo zadovoljni minimalnim rezultatima evangelizacije iako smo mogli imati daleko veći uspeh da smo vrednovali prethodne evangelizacione napore i dozvolili da nalazi utiču na naše buduće usmerenje i programiranje.

Ponekad se velike svote novca troše za službe svedočenja i evangelizacije a postižu minimalni rezultati. To nas je navelo da predložimo promene u budžetskim dodelama sredstava ili u procedurama. Moramo odmah da dodamo, međutim, da mi ne znamo potpune rezultate bilo kog od naših programa, jer se usredsređujemo samo na vidljive brojke – na broj krštenika – a ne znamo u kojoj meri je seme jevanđelja bilo posejano u srca ljudi. Bilo kako bilo, ipak postoji velika potreba da se vrednuju procesi svedočenja i evangelizacije i postignuti rezultati, ali bez sedanja na sudsku stolicu.

U toku ove sedmice razmatraćemo vrednovanje kao biblijsko načelo, istraživati njegove pozitivne strane i sagledati ga kao trajni proces u životu mesne crkve.

ZAŠTO TREBA VREDNOVATI?

Vrednovanje se događa bez obzira da li mi to shvatamo ili ne shvatamo. Vrednovanje se događa svake subote i na svakom javnom bogoslužju. Ljudi vrednuju sadržaj, jasnost, pa i dužinu svake propovedi, a oni koji prisustvuju bogoslužju očekuju da to bude na visokom profesionalnom nivou. Kad god i gde god ljudi imaju očekivanja, dolazi i do vrednovanja. Iako ne možemo da ukažemo na tekst koji pokazuje da je vršeno zvanično vrednovanje, očigledno je da je vrednovanje predstavljalo ozbiljan deo života prve, apostolske Crkve.

Šta nam sledeći tekstovi govore o važnosti vrednovanja? Na kakvu vrstu vrednovanja ukazuju sledeći tekstovi? 1. Timotiju 3,1-13; 1. Korinćanima 11,28; 2. Korinćanima 13,5.6.

Kada Božja Reč postavi merilo, očekuje ili propisuje određeno delovanje ili izriče zapovest, naša reakcija je podložna vrednovanju. Vrednovanje postavlja vrlo važna pitanja: »Koliko smo uspešni u ovoj službi? Kako bismo mogli da budemo uspešniji?«

Činjenica da je Pavle tražio određene sposobnosti od đakona ili starešina pokazuje da je neka vrsta vrednovanja morala da se obavi. To je bilo vrednovanje osposobljenosti za određenu službu, ali i vrednovanje uspešnosti u toj službi.

Prouči veliki evanđeoski nalog u Mateju 28,19.20. Kojim pitanjima bi vrednovao odgovor svoje crkve na ovu zapovest?

Kao Božjim slugama nama je poverena nemerljivo dragocena evanđeoska istina. Ako uzmemo u obzir da ta evanđeoska vest treba da se objavi po celom svetu, ne treba da nas iznenadi što je Bog pokrenuo i proces vrednovanja. Bog je zainteresovan za napredak dela koje je poverio onima koji su se odazvali Njegovom pozivu da budu Njegovi saradnici u zadobijanju duša za Njegovo carstvo.

RAZMISLI: Pročitaj ponovo tekst u 2. Korinćanima 13,5. Koju poruku tekst upućuje tebi lično? Kako bi je mogao primeniti na sebe? Koji dokaz imaš da je »Hristos Isus u tebi«?

VREDNUJ LJUBAZNO

Iako vrednovanje ima mnogo svojih dobrih strana, ima i nekih opasnosti koje se moraju uočiti i izbeći. Ako smo izuzetno aktivni u ocenjivanju i ako se uglavnom usredsređujemo na negativnosti, može se stvoriti atmosfera kritikovanja koja će obeshrabriti saradnike i umanjiti njihovu želju da rade. Da bi se izbeglo da se vrednovanje pretvori u kritikovanje, ono mora da bude praćeno istinskim priznanjima. Zaista, vrlo često zaboravljamo da izrekemo priznanja svojim radnicima, posebno onima koji su dugo vremena proveli obavljajući svoju službu. Oni su uvek na mestu, oni uvek rade svoj posao, i mi skoro da očekujemo da će oni uvek biti na raspolaganju i uvek raditi ono što treba da se obavi. Vrednovanje će vam pružiti priliku da im odate priznanje.

Koja priznanja se izriču u sledećim tekstovima? Na koji način bi se slična priznanja mogla odati i danas pojedincima i grupama? Dela 16,1,2; Rim. 16,1; 1. Kor. 11,2; Fil. 4,14.

Mnogo puta je apostol Pavle morao da opominje pojedince i crkve zbog ponašanja, stavova ili verovanja. To pokazuje da je neka vrsta vrednovanja bila vršena, ali kad god mu je to bilo moguće, Pavle je izricao i priznanja ljudima koji su saradivali s njim, bili verni Bogu ili verno obavljali službu koja im je bila poverena.

Da bismo bili poštteni prilikom ocenjivanja, moramo vrednovati ne samo ishode, već i procese. Vrednovanje ishoda ispituje da li je program postigao očekivane rezultate. Vrednovanje procesa razmatra upravljanje projektom koji je u toku.

Pažljivo prouči tekst u Jev. 10,24.25. Šta u ovom kontekstu znači »jedan drugoga svjetujući«? Koja načela vrednovanja se ovde naglašavaju?

Ovi stihovi predstavljaju mnogo više nego samo podsticaj. Oni snažno ističu potrebu da veoma ozbiljno uzmemo u razmatranje duhovno rasteenje i razvijanje jedni drugih. Treba da razmišljamo o tome šta Bog zahteva od nas da pokažemo u svom hrišćanskom životu, da razmotrimo na kom stepenu razvoja se nalazimo u svom iskustvu, a iz toga proizlazi da se odgovarajuće vrednovanje vrši i dok savetujemo »jedan drugoga«.

RAZMISLI: Seti se koliko ohrabrujuće deluje kada ti neko oda priznanje, jednostavno zato što si takav kakav jesi, ili zato što obavljaš svoju službu onako kako je obavljaš. Zadivljujuće je kako nekoliko jednostavnih reči može da deluje tako snažno. Da li si skloniji kritikovanju, ili odavanju priznanja? Ako je ono prvo slučaj, kako bi mogao da promeniš tu razornu karakternu osobinu?

ŠTA TRAŽI GOSPOD?

Pročitaj sledeće tekstove i onda, imajući na umu kontekst pouke za ovu sedmicu, odgovori na postavljena pitanja:

»Sada, dakle, Izrailju, šta ište od tebe Gospod Bog tvoj osim da se bojiš Gospoda Boga svojega, da hodiš po svijem putovima njegovijem i da ga ljubiš i služiš Gospodu Bogu tvojemu iz svega srca svojega i iz sve duše svoje, držeći zapovijesti Gospodnje i uredbe njegove, koje ti ja danas zapovijedam, da bi ti bilo dobro?« (5. Mojsijeva 10,12,13)

Kada bi trebalo da izraziš osnovnu misao ovih tekstova, šta bi rekao?

Na koji novozavetni tekst vas ovo podseća, i zašto nam ovo ukazuje na veliki značaj opomene sadržane u navedenim stihovima 5. Mojsijeve?

Tekst naglašava da Bog sve ovo zahteva ili »traži« od nas. Kako da razumemo značenje tih reči u kontekstu spasenja verom i samo verom?

Tekstovi se uglavnom bave našim srcem, našom dušom, našim strahovanjima i našom ljubavlju - onim što se teško može oceniti na temelju spoljašnjeg izgleda. O kojim vidljivim ispoljavanjima onoga što se krije u našem biću govore ovi stihovi? Kako se povezanost onoga što se vidi i onoga što se ne vidi uklapa u naše razumevanje teksta u Otkrivenju 14,6-12?

U Mateju 23,15 Isus je književnicima i farisejima dao strogu ocenu njihovog »svedočenja« i njihovog »propovedanja jevanđelja« neznabošcima. U dobronamernom pokušaju da ispunimo evanđeoski nalog uvek moramo imati na umu duboke istine izražene u 5. Mojsijevoj 10,12 i 13. Uostalom, u svim svojim naporima da propovedamo jevanđelje, najmanje što bismo želeli bilo bi da stvaramo nove »sinove pakla«.

VREDNOVANJE DUHOVNOG RASTA

»Ali Gospod reče Samuilu: ne gledaj na lice njegovo ni na visinu rasta njegova, jer sam ga odbacio; jer ne gledam na što čovjek gleda: čovjek gleda što je na očima, a Gospod gleda na srce« (1. Samuilova 16,7).

Već smo ranije ustanovili da svaki cilj koji sebi postave pojedinci ili cela crkva mora da bude podvrgnut vrednovanju. Iako je relativno lako da se vrednuje brojčani porast, istina je da crkva ima mnogo šire značenje od samih brojeva.

Očigledno je, i mora da bude očigledno, da nama nije stalo da samo napunimo crkvu vernicima. Mi želimo da crkva bude puna vernika koji rastu u svom odnosu sa Isusom Hristom, vernika koji vole Gospoda, i koji tu svoju ljubav iskazuju držanjem Njegovih zapovesti. Poslednje što bismo želeli da se dogodi je ono što je Isus rekao književnicima i farisejima: da prohode zemlju i more, bave se misionarskim delatnostima, da zadobijaju obraćenike i da ih onda čine sinovima »paklenijem u dvoje većijem od sebe«. Ova stroga ocena njihovih »evanđeoskih napora« pokazuje koliko je bitno da posvetimo pažnju vrednovanju duhovnog rasta ne samo onih koje dovodimo u crkvu nego, što je čak mnogo važnije, i nas samih.

Čitaj tekstove u Mateju 26,41; 1. Sol. 5,17; Rim 8,6; Efes. 6,17.18; 2. Tim. 2,15.16. i Psalmu 1,2. Koje duhovne discipline ovi tekstovi naglašavaju kao važne? Na koje načine su sve te discipline ključne u procesu našeg duhovnog rastejanja?

Kako mi, grešnici, kojima je i samima neophodna božanska blagodat, vrednujemo nešto tako »neopipljivo« kao što je duhovnost naših bližnjih? Činjenica je da ne postoji neka skala duhovnosti po kojoj možemo da određujemo duhovnost određene osobe. Prema tome, bilo bi mnogo korisnije i prikladnije kada bismo se pitali da li se neka osoba i dalje nalazi na putu svog duhovnog rastejanja umesto da se pitamo u kojoj je ona fazi duhovnog napredovanja. Pokazatelji duhovnog usavršavanja su duhovne discipline u kojima učestvujemo. Ono što se nabraja u prethodno pomenutim tekstovima svakako da ukazuje na činjenicu da se vernik nalazi na putu prema Nebu, ali je neophodno da uvek budemo veoma pažljivi kad vrednujemo duhovno iskustvo drugih osoba. Istovremeno, posebno ako se bavimo novim vernicima, moramo im drage volje i s mnogo ljubavi pomoći da shvate koliko su duhovne discipline, kao što su molitva, proučavanje Biblije i poslušnost Božjoj volji, važne u procesu njihovog duhovnog rasta.

VREDNOVANJE RASTA CRKVE

Već i sam razlog postojanja naše Crkve navodi nas na vrednovanje. Mi verujemo da je naša Crkva bila osnovana u ovo posebno vreme u istoriji naše planete da bi se ispunio deo Božjeg plana koji zahteva da se jevanđelje propoveda po celome svetu. Drugim rečima, mi postojimo zato da zadobijamo duše za Božje carstvo.

Čitaj tekstove u Otkrivenju 14,6.7. Kako razumemo te tekstove u vezi sa svojim identitetom kao adventista sedmoga dana?

Vrednovati kako radimo najbolji je metod da se zadržimo na svom zadatku na najbolji mogući način. Svako ocenjivanje onoga što crkva čini treba da bude i utvrđivanje na koji način evangelizacija i svedočenje doprinose rastu crkve. Kako ono u čemu učestvujemo pomaže i nama i celoj crkvi da dostignemo svoj cilj?

Čitaj tekst u Mateju 6,33; 10,7; 24,14 i u Luki 4,43. O čemu govore ovi stihovi? Kako njihovo značenje treba da utiče na nas kao Crkvu i na naše delo svedočenja i širenja jevanđelja?

Izveštaj o Isusovoj službi na Zemlji sadrži mnogobrojne navode o Njegovom propovedanju kao o načinu zadobijanja duša za Božje carstvo. Isus je propovedao da je Božje carstvo pred vratima. On je ukoravao verske vođe što zatvaraju vrata Božjeg carstva i otežavaju narodu da uđe u njega. On je poslao svoje učenike da propovedaju o Božjem carstvu. Jasno, najznačajniji Isusov cilj, ali i cilj apostola, bio je zadobijanje duša za Hrista, za Božje carstvo.

Izveštaj o broju ljudi koji su pristupali Crkvi u razna vremena i izveštaji o crkvama koje su bile osnivane među neznabošcima pokazuju da je vrednovanje bilo obavljano u smislu istraživanja koliko se Crkva približila idealnom cilju duhovnog i brojčanog rasta u Hristu.

RAZMISLI: Isus je izrekao veoma snažnu rečenicu o tome da čovek koji nije s Njim radi protiv Njega (Matej 12,30), da onaj koji ne prikuplja zajedno s Njim, rasipa. Ostavite za trenutak po strani svoje ispovedanje vere i svoje ime u crkvenim knjigama i zapitajte se: da li ja sabiram s Hristom, ili rasipam? Kako opravdavaš svoj odgovor?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pozivanje drugih da vam se pridruže u vašoj službi.

Da li ste ikada čuli za orkestar sastavljen od samo jednog čoveka? To je orkestar u kome jedan jedini čovek svira na svim instrumentima. Bubanj mu je privezan za leđa, a palicu pokreće nogom. Drugi instrumenti mu na razne načine stoje na raspolaganju. U prenosnom smislu, orkestar od jednog čoveka je delatnost u kojoj jedan čovek obavlja sve dužnosti.

Orkestar od jednog čoveka ima velikog izgleda da nestane, jer ne dobija ni fizičku ni emocionalnu podršku svoga tima. Ljudi slični orkestru od jednog čoveka često se žale da ne dobijaju dovoljno podrške od svoje crkve, iako ona nije bila ni pozvana da na bilo koji način učestvuje u službi, osim, možda, da je podrži materijalno.

Bez obzira da li tek planirate svoju službu, ili vrednujete postojeću, upućujemo vam nekoliko predloga kako da proširite svoju službu uključujući i druge u njeno obavljanje:

1. Razmotrite sve što je obuhvaćeno službom koju obavljate i vidite koliko bi osoba trebalo da u njoj učestvuje.

2. Odlučite o tome na kojim je područjima neophodna znatna pomoć i potražite ključne ljude koji će obavljati te važne dužnosti. Razmislite i o vođama tima.

3. Pripremite detaljan pisani prikaz svih aspekata službe. To može da bude veoma korisno kada tražite pripadnike tima. Oni će tako biti u stanju da tačno razumeju šta se od njih očekuje.

4. Izveštavajte redovno celu crkvu. To će pružiti priliku svima da vide da je vaša služba deo sveukupnog programa crkve za svedočenje i evangelizaciju i biće im mnogo lakše da vam se priključe.

5. Održavajte redovne sastanke tima. Podržite članove tima i razmotrite njihovo napredovanje. Postavljajte pitanja poput ovih: »Kako ide posao?« »Šta planirate kao sledeće?«

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. Kako i kada si prestupio granicu između vrednovanja i izricanja suda, protiv čega nas Pismo opominje?
2. Razmisli malo više o Isusovim rečima u Mateju 23,15. Kako bismo kao crkva mogli učiniti da se to ne događa, posebno kada je reč o novim vernicima koji su puni revnosti? Kako možemo obezbediti da revnost bude usmerena na pravi način, tako da ne stvaramo nove »sinove pakla« u svojoj sredini? Ali, ako zaista želimo da stvaramo neke od njih, koji je najbolji način da to postignemo?
3. Razmotrite tekuće evanđeoske službe u svojoj mesnoj crkvi i predložite dobar program vrednovanja njihovog rada, sistema rada i osoblja.

TRAJNA SLUŽBA

Tekstovi za proučavanje: Jovan 4,7-30; Dela 2,42; 11,19-23; 2. Timotiju 2,1-7; 2. Korinćanima 5,18-20.

Tekst za pamćenje: »A on im reče: kakvo je carstvo Božje? I kakvo ću kazati da je? Ono je kao zrno gorušično, koje uzevši čovjek baci u vrt svoj i uzraste i postaje drvo veliko i ptice nebeske useliše se u grane njegove« (Luka 13,18.19).

Ključna misao: Evangelizacija i svedočenje su sredstva uz čiju pomoć zrno gorušice – Božja Crkva – postaje veliko drvo koje ispunjava celi svet.

Možda ste čuli nekoga kako govori, a možda ste i sami kazali: »Učinio sam svoj deo, ostavljam mlađima da nastave« ili »Godinama sam bio na čelu evangelizacije, neka sada neko od mlađih preuzme posao«.

U izvesnom smislu, takva vrsta izjava je razumljiva. Ljudi stare, ponekad ih zdravlje izdaje, druge životne okolnosti ih sprečavaju da zadrže svoju rukovodeću ulogu u crkvenim službama. Ponekad su ljudi jednostavno umorni i žele da se odmore. Ili, misle da ih Gospod poziva da rade za Njega u drugim crkvenim službama.

Međutim, postoji velika razlika između menjanja službe i prestanka službe; sve dok ima daha u nama, trebalo bi da radimo u ovom ili u onom smislu.

U toku ove sedmice usredsredićemo se na svoju potrebu da ostanemo uključeni u službe svedočenja i evangelizacije. Bez obzira kakva je naša uloga u crkvi, uvek će biti neke mogućnosti i prilike da služimo.

Mora se ponovo naglasiti da se svedočenje i evangelizacija moraju nastaviti sve dok bude bilo ljudi kojima je potrebno spasenje. Po Božjem planu, treba da se spase što je moguće više ljudi. U međuvremenu, oni koji su prihvatili Isusa kao svog ličnog Spasitelja pozvani su da rade zajedno s Bogom u delu spasavanja duša. Bez obzira ko smo, gde smo, u kakvoj se situaciji nalazimo, ako su naša srca usklađena s Hristovim, ako u nama vlada duboko usađeno poštovanje prema onome što je On učinio za nas i prema onome što nas poziva da učinimo kao svoj odgovor, uvek ćemo naći prilike da svedočimo i da Mu služimo.

Razmotri Isusov razgovor sa ženom Samarjankom na Jakovljevom studencu (Jovan 4,7-30). Šta je to bilo u Isusu i onome što je On govorio a što je ona želela da podeli sa svojim sugrađanima? Koja načela o svedočenju možemo izvući iz tog događaja, načela koja će nam pomoći kada nastojimo da svedočimo svojim bližnjima?

Izgleda da je Isus sledio jednostavnu »formulu« kada je razgovarao sa ženom Samarjankom: 1. Privukao je njenu pažnju: »Daj mi da pijem« (7. stih). 2. Probudio je njeno interesovanje: »Kako ti, Jevrejin budući, možeš iskati od mene, žene Samarjanke da piješ?« (stihovi 9 i 10). 3. Izazvao je želju: »Gospode, daj mi te vode« (15.stih). 4. Doveo ju je do osvedočenja: »Gospode, vidim da si ti prorok« (19. stih) 5. Usledila su dela: »Hodite da vidite čovjeka koji mi kaza sve što sam učinila. Da nije to Hristos?« (29. stih).

Ovih pet faza evangelizacije ne moraju da se dogode na jednom jedinom sastanku, kao što su se dogodili kada je Isus razgovarao sa ženom na Jakovljevom studencu. One se mogu dogoditi u toku izvesnog vremenskog perioda - dok nastavljamo da svedočimo. Zbivanja se mogu veoma razlikovati, ali načela pokazana u ovom tekstu mogu se široko primeniti na naše pokušaje da se približimo ljudima.

Osim toga, iako se početni razgovor vodio oko doslovne vode, Isusov cilj je bio da žena Samarjanka poželi da pije vodu života. Na kraju, iako smo pozvani da pomognemo ljudima u svakoj situaciji u kojoj ih nađemo, da poslužimo njihovim potrebama koliko god možemo, nikada ne smemo zaboraviti da je njihova najveća potreba spasenje u Isusu Hristu.

RAZMISLI: Koliko puta iskoristiš priliku da svedočiš ili da poslužiš? Zar nije istina da se tako često bavimo samo svojim životom, da se srećemo s ljudima koji - uprkos tome što su se sreli s nama - nemaju nikakvog pojma o tome šta verujemo, šta zastupamo, koju nadu gajimo? Kako da se promenimo tako da postanemo bolji svedoci?

Važan deo evangelizacije odvija se u crkvi svake subote. Ovaj aspekt evangelizacije naziva se »nega« ili »uključivanje«. Mi smo bili veoma dobri u pozivanju ljudi da dođu u naše crkve, ali se nismo uvek pokazali tako dobri u stvaranju sredine ili atmosfere koja bi ih ohrabrila da ponovo dođu i da se uključe u zajedništvo. Ako treba da stvaramo učenike, moramo obratiti pažnju na učvršćivanje i negu svakog novog hrišćanina.

Šta to znači? »Uključivanje« upućuje na misao o uspostavljanju nečega na čvrstoj i trajnoj osnovi. To znači pomoći ljudima da steknu temelje svoje vere i zajedništva. »Nega« se često objašnjava pojmovima kao što su »podići«, »odnegovati«, »zbrinuti«, »obučiti«, »vaspitati«. Kada neko prihvati Gospoda Isusa kao svog ličnog Spasitelja, sva ta područja uključivanja i negovanja moraju se primenjivati u duhovnom i društvenom smislu u okvirima hrišćanskog zajedništva. Drugim rečima, novom hrišćaninu je neophodno da bude zbrinut, obučen, odnegovan i naučen putevima Gospodnjim.

»Zajedništvo« je ključ svega. Tu se životi dodiruju i utiču jedan na drugi. Ljudi koji se pridruže Crkvi moraju biti zbrinuti putem duhovnog zajedništva.

Šta nam sledeći tekstovi govore o važnosti duhovnog zajedništva među vernicima? Zašto je duhovno zajedništvo posebno bitno kada su u pitanju novi vernici, oni koji su došli u crkvu našim svedočenjem i evangelizacijom? 1. Jovanova 1,7; Dela 2,42; 11,19-23; 20,35; Rimljanima 1,11.12.

Reč »mi« u 1. Jovanovoj 1,7 želi da nam prenese misao da svaki od nas, iako hodi u svetlosti kao pojedinac, treba da hodi u svetlosti u zajedništvu sa ostalim vernicima. Ako vernici zaista budu hodili u svetlosti, biće i zajedništva i jedinstva. U skladu s tim, stvorice se i povoljna atmosfera u kojoj se vernici mogu usredsrediti na Božju volju u svom životu i dobiti ohrabrenje od ostalih vernika na svom hrišćanskom putu. Iako je važno da pomognemo novim vernicima da se dobro osećaju i da budu zadovoljni u crkvi, isto tako je važno da ih vodimo da postanu učenici u najpotpunijem smislu te reči, što znači da razvijaju svoju sposobnost da upute druge na spasonosni odnos sa našim Gospodom Isusom.

RAZMISLI: Da li se tvoja crkva namerno usredsredila na negovanje novih vernika? Kako se i ti možeš aktivnije uključiti u negu novih vernika, ali i »starih«, ako je potrebno?

OBUČAVATI ONE KOJI OBUČAVAJU

Mi živimo u svetu u kome su ljudi izuzetno pokretljivi. Mesne crkve, u kojima postoji redovni priliv i odliv vernika, često se žale da su izgubile sposobne saradnike koji su nosili značajne službe. Zbog tog gubitka sposobnih ljudi, i zbog toga što se proces evangelizacije i svedočenja u crkvi mora nastaviti bez prekida, postoji velika potreba da se umnože sposobnosti i obuče vernici koji će obavljati razne službe.

Koja načela o obučavanju onih koji obučavaju druge mogu da se izvuku iz Pavlovih uputstava Timotiju u 2. Timotiju 2,1-7? Kako bi ove reči trebalo primeniti na nas danas u našem radu za Gospoda, bez obzira na službu koju obavljamo?

Pavle objašnjava Timotiju važnost sagledavanja sveobuhvatne slike rada u crkvi, i po obimu i po trajanju. Pastoralne službe i službe obučavanja ne mogu biti objedinjene u jednom čoveku. Pavle govori Timotiju da se prvenstveno bavi obučavanjem vernika da vode crkvu zato što će, na kraju krajeva, stariji naraštaj vođa otići iz crkve. U ovoj pouci Timotiju sadržana je i misao da će oni koje on obučava sa svoje strane obučavati druge, stajući se tako da misija Crkve u svetu bude trajna i sve šira. Sve to je u skladu sa Isusovim pozivom da se mnogo više žetelaca pošalje na rad.

Neko je rekao: »Pokloni čoveku ribu i nahranio si ga za taj dan; nauči ga da hvata ribu i nahranio si i njega i njegovu porodicu za dugo vremena.« Problem je u tome što se može dogoditi da taj čovek svoje poznavanje ribarskog zanata ne prenese na sledeći naraštaj i da tako deca njegove dece ostanu gladna. Možda bi se ova izreka mogla ovako dopuniti: »Pokloni čoveku ribu i nahranio si ga za taj dan; nauči ga da hvata ribu i da svoje znanje prenosi drugima pa će nebrojeno mnoštvo ljudi imati dovoljno hrane.« U tome je razlika između obučavanja jednoga i obučavanja nekoga da obučava druge.

RAZMISLI: Razmisli o svom iskustvu u našoj crkvi. Da li te je ikada neko poučio kako da svedočiš drugima? Da li si ikada zatražio da te neko nauči kako da svedočiš drugima? Razgovarajte o tome u razredu.

ZADOBIJANJE NEKADAŠNJIH VERNIKA

Otpadnik je reč za koju bismo voleli da se nikada ne pojavi u hrišćanskom rečniku. Međutim, činjenica je da mnogi ljudi odlaze iz crkve i tako raskidaju spasonosni odnos sa Isusom Hristom. Iako se događa da nas ljudi napuštaju zbog doktrinarnih pitanja, u najvećem broju slučajeva radi se o drugim uzrocima, obično ličnim razmiricama. Bez obzira na razloge, mi treba da učinimo sve što do nas stoji da stvorimo toplu atmosferu, atmosferu duhovne nege koja će one koji nam se priključuju navesti da požele i da ostanu s nama, bez obzira što će se lični problemi neizostavno pojavljivati.

U isto vreme, treba da uspostavimo službu koja će se baviti problemima nekadašnjih vernika i onih koji retko dolaze na naša bogoslužjenja, kao važan deo našeg programa svedočenja i evangelizacije. Kratak pregled popisa vernika mnogih crkava pokazaće da na listi ima mnogo imena ljudi koji se ne pojavljuju na bogoslužjenju svake subote. Ta imena treba da oblikuju početnu listu onih kojima je namenjena ova posebna služba, jer su to ljudi koje Bog nikada nije prestao da voli.

Pažljivo razmotri tekst u 2. Korinćanima 5,18-20. Iako je kontekst malo drugačiji od našeg, važno je načelo. Na koji način je »služba pomirenja« posebno namenjena onima koji su nekada sledili Gospoda, a zatim otišli svojim putem?

Zadobijanje nekadašnjih vernika je posebna služba. Osim toga, ova služba je evanđeoske prirode i veoma slična našem nastojanju da se približimo ljudima koji nikada pre toga nisu sledili Hrista. Sama reč »pomirenje« kao da govori da su nekada vladali sklad i jedinstvo između ljudskog roda i Boga, i da je veza obnovljena preko Isusa Hrista. Zatim, nama je sada poverena služba pomirenja koja obuhvata one koji su nekada zajedno s nama služili Bogu.

U stvari, neko bi mogao da kaže da je u Mateju 10,5.6 Isus poslao svoje učenike da ponovo zadobijaju jevrejski narod koji je prekinuo spasonosni odnos sa svojim Gospodom. Prema tome, sasvim je u redu da i mi danas počinjemo da radimo za one koji imaju svoju posebnu istoriju sa Bogom i sa Njegovom Crkvom.

RAZMISLI: Misli o onima koji su napustili crkvu i o razlozima zašto su to učinili. Postoji li bar jedna osoba s kojom bi ti mogao da uspostaviš vezu, da se sprijateljiš s njom, da joj poslužiš i pokušaš da je ponovo povežeš sa Crkvom? Moli se da ti Bog da mudrosti da učiniš ono što On od tebe očekuje?

ZADNJA VRATA

Da li ste zapazili da se ljudi često žale kako vernici odlaze iz Crkve na »zadnja vrata«? Oni čak naglašavaju da se ta zadnja vrata moraju zatvoriti, ali ne govore gde se ona nalaze. Neke mesne crkve koje rastu mogu da pomisle da su njihova zadnja vrata zatvorena, ali u stvari može se samo događati da više vernika dolazi u crkvu nego što iz nje odlazi. Iako je to daleko bolje nego kad više njih izlazi na zadnja nego što ulazi na prednja (što je slučaj na nekim mestima), mi ipak želimo da učinimo sve što je u našoj moći da zadržimo svoje vernike.

Otkriti zadnja vrata i pokušavati da ih zatvorimo zahteva programe koji su zaista evanđeoske prirode, jer naš evanđeoski nalog ne glasi samo da zadobijamo ljude za Hrista, nego da ih i zadržimo i pretvaramo u Njegove učenike.

Pročitaj tekst u Jev. 10,25. Zašto je važno da se hrišćani redovno sastaju? Kada smo zajedno, koliko »ohrabrenja« pružamo jedni drugima? Kako bismo mogli da činimo više od onoga što sada činimo?

Odluka da se napusti zajedništvo obično nije iznenadna. Umesto toga, takvi vernici prolaze kroz proces tihog odlaženja. Baš kao što je dolaženje Hristu i ulaženje u Njegovu Crkvu bilo slično putovanju, i proces odlaženja ima slične karakteristike. Za one koji odlaze to najčešće i nije svesno planiran postupak. Oni jednostavno počinju da polako prekidaju vezu, emocionalno hlade, da postaju nezadovoljni onim što se dešava u crkvi. Možda u nekim slučajevima imaju i razloga da se tako osećaju. Trebalo bi stoga da se potrudimo da zapažamo stanje onih koji se nalaze zajedno s nama u istoj crkvi.

Čitaj tekstove u Rimljanima 14,13; Galatima 5,13 i Efescima 4,32. Kako bi nam usklađivanje s tim savetima pomoglo da zatvorimo zadnja vrata u svojim crkvama? Kako biste vi i vaša crkva uspeali da sprovedete u život ove značajne istine?

Crkva koja se stara, koja nastavlja da se stara, to je zajednica u kojoj je svaki pojedinac usredsređen na svoj odnos sa Isusom Hristom. Ona ima jasnu predstavu o vrednosti koju Isus pridaje svakom pojedincu. Zatvaranje zadnjih vrata uključuje približavanje ljudima, poznavanje njihovih potreba i zadovoljavanje tih potreba, ukoliko su u skladu s Božjom voljom. To je nešto što nijedan crkveni program ne može da obezbedi, već samo pojedinci, puni ljubavi i staranja o bližnjima.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Planiranje da se služba nastavi i proširi.

Svaki pojedinac koji je uključen u službu svedočenja i evangelizacije treba da posveti pažnju nastojanju da svoju službu učini trajnom, a ne samo jednokratnim događajem. Mnogo što šta se može učiniti da se to postigne. Mi ćemo navesti samo ono što je najvažnije:

1. Srodi se s mišlju da treba da podeliš svoju starešinsku odgovornost umesto da se ponašaš kao orkestar od jednog čoveka. Neguj timski pristup u kome će se smenjivati rad i odavanje priznanja.

2. Učini sve što do tebe stoji da crkva shvati važnost timskog rada. To će obuhvatati i redovne izveštaje odboru za evangelizaciju, izdavanje biltena, okružnica, obaveštenja na oglasnim tablama i zahteve za odobravanje sredstava.

3. Budi u stalnoj potrazi za ljudima koje ćeš lično pozivati da se priključe tvom timu ili da obrazuju novi tim. Ako se neko prijavi da se priključi tvom timu zahvaljujući tvojim aktivnostima i izveštajima, to je dobro; međutim, bilo bi još mnogo bolje da lično pozoveš ljude umesto da im šalješ opštu pozivnicu da se prijave kao dobrovoljci.

4. Redovni sastanci za obuku moraju se održavati, a posebno sastanci za obuku u delatnostima svedočenja i evangelizacije.

PITANJA ZA RASPRAVLJANJE:

1. Razgovarajte u razredu o odgovorima na pitanja u delu pouke za uto-rak.
2. »Mi treba da budemo kanali preko kojih će Gospod slati svetlost i bla-godat svetlu. Otpadnike treba ponovo pridobiti. Mi treba da odbacimo svoje grehe, priznanjem i pokajanjem da ponizimo svoja ohola srca pred Gospodom. Reka duhovne sile treba da se izlije na one koji su spremni da je prime« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 46) Šta je potrebno i zašto da bismo uspeli da vratimo ljude na-trag u ovu Crkvu i prekrasnoj poruci za ovo vreme, koju, u stvari, niko osim nas ne propoveda svetlu?
3. Kada neko napusti Crkvu, nastavite da ga volite, ostanite u vezi s njim, nemojte ga osuđivati i nazivati otpadnikom ili, što bi bilo još mnogo gore, nemojte ga zasipati citatima Duha proroštva o ljudima koji su otpali. Umesto toga, poslužite se tim žalosnim iskustvom da, kao što kaže apostol Pavle, »sami sebe okušate jeste li u veri, sami sebe ogleda-te« (2. Korinćanima 13,5). Upitajte sami sebe da li ste mogli drugačije da postupate kako biste zadržali te ljude u našoj sredini. I najvažnije, nemojte učiniti bilo šta, ukoliko oni promene svoje mišljenje, da im otežate povratak. Kako bismo kao crkva mogli da primenimo ova na-čela na one koji su iz bilo kojeg razloga napustili Crkvu?

APRIL

»JOŠ VAM MNOGO IMAM KAZATI...«

»Još vam mnogo imam kazati...«

1. N Luka 14,16.17. Velika večera
2. P Matej 21,38-31. Dva sina
3. U 2. Timotiju 3,5. Nerodno stablo smokve
4. S Jovan, 16,12.13. »Još vam mnogo imam kazati...«
5. Č Luka 8,5. Slušaoci kraj puta
6. P Matej 13,5. Slušaoci na kamenom tlu
7. S Matej 13,7. Slušaoci sa trnovitog tla

Imate li ulja u svojim žišcima?

8. N Matej 13,8. Slušaoci sa dobre zemlje
9. P Luka 8,15. Protivljenje može da bude od koristi
10. U Luka 12,16.17. Bogataš
11. S Matej 20,1.2. Radnici
12. Č Jovan 8,31.32. Učitelj pravde
13. P Matej 25,1. Imate li ulja u svojim žišcima?
14. S Matej 25,24.25. Neverni sluga

Očaravajuće reči

15. N Matej 25,29. Šta bi moglo da bude
16. P Jovan 7,46. Očaravajuće reči
17. U Jovan 15,1. Čokot i loze
18. S Matej 13,45.46. Biser koji ima veliku vrednost
19. Č Matej 18,22. Koliko puta da oprostim?
20. P Matej 22,2.3. Svadba carevog sina
21. S Matej 22,11. Svadbeno ruho

Kako je Isus propovedao istinu?

22. N Matej 21,33. Gospodnji vinograd
23. P Jovan 17,3. Kako je Isus propovedao istinu?
24. U Matej 18,12. Izgubljena ovca
25. S Luka 15,11.12. Izgubljeni sin
26. Č Luka 15,28. Stariji brat
27. P Luka 10,25. Dobri Samarjanin (prvi deo)
28. S Luka 10,34. Dobri Samarjanin (drugi deo)

Isusove priče

29. N Luka 18,4.5. Nepravedni sudija
30. P Luka 15,18. Farisej i carinik

MAJ

SIGURNOST U GOSPODU

Zar Bog previše traži?

1. U	Psalam 23,4.	Uporedi grešnika i pravednika
2. S	Matej 6,33.	Šta hrišćanin dobija?
3. Č	Priče 11,25.	Blagoslovi velikodušnosti
4. P	1. Jovanova 2,15.	Zar Bog previše traži?
5. S	Psalam 68,19.	Pravi hrišćani su srećni

Hvalite Gospoda

6. N	Otkrivenje 3,19.	Laodikijska crkva
7. P	1. Mojsijeva 1,31.	Stvaranje
8. U	1. Mojsijeva 2,17.	Prilika za biranje
9. S	1. Mojsijeva 3,3.	Pad u greh
10. Č	1. Mojsijeva 3,15.	Obećanje o Otkupitelju
11. P	Rimljanima 3,20.	Božje ogledalo
12. S	Nemija 8,6.	Hvalite Gospoda

Sigurnost u Gospodu

13. N	Otkrivenje 5,9.10.	Nova pesma
14. P	Otkrivenje 12,12.	Kratko vreme
15. U	2. Korinćanima 6,17.	Veliki poziv
16. S	Kološanima 1,10.	Dan po dan
17. Č	2. Korinćanima 6,18.	Sigurnost u Gospodu
18. P	Matej 7,13.14.	Dva puta
19. S	Efescima 5,8.	Videlo svetu

Pouzdanje u Boga

20. N	1. Korinćanima 3,16.	Prava trezvenost je uravnotežen život
21. P	Jezekilj 16,49.	Rad je blagoslov
22. U	Psalam 34,15.	Gospodnje oči
23. S	Psalam 14,1.	Nauka i otkrivenje
24. Č	Jevrejima 6,11.	Radosna služba
25. P	1. Timotiju 6,17.	Pouzdanje u Boga
26. S	1. Solunjanima 4,1.	Živa crkva

Određeni da donosimo rod

27. N	2. Solunjanima 1,7.	Počinak u Hristu
28. P	Jovan 15,5.	Određeni da donosimo rod
29. U	1. Korinćanima 15,31.	Obnovljenje
30. S	2. Mojsijeva 12,22.	Znak na do vratnicima
31. Č	Rimljanima 14,12.	Ima posla za svakoga

JUN

ISUS – ISPUNJENJE PROROČANSTAVA

Isus je Bog

1. P Jovan 1,14. Isus je Bog
2. S 1. Mojsijeva 3,15. Neprijateljstvo kao dar od Boga

Jaki u Hristu

3. N Mihej 7,18. Iskusiti oproštenje
4. P Efescima 3,16. Jaki u Hristu
5. U Psalam 104,33.34. Ugodne misli
6. S Jovan 17,24. Današnji zadatak
7. Č Jovan 1,4.5. Sporo učenje
8. P Matej 11,29. Veliki izvor istine
9. S Luka 19,46. Hram je sveto mesto

Isus nas voli

10. N Rimljanima 5,8. Isus nas voli
11. P Jovan 5,46. Isus – ispunjenje proročanstava
12. U Jovan 3,14.15. Uzdignuti Spasitelj
13. S Jovan 13,15. Obredi
14. Č Marko 8, 36.37. Načela poslovanja
15. P Matej 12,28. Učitelj od Boga poslan
16. S 2. Korinćanima 5,17. Gledati Hrista

Sigurni u Isusovim rukama

17. N Jovan 6,35. Jedini izvor istine
18. P Jovan 10,27.28. Sigurni u Isusovim rukama
19. U Luka 4,32. Isusova snaga osvedočavanja
20. S Isaija 53,2. Kao koren iz suhe zemlje
21. Č Matej 8,20. Pravo bogatstvo
22. P Malahija 3,8. »Eda li će čovek zakidati Boga?«
23. S Matej 5,3. Lek za duhovno siromaštvo

Prijatelj onima koji su čistoga srca

24. N Matej 5,4. Služba tešenja
25. P Matej 5,5. Krotost – rod duha
26. U Matej 5,6. Gladni i žedni pravde
27. S Matej 5,7. Rodovi milosti
28. Č Matej 5,8. Prijatelj onima koji su čistoga srca
29. P Matej 5,9. Sklad
30. S Psalam 84,5. Tražite mir

ČITANJE BIBLIJE REDOM

April		Maj		Jun	
1. 1. O car.	4-6	1. 2. Dnev.	23-25	1. Psalam	15-17
2. «	7-9	2. «	26-30	2. «	18-20
3. «	10-12	3. «	31-33		
4. «	13-16	4. «	34-36	3. «	21-23
5. «	17-19	5. Jezdra	1-3	4. «	24-26
6. «	20-22			5. «	27-29
7. 2. O car.	1-3	6. «	4-6	6. «	30-34
		7. «	7-10	7. «	35-37
8. «	4-6	8. Nemija	1-3	8. «	38-40
9. «	7-9	9. «	4-7	9. «	41-43
10. «	10-12	10. «	8-11		
11. «	13-16	11. «	12-13	10. «	44-46
12. «	17-19	12. O Jestiri	1-3	11. «	47-49
13. «	20-22			12. «	50-52
14. «	23-25	13. «	4-6	13. «	53-57
		14. «	7-10	14. «	58-60
15. 1. Dnev.	1-3	15. O Jovu	1-3	15. «	61-63
16. «	4-6	16. «	4-8	16. «	64-66
17. «	7-9	17. «	9-11		
18. «	10-14	18. «	12-14	17. «	67-69
19. «	15-17	19. «	15-17	18. «	70-72
20. «	18-20			19. «	73-75
21. «	21-23	20. «	18-20	20. «	76-80
		21. «	21-23	21. «	81-83
22. «	24-26	22. «	24-26	22. «	84-86
23. «	27-29	23. «	27-30	23. «	87-89
24. 2. Dnev.	1-3	24. «	31-33		
25. «	4-7	25. «	34-36	24. «	90-92
26. «	8-10	26. «	37-39	25. «	93-95
27. «	11-13			26. «	96-98
28. «	14-16	27. «	40-42	27. «	99-103
		28. Psalam	1-3	28. «	104-106
29. «	17-19	29. «	4-6	29. «	107-109
30. «	20-22	30. «	7-11	30. «	110-114
		31. «	12-14		

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

April

1. Psalam 78,43-56.
2. Psalam 78,57-72.
3. Psalam 79.
4. Psalam 80.
5. Psalam 81.
6. Psalam 82.
7. Psalam 83.
8. Psalam 84.
9. Psalam 85.
10. Psalam 86.
11. Psalam 87.
12. Psalam 88
13. Psalam 89,1-13.
14. Psalam 89,14-26.
15. Psalam 89,27-39.
16. Psalam 89,40-52.
17. Psalam 90.
18. Psalam 91.
19. Psalam 92.
20. Psalam 93.
21. Psalam 94.
22. Psalam 95.
23. Psalam 96.
24. Psalam 97.
25. Psalam 98.
26. Psalam 99.
27. Psalam 100.
28. Psalam 101.
29. Psalam 102,1-14.
30. Psalam 102,15-28.

Maj

1. Psalam 103.
2. Psalam 104,1-18.
3. Psalam 104,19-35.
4. Psalam 105,1-15.
5. Psalam 105,16-31.
6. Psalam 105,32-45.
7. Psalam 106,1-16.
8. Psalam 106,17-32.
9. Psalam 106,33-48.
10. Psalam 107,1-21,
11. Psalam 107,22-43.
12. Psalam 108.
13. Psalam 109,1-16.
14. Psalam 109,17-31.
15. Psalam 110.
16. Psalam 111.
17. Psalam 112.
18. Psalam 113.
19. Psalam 114.
20. Psalam 115.
21. Psalam 116.
22. Psalam 117.
23. Psalam 118,1-14.
24. Psalam 118,15-29.
25. Psalam 119,1-34.
26. Psalam 119,35-63.
27. Psalam 119,64-90.
28. Psalam 119,91-117.
29. Psalam 119,118-143.
30. Psalam 119,144-176.
31. Psalam 120.

Jun

1. Psalam 121.
2. Psalam 122.
3. Psalam 123.
4. Psalam 124.
5. Psalam 125.
6. Psalam 126.
7. Psalam 127.
8. Psalam 128.
9. Psalam 129.
10. Psalam 130.
11. Psalam 131.
12. Psalam 132.
13. Psalam 133.
14. Psalam 134.
15. Psalam 135.
16. Psalam 136,1-13.
17. Psalam 136,15-26.
18. Psalam 137.
19. Psalam 138.
20. Psalam 139.
21. Psalam 140.
22. Psalam 141.
23. Psalam 142.
24. Psalam 143.
25. Psalam 144.
26. Psalam 145.
27. Psalam 146.
28. Psalam 147.
29. Psalam 148.
30. Psalam 149.

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U APRILU 2012. GODINE

MESTO	DATUM			
	6.	13.	20.	27.
Strumica, Đevdelija	19,01	19,10	19,18	19,27
Radoviš, Kavadarci	19,03	19,12	19,20	19,29
Pirot, Veles, Prilep, Bitolj	19,05	19,14	19,22	19,31
Kladovo, Negotin , Bor, Zaječar, Knjaževac, Niš , Leskovac, Vranje, Kumanovo, Skoplje	19,07	19,16	19,24	19,33
Paraćin, Kruševac , Priština , Tetovo, Debar, Ohrid	19,09	19,18	19,26	19,35
Jagodina , Kosovska Mitrovica, Đakovica, Prizren	19,11	19,20	19,28	19,37
Vršac, Alibunar, Kovin, Smederevo, Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Peć	19,13	19,22	19,30	19,39
Srpska Crnja, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Čačak , Berane	19,15	19,24	19,32	19,41
Kikinda, Zrenjanin , Valjevo, Ruma, Užice, Pljevlja, Kolašin, Podgorica , Bar, Ulcinj	19,17	19,26	19,34	19,43
Senta, Bečej, Vrbas, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Loznica, Zelenika	19,19	19,28	19,36	19,45
Subotica , Bačka Palanka, Sombor, Kula, Dalj, Vukovar, Bačka Topola, Šid, Bijeljina, Tuzla, Sarajevo , Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	19,21	19,30	19,38	19,47
Beli Manastir , Osijek , Vinkovci, Mostar, Metković, Mljet	19,23	19,32	19,40	19,49
Slavonski Brod, Derventa, Doboj, Zenica, Pelješac	19,25	19,34	19,42	19,51
Podravska Slatina , Jajce, Slavenska Požega, Banja Luka , Livno, Hvar, Korčula	19,27	19,36	19,44	19,53
Virovitica, Daruvar, Prijedor , Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Split, Brač, Vis	19,29	19,38	19,46	19,55
Koprivnica , Bjelovar, Drvar, Knin , Šibenik	19,31	19,40	19,48	19,57
Ormož, Čakovec, Varaždin , Sisak, Bihać, Biograd	19,33	19,42	19,50	19,59
Murska Sobota, Ptuj, Celje , Krapina, Zagreb , Karlovac, Slunj, Gospić, Zadar, Dugi otok	19,35	19,44	19,52	20,01
Maribor , Slovenj Gradec, Rogaska Slatina, Zidani Most, Rab, Pag	19,37	19,46	19,54	20,03
Dravograd, Mežica, Ljubljana , Rijeka , Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	19,39	19,48	19,56	20,05
Kranj, Postojna, Pula	19,41	19,50	19,58	20,07
Kranjska Gora , Jasenice , Gorica, Koper, Rovinj	19,43	19,52	20,00	20,09

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U MAJU 2012. GODINE

MESTO	DATUM			
	4.	11.	18.	25.
Strumica , Đevđelija	19,31	19,39	19,47	19,54
Radoviš, Kavadarci	19,33	19,41	19,49	19,56
Veles, Prilep, Bitolj	19,35	19,43	19,51	19,58
Pirot , Vranje, Kumanovo, Skoplje , Ohrid	19,37	19,45	19,53	20,00
Knjaževac, Niš , Leskovac, Tetovo, Debar	19,39	19,47	19,55	20,02
Kladovo, Negotin , Bor, Zaječar, Priština , Prizren, Đakovica	19,41	19,49	19,57	20,04
Paraćin, Kruševac , Kosovska Mitrovica	19,43	19,51	19,59	20,06
Jagodina , Novi Pazar, Peć	19,45	19,53	20,01	20,08
Vršac, Kovin, Smederevo, Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Čačak , Kraljevo, Berane, Podgorica , Ulcinj	19,47	19,55	20,03	20,10
Alibunar, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Užice, Bar	19,49	19,57	20,05	20,12
Valjevo, Pljevlja, Zelenika	19,51	19,59	20,07	20,14
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Šabac , Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik, Bogatić	19,53	20,01	20,09	20,16
Senta, Bečež, Vrbas, Kula , Bačka Palanka, Šid, Bijeljina , Loznica, Sarajevo , Mljet	19,55	20,03	20,11	20,18
Subotica , Bačka Topola, Dalj, Vukovar, Tuzla, Vinkovci, Mostar, Metković, Pelješac	19,57	20,05	20,13	20,20
Osijek , Dobož, Zenica, Korčula	19,59	20,07	20,15	20,22
Beli Manastir , Derвента, Slavonski Brod, Jajce, Livno, Brač, Hvar	20,01	20,09	20,17	20,24
Podravska Slatina , Slavonska Požega, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Split, Vis	20,03	20,11	20,19	20,26
Virovitica, Daruvar, Nova Gradiška, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,05	20,13	20,21	20,28
Bjelovar , Biograd	20,07	20,15	20,23	20,30
Koprivnica , Sisak, Slunj, Bihać, Gospić , Zadar, Dugi Otok	20,09	20,17	20,25	20,32
Ormož, Čakovec, Varaždin , Krapina, Zagreb , Karlovac, Pag, Maribor , Celje	20,11	20,19	20,27	20,34
Murska Sobotica, Zidani Most, Rijeka	20,13	20,21	20,29	20,36
Crikvenica, Krk, Lošinj, Rogaška Slatina	20,15	20,23	20,31	20,38
Dravograd, Mežica, Kranj, Ljubljana , Postojna, Rovinj, Pula	20,17	20,25	20,33	20,40
Jesenice , Koper, Gorica	20,19	20,27	20,35	20,42
Kranjska Gora	20,21	20,29	20,37	20,44

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U JUNU 2012. GODINE

MESTO	DATUM				
	1.	8.	15.	22.	29.
Strumica , Đevđelija	19,58	20,03	20,07	20,09	20,09
Radoviš, Kavadarci	20,00	20,05	20,09	20,11	20,11
Veles, Prilep , Bitolj	20,02	20,07	20,11	20,13	20,13
Pirot , Kumanovo, Skoplje , Ohrid	20,04	20,09	20,13	20,15	20,15
Leskovac, Vranje, Tetovo, Debar	20,06	20,11	20,15	20,17	20,17
Zaječar, Knjaževac, Niš , Priština , Prizren	20,08	20,13	20,17	20,19	20,19
Kladovo, Negotin , Bor, Kosovska Mitrovica, Đakovica	20,10	20,15	20,19	20,21	20,21
Paraćin, Kruševac , Peć	20,12	20,17	20,21	20,23	20,23
Jagodina, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Berane, Ulcinj	20,14	20,19	20,23	20,25	20,25
Požarevac, Smederevska Palanka, Čačak , Kolašin, Podgorica , Bar	20,16	20,21	20,25	20,27	20,27
Vršac , Alibunar, Kovin, Smederevo, Arandelovac, Užice, Pljevlja, Zelenika	20,18	20,23	20,27	20,29	20,29
Pančevo, Beograd , Valjevo, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,20	20,25	20,29	20,31	20,31
Srpska Crnja, Zrenjanin , Ruma, Šabac , Foča	20,22	20,27	20,31	20,33	20,33
Kikinda, Bečej, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Sarajevo , Mostar, Metković, Mljet, Pelješac	20,24	20,29	20,33	20,35	20,35
Senta, Bačka Topola, Kula , Vrbas, Bačka Palanka, Šid , Tuzla, Korčula	20,26	20,31	20,35	20,37	20,37
Subotica , Sombor, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Doboaj, Zenica, Hvar	20,28	20,33	20,37	20,39	20,39
Beli Manastir , Osijek , Slavonski Brod, Derventa, Jajce, Livno, Split, Brač, Vis	20,30	20,35	20,39	20,41	20,41
Slavonska Požega, Banja Luka	20,32	20,37	20,41	20,43	20,43
Podravska Slatina , Daruvar, Bosanska Gradiška, Prijedor , Nova Gradiška, Drvar, Knin, Šibenik	20,34	20,39	20,43	20,45	20,45
Virovitica, Biograd	20,36	20,41	20,45	20,47	20,47
Koprivnica , Bjelovar, Sisak, Bihać, Gospić , Zadar, Dugi otok	20,38	20,43	20,47	20,49	20,49
Zagreb , Čakovec, Varaždin , Slunj, Pag	20,40	20,45	20,49	20,51	20,51
Murska Sobota, Ormož, Krapina, Karlovac, Rab	20,42	20,47	20,51	20,53	20,53
Maribor , Ptuj, Celje , Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,44	20,49	20,53	20,55	20,55
Rogaška Slatina, Rijeka , Pula	20,46	20,51	20,55	20,57	20,57
Dravograd, Mežica, Kranj, Ljubljana , Postojna, Koper, Rovinj	20,48	20,53	20,57	20,59	20,59
Jesenice , Gorica	20,50	20,55	20,59	21,01	21,01
Kranjska gora	20,52	20,57	21,01	21,03	21,03

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.